HEDWIG COURTHS-MAHLER

ARANYBILINCS

EGY SORSDÖNTŐ TALÁLKOZÁS

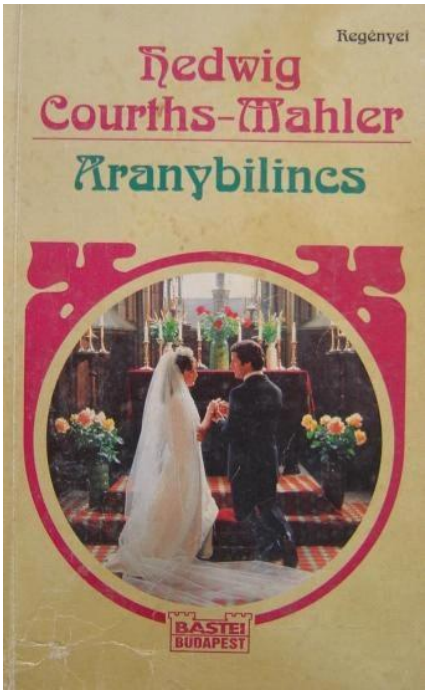

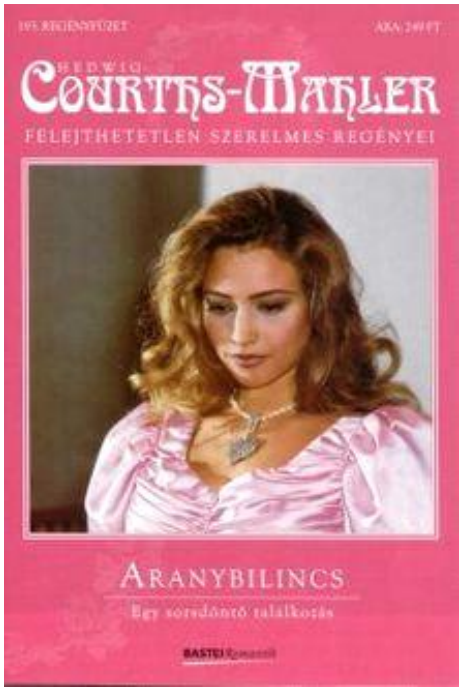

Gilda von Verden és Harald Hochberg gróf a véletlennek és egy figyelmetlen sofőrnek köszönheti megismerkedését. Egy csöndes berlini mellékutcában csak a fiatal tiszt lélekjelenlétének köszönhetően kerül el Gilda egy súlyosabb balesetet. A lány szépsége valósággal megigézi a férfit, és bár útjaik elválnak, ez a találkozás sorsdöntő lesz mindkettejük számára…

Gilda von Verden és Harald Hochberg gróf egy augusztusi délelőttön látták meg egymást először, amikor a nap a szokásosnál is perzselőbben sütött. Találkozásukra egy csöndes, előkelő nyugat-berlini mellékutcában került sor.

Amikor Harald gróf észrevette a feléje közeledő karcsú leányt, tágra nyílt a szeme, mintha így akarná magába szívni ezt a megkapó képet. Hódításhoz szokott tekintete szinte kényszerítette az ifjú dámát, hogy ránézzen. Gilda pirulva kapta el a pillantását.

Mindez egy útkereszteződésnél történt. Már egészen közel értek egymáshoz, amikor egy automobil fordult be a sarkon, oly közel Gildához, hogy a lánynak hirtelen ki kellett térnie az útjából. Megcsúszott és el is esett volna, ha Hochberg gróf oda nem ugrik, hogy elkapja.

– Itt repül a boldogság! – kiáltotta vidáman, és jóval szorosabban ölelte magához a karcsú leánytestet, mint azt a körülmények indokolttá tették.

Gilda igyekezett kiszabadulni a szorításból, de közben fájdalmasan felszisszent, és egészen elsápadt.

Hochberg grófot, aki egy előkelő ezred egyenruháját viselte, meghökkentette a fiatal nő szépsége. „A mindenit, micsoda helyes teremtést vezérelt a karomba a véletlen!” – gondolta.

– Fáj valamije, nagyságos kisasszony? – érdeklődött őszinte aggodalommal.

– A lábam… azt hiszem, megrándítottam. Kibicsaklott, amikor az előbb léire kellett ugranom az autó elől. Kérem, uram, szíveskednék egy kocsit hívni nekem?

Ez persze nem volt olyan egyszerű, mivel Harald akkor sem hagyhatta volna egyedül az ifjú dámát ilyen magatehetetlen állapotban, ha akarja. Kocsit azonban egyik irányban sem látott, sem egy járókelőt, akitől segítséget kérhetett volna. Körülkémlelt, s ekkor pillantása a hátuk mögött lévő virágboltra esett.

Meghajolt, kapkodva bemutatkozott, Gilda azonban nem értette az elhadart nevet, majd így szólt:

– Engedje meg, nagyságos kisasszony, hogy először is bekísérjem ebbe az üzletbe! Ott megvizsgáljuk a lábát, és közben kocsit is szerezhetünk kegyednek, mert itt közel s távol egy sincs.

A lány biccentett, és a férfi karjára támaszkodva el akart indulni, de a bokája annyira hasogatott, hogy elfehéredve szorította össze a fogát, Harald látta rajta, mennyire szenved, s hirtelen elhatározással odahajolt hozzá.

– Megbocsásson, nagyságos kisasszony, de szükség törvényt bont.

Ezzel felemelte, mint egy gyermeket, és a karjában cipelte be a virágkereskedésbe.

Az eladókisasszony látta, hogy kisebb baleset történt, azonnal odahozott egy fonott karosszéket, és a fiatal tiszt kérésére készségesen vállalta, hogy telefonon mindkettejüknek bérkocsit hív.

Hochberg gróf lehajolt Gildához.

– Engedje meg, nagyságos kisasszony, hogy megnézzem a lábát! Katonaként szereztem némi gyakorlatot az ilyesmiben. Nem árt, ha máris hideg borogatást rakunk a bokájára. – Minden teketória nélkül a hölgy elé térdelt, és gyöngéden, kíméletesen kiszabadította a sérült lábat a finom bőrcipőből.

Gilda hősiesen tűrte a fájdalmat. Selyemharisnyáját maga húzta le, majd Hochberg gróf kezébe vette az imígyen lecsupaszított pici lábat, és figyelmesen megszemlélte a máris eléggé duzzadt bokát.

Az eladónő vizet és egy vászonkendőt hozott.

– Nem akarom túlzottan igénybe venni, uram – húzta vissza Gilda a lábát, amelyet a gróf igencsak behatóan vizsgálgatott. – A kisasszony majd felteszi a borogatást,

Amaz készen is állt erre, a gróf azonban kivette kezéből a megnedvesített kendőt.

– Bízza csak rám az ápolói munkát, nagyságos kisasszony! A borogatást szakszerűen kell felhelyezni – magyarázta határozottan. Összehajtogatta az anyagot, és féltő gonddal betakarta a duzzanatot.

Ebben a pillanatban megérkezett a két autó. A gróf a pultra tett egy pénzdarabot a szolgálatkész elárusítónő számára. Gilda fájdalmát enyhítette a hűvös borogatás, megpróbált talpra állni, de Hochberg gróf nem engedte. Tiltakozása dacára ismét karjába emelte az ifjú hölgyet, úgy vitte ki a várakozó kocsihoz. Óvatosan beültette az utasfülkébe, és feltámasztotta a lábát.

– Kényelmesen ül, nagyságos kisasszony?

– Köszönöm, uram, és a fáradozását is – felelte Gilda, akinek az arca mostanra visszanyerte eredeti rózsás színét.

– Fáj még a bokája?

– Elviselhető – válaszolta bátran.

A férfi mélyen a szemébe nézett. Fölényesen magabiztos volt ez a tekintet, mégis oly simogatóan lágy, hogy Gilda ifjú szíve beleremegett. Soha életében nem találkozott még férfival, aki ilyen mély benyomást tett volna rá. Az idegen pillantása szinte megbénította, ugyanakkor a védettség jóleső érzését ébresztette benne, noha úgy vélte, az úriember kissé merészen kihasználta a helyzetet.

– Elkísérhetem? Talán odahaza nem lesz azonnal kéznél a szükséges segítség.

– Nem, köszönöm, otthon nincs hiány segítségben.

A lány oly riadtan hárította el az ajánlkozást, hogy Haraldnak mosolyognia kellett.

– Akkor szíveskedjék megadni a sofőr számára a címet!

– Kurfurstendamm 42.

A gróf eligazította a gépkocsivezetőt, majd meghajolt Gilda előtt.

– Akkor ajánlom magamat, nagyságos kisasszony.

– Köszönöm, uram! Az adósa maradok.

A férfi nevetett.

– Talán a kegyes sors megajándékoz azzal, hogy még egyszer az utamba vezéreli. Szeretném látni, hogy ismét szilárdan áll a lábán. Részemről a szerencse, hogy csekély szolgálatot tehettem kegyednek. A viszontlátásra, nagyságos kisasszony!

Katonásan meghajolt, és mélyen a leány szemébe nézett.

Gilda pirulva hajtatott el.

Hochberg gróf sietve a másik autóhoz lépett.

– Kurfurstendamm 43! Igyekezzék megelőzni azt az autót, amelyik most hajtott el! Ha sikerül, dupla borravalót kap – szólt gyorsan a sofőrnek, és beugrott a kocsiba. Miközben elrobogtak, arra gondolt, milyen elragadóan festett zavarában a leány. Nem szerette volna szem elől téveszteni. Hiába, ilyen bájos teremtést nem mindennap tarthat a karjában az ember.

Amikor rövid idő múlva megállt a kocsi, kipattant belőle, és szólt a vezetőnek, hogy várja meg.

Ugyanebben a pillanatban fékezett a szomszéd ház – egy büszke nyugat berlini bérpalota – előtt a Gilda von Verdent szállító autó. A sofőr kiszállt, az ifjú hölgy valamit mondott neki, mire a bejáratnál lévő portásfülkéhez ment, néhány szót beszélt az ablaknál, majd visszatért a kocsihoz.

Hochberg gróf szívesen sietett volna újfent az ifjú hölgy segítségére, de félt, hogy kellemetlenséget okoz neki a ház lakói előtt. Néhány perc múlva nyílt a kapu, egy inas meg egy finoman öltözött komorna lépett ki rajta. Kisegítették az ifjú hölgyet a kocsiból, aki kettejükre támaszkodva, lassan lépkedett a ház felé.

Közben megpillantotta a grófot, és ismét elpirult. A férfi meghajlással üdvözölte, s még egyszer mélyen a szemébe nézett azzal a hódító pillantással, amely már oly sok női szívet rabul ejtett, Gilda szinte észrevétlenül biccentett, majd elfordult. Szíve a torkában dobogott.

A lépcsőházba érve felvonóba szállt, és az első emeletre vitette magát. Ott lakott Grabow tanácsosné, Gilda özvegy nevelőanyja. Az alacsony, teltkarcsú, drága öltözéke ellenére is kissé közönséges megjelenésű asszony izgatottan sietett a leány elé, és fülsértően éles hangon azonnal ráripakodott:

– Jesszusom, halálra rémíted az embert, Gilda! Mit műveltél a lábaddal? Szép kis meglepetés, mondhatom, éppen most, amikor nemsokára Wiesbadenbe akarok utazni, hogy kikúráljam magam. Nem tudsz vigyázni? Miattad most elhalaszthatom az utazásomat, pedig a tengeri fürdő után cseppet sem tesz jót nekem Berlin. Elképesztően nemtörődöm vagy!

Gilda láthatólag hozzászokott már az éles, bántó hanghoz. Épp csak finom ívű szája széle remegett.

– Kérlek, mama, nyugodj meg! Csak megrándítottam a bokámat. Néhány nap alatt rendbe jön, és nem fog akadályozni bennünket az elutazásban.

– Akkor legalább nem kellett volna halálra ijesztened. Tudod, hogy a legkisebb izgalom is árt nekem – korholta tovább a tanácsosné, aki előszeretettel sajnáltatta magát, és mindig talált valami ürügyet a zsörtölődésre. Az orvos súlyos szervi bántalmakat állapított meg nála, és szigorú diétát írt elő, ami nem használt amúgy is labilis kedélyállapotának, s emiatt tőle telhetően megkeserítette környezete életét. A cselédség persze nem tűrt el tőle akármit szó nélkül, Gildában azonban védtelen áldozatra lelt, ezért az özvegy előszeretettel töltötte ki minden mérgét a nevelt lányán. Bizonyára most is tovább korholta volna, ha a komorna erélyesen ki nem nyitja Gilda szobájának ajtaját, hogy az alábbi megjegyzéssel kísérje be a leányt:

– Most már végre le kell feküdnie a nagyságos kisasszonynak, különben még nagyobb baj lesz a lábával.

A komornától egy kicsit tartott a tanácsosné, így hát dohogva elvonult.

Harald von Hochberg gróf a taxija mellett várakozott, amíg Gilda a két cseléd társaságában el nem tűnt, és a másik kocsi el nem robogott. Akkor felnézett a házra, mintha attól akarná

megtudni, ki a szép ismeretlen. Rövid habozás után a portásfülke ablakához lépett. Bevezetésképpen mindjárt egy pénzdarabot nyomott a portás markába.

– Megmondaná, kinek az alkalmazásában állnak azok a cselédek, akik az imént jöttek be?

A portás már egy ideje figyelte a fiatal testőrtisztet. Természetesen sejtette, hogy a kérdés nem annyira a személyzetre irányult, mint inkább az ifjú hölgyre.

– Azok Grabow tanácsosné asszony emberei voltak. Ő ennek a háznak a tulajdonosa. Az ifjú hölgy pedig, akit vezettek, egy szegény árva, aki a tanácsos úr halála került a házba. Köztünk szólva, a kisasszony élete nem fenékig tejfel – fűzte hozzá a nyíltszívű ember.

Hochberg gróf megköszönte a felvilágosítást, beszállt az autóba, és elhajtatott.

A kocsiban eltűnődve dőlt hátra. Hm! Szóval afféle társalkodónő. Akkor nem érdemes kikezdeni vele. Kár, pedig milyen helyes kislány! Ahogy ránézett azzal a csillogó szemével… Ugyan, badarság! Hiszen a nőknél minden csak színjáték. Alapjában véve mind egyformák. Ha az ember közelebbről megismeri őket, szertefoszlik az illúzió. Jobb, ha máris túlteszi magát rajta.

Ilyen gondolatok közben gyújtott cigarettára, és elhatározta, hogy kitörli emlékezetéből az ifjú dámát, kivált, hogy most komoly, húsbavágó dolgokat kell megfontolnia. Az édesanyja egyre unszolja, hogy vegyen el valami gazdag nőt, mivel az anyagi helyzete igencsak megkívánná. Eddig tiltakozott az ellen, hogy feladja a szabadságát, de mindinkább szorul a nyakán a hurok. Ráadásul az anyja most még a fivérét, Herbert Senden bárót is idehívta, hogy mossa meg az unokaöccse fejét. Erre a fejmosásra Harald gondolni sem akart, így hát ismét a bájos leányarc jelent meg lelki szemei előtt. Gilda von Verden – akinek ő persze még a nevét sem ismerte – az elkövetkező időszakban akarata ellenére is gyakran foglalkoztatta. Az ábrándkép titokzatos erővel vonzotta a Kurfurstendamm 42-es számú házának közelébe. Pedig egyre azt hajtogatta magában, hogy semmi értelme a dolognak, és nem akarja viszontlátni. A sors azonban másképp akarta.

II.

– Á hát ön is újra itt, kedves báró?

No persze, árgus szemekkel figyeli a gyanútlanul erre kószáló fürdővendégeket, és lerí arcáról a lesújtó véleménye.

– Igencsak szigorú jellemzést adott rólam, tisztelt nagyságos asszony, de azért örülök, hogy látom. Mi szél hozta Wiesbadenbe ebben az évszakban?

– Mit kezdjen magával egy öregasszony, kedves báró, ha már senki sem kíváncsi rá? Unalmában egyik fürdőhelyről a másikra utazgat, és nagyon örül, ha egy régi jó baráttal találkozik. Ezúttal őszi szőlőkúrára jöttem Wiesbadenbe. Hát ön?

– Hasonló szándékkal, igen tisztelt barátném. Parancsoljon helyet foglalni mellettem, e kényelmes nádszékben. Tiszta szívből örvendek, hogy élvezhetem becses társaságát.

– Valóban, báró úr? Nem füllent?

– Az én okos barátnémnak semmi esetre sem az.

Marsalisné nevetett, és Senden báró lovagiasan kezet csókolt az idős hölgynek.

– Az ön okos barátnéja elfogadja az invitálást, báró úr. Idetelepszem maga mellé. Árnyékos és szélvédett ez a hely, igazán kellemes. Azonkívül innen mindent szemmel tarthatunk, ami ez idő szerint Wiesbadenben történik.

– Anélkül, hogy mi magunk szem előtt lennénk. Eltakarnak a terasz mellvédjén bokrosodó virágok.

– Szívesen rejtőzködöm itt önnel, kedves báró. A mi korunkban büntetlenül megteheti az ember.

Senden báró, aki maga is közel járt már a hatvanhoz, finom mosollyal megsimogatta csupaszra borotvált állát. Keskeny, kifejező ajkát epésen lebiggyesztette, de a szeme okosan és jóságosan csillogott, mint akinél megértésre és megbocsátásra talál minden, ami emberi.

– Igen tisztelt barátném, nagyon kérem, ne számítson kettőnket az öregek közé. Szerintem az ember mindig annyi idős, amennyinek érzi magát, és azt hiszem, mindketten fölvesszük még a versenyt némelyik fiatallal.

– Hiszen magunk között vagyunk, báró úr, nyugodtan bevallhatjuk, hogy ifjonti érzéseink nem vesztek még a múlt ködébe. A szívünk fiatal maradt. Úgy vélem, azért, mert egyikünk sem nyűtte el túlságosan. Ön ugyebár gondtalan agglegény, én pedig rövid, békés és gyermektelen házasságot tudhatok magam mögött… Tényleg kellemes itt üldögélni. Ön mikor érkezett?

– Tegnap este. Hát kegyed, nagyságos asszonyom?

– Éppen két hete

– Hányszor is találkoztunk már Wiesbadenben, báró úr?

– Ez az ötödik alkalom. Azonkívül hét nyarat töltöttünk együtt a tengernél, egy tavaszt Észak-Olaszországban, három farsangot a Riviérán meg egy telet St. Moritzban.

– Talán nyilvántartást vezet róla?

– Ó, nem, ezeket a kellemes időszakokat a szívembe vésem.

– Hízelgő! Bókolás nélkül élni sem tudna.

– Ha ilyen szépasszony ül velem szemben, bizonyosan nem.

Marsalisné felkacagott.

– A többit elengedem, báró úr. Bőségesen elegendő ennyi bók.

Egymásra néztek, ahogy régi jó barátok szoktak, akik akkor is tévedhetetlenül megértik egymást, ha épp tréfálkoznak. Szívesen érintkeztek egymással ezen a könnyedén évődő hangon, amely mögé sok szívbéli jóságot rejtettek

– Fordítsuk komolyra a szót, tisztelt barátném! Ismét a Fortuna Villában szállt meg?

– Igen. Ha mód nyílik rá, minden fürdőhelyen a régi szobámat foglaltatom le. És uraságod?

– Ezúttal a gyógyszállóban lakom, mert idevárom a húgomat és az unokaöcsémet. Köztünk szólva, mostani wiesbadeni tartózkodásomnak eléggé szövevényes háttere van. Egyenesen Berlinből jövök, ahová a húgom hívott, Tavaly tél óta él ott azzal a szándékkal, hogy a fiát megnősítse. Ismét nekem jut a felemelő feladat, hogy alaposan megmossam Harald fejét. Megint kirúgott a hámból, kitört belőle a Hochbergek zabolátlan természete. Akkora adósságba verte magát, hogy rágondolni is borzasztó. És sajnos nem segíthetek a bajon, mert magam is csak a nyugdíjamból meg az évjáradékomból élek.

– De hiszen az unokaöccse nem is nagyon szorul rá az ön segítségére, elvégre a hochbergi hitbizomány gazdája.

– A hitbizomány ugyan nem sokat hoz.

– Csakugyan? Azt hittem, Hochberg igen jövedelmező birtok. Még ma is élvezettel emlékszem vissza utolsó ottani látogatásomra, amelyre a kedves húga ezüstlakodalma alkalmából került sor. Megvan annak már vagy hét éve. Pazar ünnepséget tartottak abban a büszke, nagyúri kastélyban. Nemigen vettem részt hasonlón, és akkoriban mindaz, amit ott láttam, a gazdagságról beszélt.

– Csalóka látszat volt, kedves barátném! Sem megboldogult sógorom, sem a húgom nem törődött soha a takarékoskodással, mindig az anyagi lehetőségeket meghaladó életmódot folytattak. A sógorom ráadásul sohasem tűrt semmiféle korlátot. Nem csoda, hogy most Harald is a nyomdokaiba lép. Alapjában véve becsületes, nemes jellem, de a forró vére meg a rossz példa

lejtőre vitte. Ha határozott segítséget nem kap, akkor megeshet, hogy az utolsó Hochberg koldusszegényen gubbaszt majd tengerparti büszke kastélyában. Rettentően aggódom miatta, mert Isten a tudója, mennyire a szívemhez nőtt minden komiszsága dacára is. Egyszerűen nem engedhetem, hogy vakon rohanjon a vesztébe. Sajnálatos a helyzet, bizony, már odáig fajult, hogy csak egy ragyogó házasság mentheti meg a teljes összeomlástól. Mint kegyed is tudja, a húgom sohasem volt különösebben mélyen érző, s most a saját jól felfogott érdekében is felkutatott egy fényes partit a fiának. Csakhogy Harald hallani sem akart arról, hogy búcsút mondjon a szabadságának, ezért hívott engem segítségül a húgom.

– És ön? Támogatta a tervét?

A báró sóhajtva bólintott, de a szeme gunyorosan csillogott.

– Jó, jó, nézzen csak rám ilyen megrovóan, igen, megtettem, mert sajnos nincs más kiút. Persze nekem is jobban tetszene, ha a fiú derék, megértő feleséget találna, akit szívből szeret, és akinek a kedvéért szakítana eddigi esztelen, tékozló életvitelével. De most már késő, csak a gazdag hozomány segíthet. Ezért hát saját jobb meggyőződésem ellenére rá kellett beszélnem, hogy teljesítse az édesanyja kívánságát.

– No és sikerrel járt az unokaöccsénél?

– Végül is igen, a húgom meg én egyesült erővel jobb belátásra bírtuk. Csak arra kért, hogy gyorsan és fájdalommentesen ejtsük meg a dolgot. Várhatóan a napokban érkezik az édesanyjával. Az érintett ifjú hölgy ugyanis, aki többszörös milliomos, pillanatnyilag a fivérével itt tartózkodik. Ez az apjuk első házasságából származó fivér súlyos tüdőbeteg, amit korán elhalt édesanyjától örökölt. Az ifjú hölgy az apjuk második feleségétől született, de néhány éve mindkét szülő elhunyt. A testvérek árvaságra jutván megörököltek egy nagy vasművet, továbbá milliókra rúgó készpénzvagyont. Amennyiben az ifjú hölgy bátyja nőtlenül hal meg, ami a betegsége mellett biztosra vehető, a leány a leggazdagabb örökösnők közé kerül, hiszen még a testvére vagyona is rászáll,

Marsalisné eddig figyelmesen hallgatott, s most előrehajolt.

– Tehát Olly von Larsenről van szó – jelentette ki határozottan.

A báró meglepetten nézett rá.

– Miből gondolja? Hiszen nevet nem is említettem.

A hölgy finoman elmosolyodott.

– Nem, valóban nem, de milliomos örökösnők vasgyárral meg tüdőbeteg fivérrel Wiesbadenben sem futkosnak tucatjával. Annál is könnyebben rájöttem a dologra, mivel van szerencsém ismerni az ifjú hölgyet és a bátyját. Utazásaink során itt-ott összefutottunk, s véletlenül egyazon panzióban lakunk.

– Hát ez igazán érdekes. Én magam nem ismerem személyesen az ifjú hölgyet, és természetesen nagyon szeretném megismerni, méghozzá lehetőleg oly módon, ami nem ad okot gyanakvásra. Kegyed talán segíthetne ebben.

– Könnyűszerrel, báró úr. Az ifjú Larsen, aki minden gazdagságával együtt oly szánalomra méltó, gyakran keresi a társaságomat. Okos, kifinomult gondolkodású ember, és kellemes társalgó.

– Meséljen inkább Olly Larsenről!

– Szívesen. Ami azt illeti, csinosabb és érdekesebb jelenség, mint a vagyona mellett szükséges lenne. Ráadásul okos, tapintatos, és választékos ízléssel rendelkezik, továbbá a legcsodálatosabb gyöngysorral, amelyet valaha láttam. Egyébiránt pontosan tudja, mit akar.

– Hm! Ez minden, amit elárul róla?

– További részleteket csak szigorú titoktartás terhe mellett szolgáltathatok ki.

– Efelől magától értetődően biztosíthatom, igen tisztelt barátném, és az egész üggyel kapcsolatban ugyanezt kérem kegyedtől.

– Akkor hát hallja a folytatást, báró úr! Olly von Larsen körül csak úgy hemzsegnek az egymással vetélkedő gavallérok, ám mindhiába. Ő hűvös mosollyal fogadja közeledésüket, ami elárulja, mennyire becsüli az efféle fáradozást. Ifjú hölgyhöz képest feltűnően józan és ábrándoktól mentes, előttem egy percig sem csinált titkot abból, hogy egyszer majd maga akarja megkeresni a férfit, aki a vagyonához rangot és jól csengő, patinás nevet kínál. Kerek perec megmondta nekem: „A magamfajta leány nem szerelemből megy férjhez, ezért örülök is, hogy eléggé hűvös a természetem. Én aztán biztosan sohasem leszek szerelmes.” Előszeretettel hangoztatja érzelemmentességét, amely nem gátolja abban, hogy szinte megható szeretettel csüggjön beteg fivérén, akit, mint mondja, a védencének tekint.

Senden báró elgondolkodva nézett a terasz mellvédjén túlra, ahol a szórakozni vágyó fürdővendégek megtöltötték a szanatórium és a parkbéli tó közötti tágas térséget, és a zenekar kitűnő előadásában gyönyörködtek.

– Ilyen hát a nő, akit a húgom a fiának szánt – mormolta.

Marsalisné fürkész pillantást vetett rá.

– Úgy tűnik, nem egészen ért egyet vele, kedves barátom, de azt tanácsolom, előbb alkosson képet magának a hölgyről. Nézetem szerint az illető kiválóan alkalmas arra, hogy a tengerparti büszke kastély úrnőjének szerepét betöltse. Mivel pedig az ön unokaöccse úgyszintén hűvös fejjel megy ebbe a házasságba, legalább semmivel sem tartoznak egymásnak. A fiatalok már megismerkedtek?

– Igen, ezen a télen Berlinben találkoztak, amikor Larsen kisasszony átutazóban ott tartózkodott. Mert egyébként leginkább a villájában él Hüttenfeldében, a vas- és acélmű szomszédságában, amelyet az édesapja virágoztatott fel, és amelynek a gazdagságát köszönhette. A húgom már a találkozás után megtette az első lépéseket, és azóta is levelezésben áll az ifjú hölggyel. Most megbeszélte vele, hogy üdüljenek együtt Wiesbadenben, és azt reméli, itt majd egymásra találnak a fiatalok.

– Tehát figyelemmel kísérhetjük a dolgok további alakulását.

– Pontosan. És amennyiben lehetséges, szeretnék még az unokaöcsém érkezése előtt megismerkedni Larsen kisasszonnyal,

– Arra már ma is adódhat alkalom. A testvérek is nyilván eljönnek a fürdőkoncertre. Majd megkérem őket, hogy telepedjenek mellénk.

– Ó, ez valóban kapóra jönne! Nagyon kérem, ismertessen össze velük, de ne árulja el, hogy Harald Hochberg az unokaöcsém!

– Rendben, báró úr! Addig is, amíg a testvérek föl nem bukkannak, mutatok önnek egy-két érdekes embert, akivel érdemes megismerkedni.

– Kérem, először árulja el, tisztelt barátném, ki az az elragadó fiatal teremtés, aki annak a levendulakék selyemruhában pompázó, testes dámának az oldalán halad el éppen előttünk.

Marsalisné átlesett a mellvéd fölött, és bólintott.

– Sejtettem, hogy az ifjú hölgy a tömegben is szemet fog szúrni önnek, noha előkelő egyszerűségében éppenséggel nincs semmi feltűnő.

– Ez az előkelő egyszerűség különösen szembeötlő kísérőjének hivalkodó cifrasága mellett. Ki ez a szépséges hajadon?

– Az első számú kedvencem az idei fürdővendég-seregletben. És mivel nevelőanyjával, a levendulakék dámával együtt szintén a Fortuna Villában laknak, kielégíthetem a kíváncsiságát. A leány neve Gilda von Verden, a nevelőanyjáé pedig Grabow tanácsosné, aki éppolyan kellemetlen egyéniség, amilyen előnytelen külsejű.

– Értem. Az ifjú hölgy elveszítette a szüleit?

– Igen. Egy vagyontalan katonatiszt árvája. Az édesapja lovas balesetet szenvedett. Amikor holtan vitték haza, a feleségének megszakadt a szíve, így a kis Gilda tízéves fejjel egymaga maradt. Nem lévén rokonsága, amely gondoskodhatott volna róla, elhagyottan és gyámoltalanul állt a világban, így menhelyre került volna, hiszen, mint mondottam, a szülei vagyontalanul hunytak el. A család a tanácsosné egyik berlini bérházában lakott, s a tulajdonos is értesült Gilda von Verden helyzetéről. Mivel a férje röviddel azelőtt halálozott el, és ő maga gyermektelen volt, magához vette a szegény árvát, és sajátjaként nevelte föl.

– Hm! Nem feltételeztem volna ily nemes érzéseket a tanácsosnéról. Lám, mennyire csalóka a látszat.

Marsalisné leírhatatlan arcot vágott.

– Nem, sajnos ez esetben nem az. Az özvegy korántsem merő szívjóságból és emberségből fogadta házába a gyermeket, kevésbé nemes indíték hajtotta. A minap teljes nyíltsággal elmagyarázta, hogy Gildát főképp azért vette magához, mert bosszantani akarja a rokonait, akik az örökségére pályáznak. Ezenkívül nem győzi hangoztatni, hogy nevelt leánya régi nemesi család sarja. Az az érzésem, arra használja föl a kicsike jól csengő nevét és előkelő személyiségét, hogy általa a magasabb társadalmi körökbe férkőzzék. A tanácsosné olyan büszke a nevelt lánya sikereire, mint a leghiúbb anya, és megköveteli, hogy Gilda gazdag örökösnőhöz illően öltözködjék. Szerencsére az ifjú hölgy ízlése éppolyan kiváló, amilyen csapnivaló a nevelőanyjáé. A tanácsosné szereti fitogtatni a gazdagságát, rajong a drága ékszerekért, ami a finom érzésű leány számára különösen kínos. Miközben a külvilág felé a nagyvilági hölgyet és gazdag örökösnőt kell játszania, a színfalak mögött a legkeserűbb megaláztatásokat kényszerül elviselni. A nevelőanyja vérlázító módon zsarnokoskodik fölötte, elviselhetetlen szeszélyeivel egy perc nyugtot sem hagy neki. És jaj szegény leánynak, ha a társaságban nem a legderűsebb arcát mutatja, mert olyankor a tanácsosné mélységes hálátlansággal vádolja, és kifulladásig sorolja a jótéteményeket, amelyekben részesítette. Szívből sajnálom szegény gyermeket. Néhányszor már a tanácsosné komornájának kellett közbelépnie, hogy a legdurvább jelenetektől megkímélje az ifjú hölgyet. Gilda bámulatra méltó türelemmel viseli mindezt, jóllehet látszik rajta, mennyire sérti a büszkeségét. Ugye, csodálja a tájékozottságomat, báró úr?

– Mi tagadás.

– Egyszerű a magyarázat. A lakosztályom a tanácsosnéé mellett fekszik, és a panzióban árulkodóan vékonyak a falak. Az idős hölgy hangja olyan éles, hogy nap mint nap önkéntelenül a legvisszataszítóbb jelenetek fültanúja vagyok. Ez az asszony hihetetlenül közönséges, de él-hal az előkelő társaságért, amelyhez Gildának kell hozzásegítenie. Tegnap ez a kellemetlen perszóna elkapott a Fortuna Villa kertjében, és nagy szavakkal ecsetelte, mi mindent tett nevelt lányáért, akit ezen túl általános örökösének kíván megtenni, hogy borsot törjön a rokonai orra alá. Megkérdeztem, miért nem kerített már sort erre. A válaszából úgy vettem ki, hogy fél végrendelkezni, mert úgy érzi, akkor biztosan előbb hal meg. Ráadásul súlyos betegségben szenved, amely bármelyik nap végezhet vele. Azt ajánlottam neki, hogy legalább hivatalosan is fogadja örökbe az ifjú hölgyet. Erre azt felelte, szándékosan tartózkodik ettől, mert akkor Gildának jól csengő nevét az egyszerű Gilda Grabow-ra kellene cserélnie. Értésére adtam, hogy feltétlenül a lehető leggyorsabban végrendelkeznie kell, máskülönben a halála után Gilda nincstelen marad. Hiszen nem kizárt, hogy váratlanul meghal. Erre egészen elsápadt, betapasztotta a fülét, és siránkozni kezdett, hogy halálról hallani sem akar. így hát tényleg előfordulhat, hogy a gazdag örökösnőként felnőtt ifjú hölgy egyszer csak éppolyan szegényen és támasz nélkül találja magát, amilyenné szülei halálával vált. A tanácsosné atyafiságától nem sok jóra számíthat, mivel azok örökségvadásznak tartják. Nos, kedves báró, most már mindent

elmondtam önnek az ügyről, amit én magam tudok. Csak annyit szeretnék hozzáfűzni, hogy a panzióban mindannyian sajnáljuk szegény teremtést, mert valóban úgy bánnak vele, mint egy szolgával, és általános vélemény szerint nincs kellemetlenebb személy Grabow tanácsosnénál.

– Ehhez a hallottak után magam is csatlakozom – mondta a báró, aki az egész elbeszélés alatt Gilda von Verden előkelő alakján pihentette a tekintetét.

Gilda könnyű fehér anyagból készült, egyszerű szabású, mégis elegáns nyári ruhát viselt, hozzá illő kis kalappal, amely alól dúsan omlottak le aranybarna fürtjei. Amikor feltekintett, Senden báró meghökkent a csodálatos szürke szempár igéző csillogásától. Finom, kifejező szája szögletében szelíd, alig észrevehető, fájdalmas vonás rejtőzött még olyankor is, ha mosolygott, s ettől ellenállhatatlanul bájos és vonzó volt.

Nem csoda, ha számtalan tisztelője akadt, kivált, hogy mindenütt gazdag örökösnő hírében állott. Most is, amint a hölgyek a terasz feljáratánál tanácskoztak, hamarosan körülvette őket néhány, Gilda kegyeiért versengő úriember.

– Milyen elragadó teremtés! Életemben nem láttam hasonlót – lelkendezett a báró, aki egészen elmerült a szépséges lány szemlélésében.

– Igen, valóban az, és ha az ember személyesen is megismeri, még inkább elmélyül ez a benyomása. Alkalmasint összehozom önöket, báró úr, ha nem riasztja az a közönséges nevelőanyja.

– Nincsen rózsa tövis nélkül. Vele együtt a nevelőanyját is elviselem. Ki az a piperkőc uraság, aki a tanácsosné körül buzgólkodik?

– Á, az ön éles szemét semmi sem kerülheti el! Az ott a nyakig eladósodott Tribnitz báró, egy kissé kalandorlelkű egyén. Egyebe sincs, mint a nemesi rangja. Kölcsönökből tartja fönn magát, de ügyesen forog a jó társaságban, és láthatóan a legagyafúrtabb és legszámítóbb Gilda von Verden rajongói közül. Eleve a nevelőanyját környékezi meg.

– Hát az ifjú hölgy? Annak kihez húz a szíve?

– Úgy tűnik, senkihez. Mindenkihez egyaránt udvarias, csak Tribnitzcel szemben mutat teljesen jogos ellenszenvet. De nicsak, már jönnek is Larsenék! Nézze, báró úr!

– Hol, tisztelt barátném? – kérdezte a báró, és vonakodva szakadt el Gilda látványától.

– Ott, az a sápadt, beesett arcú, vékony úriember, aki olyan fáradtan támaszkodik a sétabotjára, meg az ifjú hölgy hímzett fehér ruhában, rózsával az övében. Most üdvözlik Gilda von Verdent és a nevelőanyját.

A báró érdeklődve kapta fel a fejét.

– Ők tehát a Larsen testvérek? – A báró éles szemmel figyelte a két fiatalt, elsősorban Olly von Larsent. A feltűnően karcsú lány élénk, ruganyos mozgása elárulta, hogy sokat sportolt. Ránézésre huszonöt éves lehetett. Fellépése magabiztos volt és előkelő. Dús, sötét hajához okosan, hűvösen villogó, szintén sötét szempár és napbarnított arcbőr társult, ami egyébként csak a déli népeknél megszokott. Bizonyos könnyed, lenéző fölényességgel fordult az urak felé, akik most megosztották figyelmüket közte és Gilda von Verden között. A gazdag örökösnő szépsége persze nem vetekedhetett Gildával, de senki sem vitathatta, hogy csinos, érdekes jelenség.

– Nos, hogy tetszik Olly von Larsen? – kíváncsiskodott nevetve Marsalisné.

– Nagyon is! – felelte a férfi. – Olyan egyéniség benyomását kelti, aki nem akar elhitetni magáról mást, mint ami.

Az idős hölgy biccentett.

– Kevés szóval is találóan jellemezte őt. Hiába, jó emberismerő. De nézze csak, a testvérek elindultak talán azért, hogy megkeressenek engem. Idehívjam őket?

– Legyen olyan szíves!

Marsalisné felemelkedett, és áthajolt a terasz mellvédjén.

– Jó napot, kedveseim! – köszönt rá mosolyogva a testvérekre.

– Á, Marsalisné asszony! Kerestük önt, de azt hittük, még szieszt̀ázik – mondta derűsen Olly von Larsen.

Az asszony mókásan megrökönyödött arcot vágott.

– Még hogy szieszt̀ázom? Nem is ismerem ezt a fogalmat. Lemondok róla a darázsderekam érdekében. Csak ne mulasson, Larsen úr – folytatta, amikor a fiatalember elnevette magát – , ha a darázsderekamról beszélek!

Az ifjú, aki fáradt tartása ellenére sem lehetett több harmincesztendősnél, lázasan csillogó tekintettel nézett föl.

– Máris visszanyertem a komolyságomat, nagyságos asszonyom, és csodálom a frissességét.

– Helyes! Ezt azonban sokkal kényelmesebben teheti, ha feljön ide. Ha van kedvük megosztani a társaságukat egy kedves régi barátommal, akivel épp most találkoztam, akkor tartsanak velünk bátran, és foglaljanak helyet ebben a pompás, szél védett sarokban.

A testvérek felsiettek a széles teraszlépcsőn, és az asztalhoz léptek. Marsalisné bemutatta egymásnak a jelenlévőket, és Larsenék letelepedtek. Igen élénk eszmecsere bontakozott ki, a szellemesen, szórakoztatóan csevegő Senden báró értett hozzá, hogy magára vonja a figyelmet. Olly szemlátomást vidáman folyt bele a tereferébe, tréfás, talpraesett válaszokat adott. A bátyja is jobban felélénkült, mint idegenek között egyébként szokott. Mindazonáltal nem sokat beszélt, csak arra szorítkozott, hogy időnként egy – két okos szóval járuljon hozzá a társalgáshoz. Bágyadt, fénytelen tekintete azonban a mellvéden át minduntalan egy arcot keresett a napsütésben hullámzó sokaságban – Gilda von Verdenét. aki végül nevelőanyjával és néhány tisztelőjével ismét csatlakozott a korzózókhoz.

Werner von Larsen szája széle néhányszor fájdalmasan megremegett a vékony barna bajuszka alatt, arckifejezése lemondást tükrözött.

Marsalisné látta rajta, hogy bántja valami. Már többször észrevette, hogy Werner von Larsen nagyon érdeklődik Gilda sorsa iránt. Azt azonban nem sejtette, hogy a fiatalember szíve sajog, amikor a nyalka fiatalurak Gilda von Verden körül legyeskednek. Kimondhatatlanul irigyelte őket az egészségükért, amely feljogosította őket arra, hogy Gilda kegyeiért versengjenek. Örömest odaadta volna minden gazdagságát az egészségükért és életerejükért cserébe!

Senden báró és Olly hamar megkedvelték egymást. A báró úgy látta, Olly ritka becsületes, egyenes jellem, s ha apró-cseprő hibáktól nem feltétlenül mentes is, mindenképpen méltó arra, hogy Harald nőül vegye. A báró tehát arra a meggyőződésre jutott, hogy a dolgok jelenlegi állása szerint nagy szerencsének tekinthető, ha az ifjú hölgy hajlandó feleségül menni az ő semmirekellő unokaöccséhez. A hozomány révén a hitbizomány visszanyerheti régi fényét. A fiatalasszony pedig méltó módon képviseli majd a Hochberg nevet.

III.

Másnap délelőtt Werner von Larsen a Fortuna Villa kertjében ült. Kezében könyvet tartott, de nem olvasott. Tekintete a kötet fölött a közeli hegyre siklott. Beteg mellkasából időnként halk sóhaj szállt föl.

A lombok sűrűjén átszűrődő napsugarak játszi árnyakat vetettek a földre. Háborítatlan békesség uralta a kertnek ezt a félreeső részét. Ám a csönd fátylát hirtelen fülsértő, goromba női hang tépte szét.

– Micsoda hálátlan teremtés! Egy pillanatig sem tudnál a kedvemre tenni. Muszáj újra meg újra fölhánytorgatnom, mivé lettél volna, ha nem nyúlok a hónod alá? Mennyit törtem magam miattad, neked pedig eszed ágában sincs kimutatnod a háládat. Már nyolc napja megmondtam, hogy szeretném, ha nem viselkednél annyira elutasítóan Tribnitz báróval, de te csak azért is levegőnek nézed. Csoda, hogy ennek ellenére nem tágít a közeledből.

Werner von Larsen rögtön sejtette, kinek a szájából hangzottak el ezek a szavak, és kihez intézték őket. Felegyenesedett fáradt tartásából, és kinézett a bokrok ágai közt. Szeme dühösen villogott, keze ökölbe szorult, amikor a kavicsos sétányon megpillantotta a tanácsosnét, de máris megváltozott az arca, mert az asszony mellett felbukkant Gilda von Verden is.

A lány olyan halkan válaszolt, hogy Werner alig hallotta a hangját:

– Bocsáss meg, mama, ha ebben az esetben nem lehetek tekintettel a kívánságodra. Éppen azért kell világosan Tribnitz úr értésére adnom, hogy ne tápláljon olyan reményeket, amelyeket nem válthatok valóra, mert a finom elhárító jelzések nem hatottak rá.

– Ugyan miért nem válthatod valóra a reményeit? – kérdezte fenyegetően a tanácsosné.

– Mert Tribnitz úr udvarlása kifejezetten ellenszenves nekem.

– Persze, mert észrevetted, hogy én viszont kedvelem.

– De mama, hogy gondolhatsz ilyet?

– Hallgass, hálátlan teremtés! Elfelejted, mivel tartozol nekem.

Gilda sóhajtott.

– Nem, mama, ezt sohasem fogom elfelejteni. Mindig ez lebeg a szemem előtt – felelte komolyan, és a tekintete elgyötörten a távolba meredt.

– De, igenis elfelejted, és ha egyszer-egyszer a kívánságomat kellene teljesítened, ezer kifogást találsz. Épp Tribnitz úrral bánsz így, aki olyan rokonszenves nekem! Mindig figyelmes velem, kedves és előzékeny, és nagyon szeret téged. Folyton erről beszél, és ragyogó színekkel festi le, milyen szépen éldegélünk majd hármasban, ha a férjed lesz. Kimondhatatlanul jólesik, hogy gyermeki szeretettel fordul felém. Ha csak szikrányi hála szorult beléd, akkor felhagysz ezzel az esztelenül elutasító magatartással, és a kezedet nyújtod neki.

– Nem tehetem, mama – válaszolta kétségbeesetten Gilda.

– Még hogy nem teheted! Üres kifogás! Az ember mindig megteheti, amit akar!

– De mama, én…

– Hallgass, egy szót se többet! – förmedt rá a tanácsosné, bőszülten toppantott, és befogta a fülét, mint egy neveletlen gyerek. Fogta magát, és egyszerűen faképnél hagyta Gildát, aki tétován követte a házba.

A szóváltás közvetlenül a bokroknál folyt le, amelyek Wernert rejtették. A megbotránkozott fiatalember arcából kifutott minden csepp vér.

– Agyon tudnám csapni ezt a közönséges nőszemélyt – morogta fogcsikorgatva. Nem először látta, mint kínozza a tanácsosné a nevelt lányát, de még sohasem vált ennyire világossá előtte, micsoda szenvedéseket kell elviselnie Gildának.

Werner Larsen tisztában volt azzal, hogy nagybeteg, napjai meg vannak számlálva, ezért nem engedhet meg magának szenvedélyes érzelmeket. A szíve ennek dacára már az első találkozáskor megdobbant Gildáért. Szerelmét azonban mélyen magába rejtette. A halál jegyeseként nem epekedhetett a virágzó életért. Mégis olthatatlan vágy ébredt benne, hogy megszabadítsa Gildát a nevelőanyja elviselhetetlen zsarnokságától. Egyre azon tépelődött, miként vihetné ezt véghez. Elöntötte a düh, amikor arra gondolt, hogy ez a kalandor Tribnitz célt érhet, és elnyerheti Gilda kezét. De nem, Gilda biztosan nem adná magát olyan férfinak, akit megvet és utál. Ez a bizonyosság ismét megnyugtatta, de mindennél jobban vágyott arra, hogy segíthessen a szeretett lánynak.

Ezen töprengve üldögélt ott, amikor váratlanul ismét lépteket hallott. Felpillantott, és Gildát látta közeledni. Miután bekísérte nevelőanyját a házba, és a komornára bízta, ő maga visszatért a kertbe. Ezt a félreeső zugot kereste fel abban a reményben, hogy itt egyedül lehet. A bokrok mögül előlépve azonban meglátta a fiatalembert.

Feltűnés nélkül, sietve letörölte arcáról könnyeket.

– Ó, bocsásson meg, Larsen úr! Azt hittem, senkit sem találok itt. Nem akarom zavarni, máris megyek,

A férfi illedelmesen felemelkedett.

– Egyáltalán nem zavar, nagyságos kisasszony. Csak az imént érkeztem – füllentette, nehogy a lány rájöjjön, hogy hallotta az előbbi beszélgetést, mert tudta, mennyire szégyellné magát a nevelőanyja miatt.

Gilda az arcára emelte csillogó tekintetét.

– De, látom, hogy zavarok, hiszen olvasni akart. Kérem, foglaljon helyet! Nyugalomra van szüksége. És nagyon kérem, sose álljon fel miattam. Ön kíméletre szorul, az állapota fölmenti az efféle udvariasság alól – mondta a maga kedves, szeretetre méltó módján.

Werner mosolygott.

– Kegyed mindig csak másokra figyel, önmagára soha nincs tekintettel.

A leány szája körül igézően kedves mosoly játszott, amivel nem mindenkit jutalmazott meg, főleg fiatalurakat nem. Larsen azt is tudta azonban, hogy az ő esetében ez a mosoly csupán az irgalmas jóság jele, hiszen ő ártalmatlan, beteg ember.

– Ó, ön túl jó véleménnyel van rólam, erre nem szolgáltam rá. De kérem, foglaljon ismét helyet!

– Hát jó, de csak azzal a feltétellel, hogy kegyed is itt marad.

Gilda néhányszor eldiskurált már Werner Larsennel, és kitűnő társalgónak tartotta az okos, finom érzésű férfit.

– Rendben, Larsen úr, nem megyek el, de azért ne zavartassa magát, olvasson nyugodtan tovább!

A fiatalemberrel szemközti fonott karosszékbe telepedett, és Werner is visszaült a helyére.

– Engedje meg, hogy ne olvassak. Az erős fénytől káprázik a szemem.

– Akkor szívesen felolvasok önnek. Ráérek egy órácskát. A mama fürdőbe ment, utána pihenni szokott. Ilyenkor nincs szüksége rám.

A férfi hálásan nézett rá.

– Kegyed annyira jóságos, hogy merészen mindjárt még többet kérek. Ha már nekem ajándékoz egy egész értékes órát, akkor inkább beszélgessen velem!

– Szívesen, ha ezzel örömet szerezhetek.

– Ez igazán kedves.

A leány ártatlanul mosolygott. Meg sem fordult a fejében, hogy ez a beteg ember szívének minden rezdülésével szereti őt. Werner tökéletesen uralkodott magán, hihetetlen önfegyelemmel. Mégis élvezett minden együtt töltött percet, csak az a gondolat nyugtalanította, hogy néhány hét múlva a sors ismét elválasztja őket egymástól. Igen, tudta, hogy az utolsó ragyogó napsugár tűnik el az életéből, ha többé nem láthatja Gildát. Félt az elválás napjától, tán még jobban, mint magától a haláltól.

– Nem nehéz kedvesnek lennem önhöz, Larsen úr, hiszen mindig nagy örömmel beszélgetek önnel – mondta Gilda olyan pajkos mosollyal, amely egészen felderítette bánatos arcát.

– Valóban hihetek a fülemnek? – kérdezte a férfi, de nyomban elrestellte magát. – Bocsásson meg, nagyságos kisasszony, a világ minden kincséért sem kételkednék a szavaiban.

Kijelentését nevetés fogadta.

– Ne nézzen ilyen ijedten! Igazán nincs miért. Tudom, hogy az emberek néha valótlanságokat kénytelenek állítani, de ha nyomós ok nem kényszerít rá. én nem teszek ilyet.

Ezután kellemesen elbeszélgettek mindenféléről.

Egy félóra múlva megjelent Olly von Larsen, aki délelőtti lovaglásból tért vissza, és mielőtt átöltözött volna, megkereste a bátyját a kertben, hogy megnézze, jól van-e.

Mosolyogva állt meg előttük, jól szabott, fekete lovaglóruhája uszályát a karjára vette, lovaglópálcáját pedig a hóna alá szorította, hogy lehúzza a kesztyűjét.

– A micsoda öröm! – csillant fel a szeme Gilda láttán – Nagyon kedves öntől, Verden kisasszony, hogy elszórakoztatta a fivéremet, amíg én kötelességemet elmulasztva nyargalásztam. – Odalépett a testvéréhez, és szeretettel megsimogatta a vállát.

A férfi hálásan nézett föl rá

– Úgy látszik, kötelességmulasztó húgocskám, kiment a fejedből, hogy csak hosszas rábeszélésemre tértél vissza megszokott reggeli lovaglásodhoz. Higgye el nagyságos kisasszony, bármennyire igyekszik figyelmetlennek látszani a húgom, valójában önfeláldozóan gondoskodik rólam.

Olly nevetve fogta be a fülét

– Egy szavát se higgye, Verden kisasszony! Különben még hamis képet alkot rólam. Nálam önzőbb alakot elképzelni sem lehet, Ha egyáltalán tekintettel vagyok a fivéremre, hát csak azért, mert nekem úgy tetszik. Egyébként ő az egyetlen ember, aki iránt valami szeretetfelét érzek. Különben biztosíthatom, hogy nálam szívtelenebb teremtést még nem látott.

Gilda szelíden ingatta a fejét.

– Ezt nehezen tudom elhinni, Larsen kisasszony. Túlzottan lágyszívűnek és érzelgősnek persze nem tartom önt. Azt hiszem, elég hűvös, határozott egyéniség, akinek nem könnyű elnyerni a rokonszenvét. De szívtelennek semmiképpen sem gondolnám.

– Nem? Hát, végül is nem zavar, hajó véleménnyel van rólam. Ha szegény lány volnék, akkor talán képes lennék meleg érzésekre. De mi, szegény gazdag örökösnők nem tudunk mit kezdeni az érzelmekkel, mivel rettentő nehéz hinnünk abban, hogy valaki önzetlen, őszinte szándékkal közeledik hozzánk. Így aztán nem csoda, ha magunk sem tudunk ilyeneket felmutatni. Vagy ön talán nem így van ezzel?

Gilda kedves mosollyal nézett a gúnyos arcra.

– Nem, Larsen kisasszony, egyáltalán nem. De én nem is vagyok gazdag örökös, hanem csak egy szegény lány, aki kegyelemkenyéren el.

A másik meghökkent.

– De hát a nevelőanyja boldog-boldogtalannak azt meséli, hogy ön örökli mindenét.

Gilda vállat vont.

– Ki tudja, mit hoz a jövő? Én sohasem tekintettem magam gazdag örökösnőnek.

– Örüljön neki! – sóhajtotta Olly. – Nem is irigylésre méltó sors.

– Nos, véleményem szerint önnek igazán nincs oka elégedetlenkedni – jegyezte meg pajkos mosollyal Gilda. – Kötve hiszem, hogy bárkivel komolyan cserélni szeretne.

Olly eltűnődött, aztán nevetve felelt.

– Talán igaza van, Alapjában véve semmi kivetnivalót sem találok a sorsomban, hacsak azt nem, hogy annyira tökéletes. De most igyekszem átöltözni. azután visszajövök. Ugye, nem fázol, Werner?

– Nem, még itt, a félárnyékban is érezni, milyen melegen süt a nap. Jól sikerült a lovaglás?

– Jól, csak túl sok emberrel találkoztam. Eredetileg hármasban indultam el Trollékkal, akik értem jöttek, de útközben egyre többen csatlakoztak hozzánk, úgyhogy a végén egész menetoszlop élén tértünk haza. Ön ugyebár nem lovagol, Verden kisasszony?

– Nem, még sohasem ültem lovon.

– Nincs is kedve kipróbálni?

– Dehogy nincs – csillant föl Gilda szeme. – Születésemtől fogva vonzódom a lovakhoz. Apám huszártiszt volt. A nevelőanyám azonban semmiképpen nem engedné, hogy lovagoljak.

– Mert akkor nem tarthatná maga mellett. A tanácsosné asszony a rabszolgájának tekinti, jottányi szabadságot sem enged önnek. Ez köztudomású.

– Szüksége van rám, mert beteg – magyarázta pironkodva Gilda.

Olly a szemébe nevetett.

– Ugyan, fölösleges folyton mentegetnie ezt a goromba asszonyt. A betegsége nem jogosítja fel arra, hogy pokollá tegye az ön életét. Ne legyen már mindig annyira jámbor!

Gilda elkínzott arccal nézett rá.

– Nem hallgathatom ezeket a szavakat, Larsen kisasszony. Kérem, ne beszéljen így velem!

– A húgom csak jót akar kegyednek, nagyságos kisasszony – szólt közbe Werner.

– Tudom, mégis fáj, ha ilyeneket kell hallanom. Mindenütt csak sajnálnak. Ezt nem akarom. Sohasem feledhetem, hogy hálával tartozom a nevelőanyámnak.

– Szerintem a tanácsosné asszony kellőképpen gondoskodik arról, hogy ez ne merüljön feledésbe. Reggeltől estig másra sem emlékezteti önt – bosszankodott Olly, de a fivére esdeklő tekintetét és Gilda elcsigázott arcát látva mosolyogva folytatta: – Na jó, hallgatok, nem akarom, hogy nehezteljen rám. Túl szép ez a délelőtt, semhogy az ember egy kiállhatatlan öregasszony miatti dühöngéssel elrontsa. Ne haragudjék rám, Verden kisasszony! Annyira kedvelem önt, hogy nem nézhetem nyugodt lélekkel… de nem, nem is mondok többet! Igyekszem vissza. Kérem, ne nehezteljen rám!

– Nem, nem haragszom. Tudom, hogy jót akar – válaszolta szelíden Gilda.

– Legyen szíves, szórakoztassa még egy kicsit a bátyámat!

– Jó, egy félórát még ráérek – fogta meg Olly engesztelőleg feléje nyújtott kezét.

Ezzel Olly elsietett. Gilda és Werner tekintetükkel követték karcsú, kisportolt alakját, amely a testre simuló fekete lovaglóruhában árnyékként suhant el a fák élénkzöldje közt, s egy darabig mindketten hallgattak.

Azután ismét békésen csevegtek. Werner bámulatosan értette a módját, hogy kímélje Gilda érzéseit. Szerelme képessé tette arra, hogy a lelke legmélyéig megismerje és megértse a leányt. Sejtette, hogy Gilda a maga emelkedett felfogásával tudatosan védekezik az indulatok ellen, amelyek nevelőanyjával szemben támadtak benne, és amelyeket ő maga is hálátlanságnak nevezett.

A leány Olly visszatértéig Werner von Larsennel maradt, azután bement a házba, hogy megkeresse a nevelőanyját.

IV.

Ebéd után Grabow tanácsosné szunyókált egyet. Ezalatt Gilda egy órányi szabadsághoz jutott, miként délelőtt is, amikor a nevelőanyja fürdőt vett. Összesen ezt a két röpke órát mondhatta a magáénak Gilda, és ezért különös becsben tartotta.

Ma azt a megbízást kapta a tanácsosnétól, hogy amíg ő pihen, vásároljon be ezt-azt a Wilhelmstrassén. Gilda tehát étkezés után azonnal elhagyta a panziót. Az ivócsarnok közelében két úriemberrel találkozott. Csak akkor vette észre őket, amikor ráköszöntek. Megismerte Senden

bárót, akit Marsalisné előző nap mutatott be neki. A másik férfi illendőségből ugyancsak üdvözölte. Mindketten meghökkentek, amikor a pillantásuk találkozott.

Gilda azonnal tudta, hogy ez a nyurga, arisztokratikus megjelenésű fiatalember – bár most elegáns civil ruhát viselt – nem más, mint az a gárdahadnagy, aki Berlinben, a balesete után segítséget nyújtott neki. Sötét szeme most is olyan magabiztosan hódító kifejezéssel tapadt a lányra, mint az első találkozáskor, és a csillogása elárulta, hogy ő is azonnal felismerte.

Gilda összerezzent, s kissé elpirult. Hűvösen viszonozta a köszöntést, és továbbsietett.

Nem felejtette el a berlini találkozást. Azon a napon, amikor a férfi oly készségesen sietett a segítségére, álmaiba is követte a képe. A szíve hevesebben dobogott, amikor az idegenre gondolt, bár volt valami a lényében, ami vakmerőnek és könnyelműnek mutatta.

A leány jól látta, hogy megismerte őt, ez kergette arcába a vért. Bosszantotta, hogy nem tud jobban uralkodni magán, és a szíve most is nyugtalanul kalapál.

Miután elhaladtak egymás mellett, Harald von Hochberg gróf diszkréten hátranézett. Úgy vélte, társalkodónőhöz képest feltűnően drágán és finoman öltözött ez a leány. „Milyen kicsi a világ – futott át az agyán – , hogy épp itt, Wiesbadenben kell találkoznunk, ahová botcsinálta kérőként érkezem! Mégis kár, hogy nem használhatom ki egy kicsit az ismeretségünket. De hát most teljes gőzzel előre, hogy nyakamba vegyem a házasság jármát!”

Ezzel a bácsikájára nézett, aki eddig nyugtalanul fürkészte az arcát.

– Nagyon kérlek, Harald – figyelmeztette – , ne olyan feltűnően! Wiesbaden is olyan, mint a többi fürdőhely, ahol összejön a sok szószátyár ember, rengeteg a pletyka, és semmi szükség rá, hogy Larsen kisasszony fűiébe jusson, milyen érdeklődve forgolódsz más ifjú hölgyek után.

Harald fontolgatta, elmesélje-e a nagybátyjának, hogy már korábban is találkozott ezzel a hölggyel. Úgy döntött, inkább hallgat róla.

– Egy csinos leányt megnézni még nem bűn, bácsikám. Kivált, hogy még el sem jegyeztem magam. Egyébként szabad tudnom, kicsoda az ifjú hölgy? Elvégre köszöntél neki, vélhetőleg ismered.

Harald szavaiból a színlelt közömbösség ellenére olyan érdeklődés csendült ki, hogy Senden báró jobbnak látta, hanem ad felvilágosítást könnyelmű unokaöccsének. A fiatalember csak tíz nap szabadságot kapott, s ezt az időt okvetlenül és kizárólag Olly von Larsennek kellett szentelnie. Ha mégis összefut valahol Gilda von Verdennel, a báró legalább nem akart segítséget nyújtani ebben. Elhatározta tehát, hogy diplomatikusan válaszol.

– Csak futólag ismerem a hölgyet. A minap a fürdőkoncerten mutatták be nekem. A nevét szokás szerint elfelejtettem. Nagyobb társasággal voltunk.

– Ej, Herbert bácsi – kémlelte a tekintetét Harald – , egy ilyen csinos lány nevét megjegyzi az ember.

– Aki olyan forrófejű kelekótya, mint te, az talán igen, de én már kinőttem abból a korból.

– Ugyan, Herbert bácsi, ne tettesd magad! Nem áll jól neked, mellesleg láthatóan feszélyez is ez a szerep.

– Te kényszerítettél bele, Harald – felelte tétován a báró, és önkéntelenül is jólesően mérte végig az unokaöccsét. „Nem csoda, hogy bolondulnak érte a nők – állapította meg magában. – Jóvágású fickó, annyi szent! De a bájos Gilda von Verdent szeretném megóvni attól, hogy elcsavarja a fejét. Anélkül is elpirul, ha csak ránéz.”

– Le az álarccal. Herbert bácsi! – biztatta a fiatalember. – Ti ketten a mamával egészen megpuhítottatok. Még azt is megígértem, hogy mostantól a tisztesség mintaképe leszek, és engedelmesen veszem magamra a házasság igáját.

– Ígérni könnyű. Majd elválik, megtartod-e.

Az ifjú gróf keserű öngúnnyal nevetett.

– Hiszen máris gúzsba kötöttem magamat. No de az előbb Olly von Larsenről beszéltünk. Mondd csak, neked hogy tetszik?

– Sokkal jobban, mint a leírásod alapján remélhettem. Szerintem csinos, okos és eléggé érdekes is. Mindenesetre kifejezetten alkalmas Hochberg grófné szerepére.

Harald jól hallhatóan sóhajtott.

– Hát, nem egyezik az ízlésünk. Nem kedvelem az ilyen hideg, fölényesen magabiztos nőket. Egyedül az vigasztal az egész ügyben, hogy a kicsike nem vár el több érzelmet, mint amennyit nyújtani tudok. Az pedig mindegy, kihez kötöm magam, ha már le kell mondanom a szabadságomról. Isten veled, szép legényélet! A jövőben csak gyászos árnyéka lesz önmagának Harald Hochberg, a hitvese férje. Hü, de borzasztó! Nem kellett volna mégis inkább a golyót választanom?

– Jaj, Harald. ne játszadozz ilyen gondolatokkal! Egy golyó semmit sem old meg. Legfőbb ideje, hogy benőjön a fejed lágya, és tégy valami hasznosat! Kötelességed jól sáfárkodni a rád bízott talentummal. Most már kitomboltad magad, mutasd meg, hogy férfi vagy, aki átdorbézolt ifjúsága után magától is észre tér. Isten a tanúm, fiam, nem szeretnélek azok közé sorolni, akikért nem kár, ha elzüllenek

Az ifjú gróf homlokát ráncolva tolta a feje búbjára a kalapját.

– Szó se róla, Herbert bácsi, te aztán értesz a meggyőzéshez. Nagyon buzgón tudsz az ember lelkére beszélni. Azt a dolgot a golyóval csak úgy mondtam. Igazad van, még semmit sem produkáltam, ami feljogosítana arra, hogy üljek a babérjaimon. De megnyugtathatlak. A fejemet rá. hogy nyolc napon belül eljegyzem Olly von Larsent! – szögezte le egy szuszra. Gondolatban pedig erélyesen hozzáfűzte: „Arra az ennivaló teremtésre, aki már megint az utamba akadt, ezentúl nem is gondolok. Kész, vége.”

A gondolatainknak azonban nem parancsolhatunk. Senden báró az unokaöccsére nézett, és látta, hogy elszántan összeszorítja a fogát. Erre egészen megenyhült. Hiába, Harald nagyon közel állt a szívéhez.

– Másképp nem segíthetek neked, Harald. Ez az egyetlen módja, hogy rendezd az anyagi ügyeidet.

A gróf bólintott.

– Igen, bácsikám, ne is beszéljünk róla többet! Meg is érkeztünk a szállodához. Feljössz velem, hogy beköszönj a mamához?

– Igen, szeretnék. Azután együtt elsétálunk a parkba, ahol biztosan összefutunk Larsenékkel

A két úriember belépett az elegáns szalonba. Sabine Hochberg egy fotelban ült, és a rá jellemző hűvös, kényszeredett módon üdvözölte az urakat. Tekintete egy árnyalatnyit sem melegedett, amikor a fia állt elébe, és katonás meghajlással ajkához emelte a kezét. Azonnal észre lehetett venni, hogy e két embert nem kötik össze erős, meghitt érzelmek, amelyek egyébként anya és fia között megszokottak.

Az urak a grófné invitáló kézmozdulatára helyet foglaltak.

– Meghívtam Larsenéket teára – kezdte a beszélgetést az asszony. – Mondtam, hogy te csak ma érkezel. De ugye, holnap te is felkeresed a testvéreket, Harald? Nincs vesztegetni való időnk. Mindent remekül előkészítettünk, nem fog nehézséget okozni, hogy célt érj, fiam.

Harald meghajolt.

– Igen, mama, annyira megkönnyítettétek a dolgomat, hogy voltaképpen egy bábut is beállíthatnátok helyettem. Csak fel kell öltöztetni, eldarálni a mondókáját, és már jöhet is a kézfogó.

A grófné megütközve nézett a fiára.

– Igazán hálás lehetnél, hogy minden akadályt elhárítok az utadból. Ez az ironikus hang nincs ínyemre.

– Bocsáss meg, mama, többé nem fordul elő.

– Remélem is. Larsen kisasszony nagyon kedves, és élénken érdeklődött utánad.

Harald ismét meghajtotta magát.

– Egyébként Larsenék rólad is beszéltek, Herbert – fordult a fivére felé a grófné. – Elragadó úriembernek tartanak. Figyelemre méltó, milyen sokan kedvelnek téged.

Senden báró elmosolyodott.

– Igen, fölöttébb figyelemreméltó, és számomra éppoly érthetetlen, mint számodra.

Az asszony vagy nem vette észre az élcelődő hangot, vagy jobbnak látta elsiklani fölötte. Haraldnak azonban feltűnt, és megértő mosollyal nézett a nagybátyjára.

– Ha balszerencsémre nem azért rendeltek volna ide téged, hogy jó irányba terelgess, valószínűleg magam is arra a meggyőződésre jutnék, hogy elragadó öregúr vagy – jegyezte meg.

A grófné megrovóan pillantott a fiára.

– Igazán sajátos hangot ütsz meg a nagybátyáddal – közölte.

A férfiak egymásra néztek, és alig tudták magukba fojtani a nevetést.

– Hagyd csak, Sabine, rokonok között jobb a leplezetlen nyíltság – vélte a báró.

– Na igen, ti mindig sajátos modorban érintkeztek egymással, és ez neked éppúgy tetszik, mint Haraldnak.

Nagybácsi és unokaöcs egyaránt tudták, milyen előszeretettel használja a grófné a „sajátos” jelzőt, aminek köszönhetően a társaságban az évek során ráragadt a „Sajátos grófné” csúfnév.

Jobbnak látták nem feszegetni tovább a témát, és más irányba terelték az eszmecserét.

Hogy ez nem mélyült el különösebben, az Sabine grófnén múlott. Egész egyénisége bénítólag hatott a környezetére, kivált a melegszívű emberekre.

V.

Olly von Larsen Fortuna Villa-beli szalonjában ült, és merengve nézett maga elé. Egymagában volt, és szemlátomást valami komoly probléma foglalkoztatta. Mindazonáltal higgadtan, világosan gondolkozhatott, mert az izgalom legcsekélyebb jele sem érződött rajta. Semmi sem árulta el, hogy jelentőségteljes, meghatározó lépésre készül.

Tudta, hogy Harald von Hochberg gróf még ma, talán már egy óra múlva elébe áll, és megkéri a kezét, és azzal is tisztában volt, hogy kész erre a szabályszerű házassági ajánlatra nem kevésbé szabályszerű igent mondani. Mégsem fogta el semmiféle izgatottság ettől a gondolattól.

Kérőjére várva lélekben még egyszer végigpergette eddigi életét. Fényben és jómódban nőtt fel, mindennapjai tökéletesen kiegyensúlyozott környezetben teltek. Édesapját egészen igénybe vette az üzlet, édesanyját pedig a társadalmi kötelezettségek. Neveltetéséről fizetett alkalmazottak sora gondoskodott, akik egymást váltva próbálták előírásos keretek közé szorítani, ami az ő akaratos természete miatt nemigen sikerülhetett. Érzelmi életét soha semmi megtermékenyítő hatás sem érte. így aztán végül maga is elhitte, hogy nincs szíve. Egyedül a bátyja iránt táplált melegebb érzéseket, egyedül amaz gyakorolhatott valamelyes befolyást az egyéniségére. Beteg fivéréhez anyai gyöngédséggel közeledett, ami szeretetteljes gondoskodásban nyilvánult meg.

Soha egyetlen férfihoz sem vonzódott annyira, hogy össze akarta volna kötni vele az életét. így érte meg huszonötödik esztendejét is anélkül, hogy számos kérője közül egyet is meghallgatott volna.

Huszonötödik születésnapjának reggelén öltözködés közben alaposan szemügyre vette magát a tükörben. Megállapította, hogy még igen mutatós, de már meglehetősen érett benyomást kelt. Azután ezt gondolta: „Legfőbb ideje, hogy férjhez menjek. Az élet tavasza már elröppent, és nincs visszataszítóbb a magányos öregségnél. Körülnézek hát a férfinép azon tagjai között, akik hódolattal közelítenek hozzám, pontosabban a vagyonomhoz, és kikeresem azt, aki a legkevésbé ellenszenves."

Véletlenül aznap este, egy bálban ismerkedett meg Harald von Hochberg gróffal. Kezdetben nem tüntette ki különösebben a figyelmével. A tánc egyik szünetében átvonult a bálterem melletti télikertbe. Épp elhelyezkedett egy csöndes sarokban, ahol a helyiségbe lépők nem láthatták, amikor két fiatal tiszt meg egy ismerős katonai attasé jelent meg, és úgy helyezkedtek el a dísznövények között, hogy Olly észrevétlenül nem tudott elmenni mellettük. Először ügyet sem vetett az urakra, akik azonban – mivel azt hitték, maguk vannak a télikertben – azon a harsány, nyersen szókimondó módon kezdtek társalogni, ahogy a hozzájuk hasonló világfiak szoktak egymást közt. Egyebek között Harald Hochberg gróf is szóba került.

– Számára nem létezik túl rátarti nő, túl tüzes paripa vagy túl merész csíny – vélte az attasé. – Mindent ugyanazzal a példátlan vakmerőséggel visz véghez. De ha így folytatja, hamarosan tönkreteszi magát,

– Ha másképp nem tud segíteni magán, legfeljebb keres egy gazdag menyasszonyt, hogy bearanyozza a címert a tengerparti kastély kapuján – felelte az egyik tiszt.

– Tévedsz, Rietberg – mondta a másik – , Harald Hochberg nem szánja el magát olyan könnyen a nősülésre, mint gondolod. Számára a házasság kényszerű állapot, és minden vadsága ellenére átkozottul komoly elveket vall. Csak akkor dugja hurokba a fejét, ha már semmi más kiutat nem lát. Azt pedig nem hiszem, hogy ennyire rosszul állna. Két évvel ezelőtt, a vadászidényben néhány hétig a Hochberg-kastélyban vendégeskedtem. Abban a patinás nagyúri lakban, amely büszkén magasodik egy tengerparti szirten, és szinte az egész partot uralja, nyomát sem láttam anyagi gondoknak. Elsőrangú vendéglátást élvezhettem. Úgy tűnt, a körülményei egyáltalán nem bizonytalanok. Épp ellenkezőleg, nagyon is fényesek.

– Az mind csak látszat, kedves barátom Határozottan tudom, hogy Hochberg nagyon is gyenge lábon áll.

– Akkor nagyon sajnálom, mert minden hibája dacára talpig becsületes, tisztességes úriember, sziklaszilárd jellem.

– Úgy látszik, különösen kedveled.

– Nem, csak tartozom ennyivel az igazságnak.

– Mindenesetre kár lenne a büszke kastélyért meg az uradalomért, ha ebek harmincadjára jutna. Csak a kastély karbantartása egy vagyonba kerül.

– Nos, reméljük, hogy egy dollárhercegnő majd áthajózik a kedvéért a tengeren. Mert idehaza nem sűrűn találni milliomos örökösnőket, márpedig néhány millió alatt Hochberget nem lehet tartósan kisegíteni.

– Ki tudja, akar-e segíteni magán?

– Meg hogy adott esetben egy gazdag örökösnő segít-e rajta.

– Vitathatatlanul szerencsés a nőknél. De csitt, ott jön!

Olly mindezt hallotta, s most látta, hogy Hochberg gróf jelenik meg.

– Épp rólad beszélgettünk, Harald – jegyezte meg az a tiszt, aki az imént kiállt mellette.

– Akkor elnézést kérek, hogy megzavartam a társalgást. Biztosan nem sok jót mondtatok rólam – vélte Hochberg gróf nevetve.

– Miért olyan biztos ez? – kérdezte az attasé.

– Mert nem sok jót lehet elmondani rólam. Higgyétek el, szívesen csepültem volna veletek együtt saját magamat. Nincs ember a világon, aki annyira elégedetlen lenne velem, mint én magam.

– Az önismeret az első lépés a megjavuláshoz – tréfálkozott a követségi tisztviselő.

– Meg a halhatatlansághoz, ez kétségtelen. Én viszont hazamegyek, vagy egy csapszékbe, az is szórakoztatóbb, mint ez a bál – biggyesztette le az ajkát Harald.

– Veled tartunk.

Ezzel mind a négyen fölkerekedtek.

A leány különös pillantással nézett utánuk. Bár az elmúlt percekben nem sok jót hallhatott Hochberg grófról, de azt három bírálója sem tagadta, hogy tisztességes, emelkedett gondolkodású egyéniség. Olly túlontúl józan volt ahhoz, hogy valamiféle férfiideáiban hihessen. Tárgyilagosan figyelte az embereket, és már azzal is megelégedett, ha egy-egy olyanra akadt, akinek a hibái mellett az erényei nem homályosultak el egészen Hochberg gróf személyisége nem vívta ki az ellenszenvét, és tetszett neki, hogy nem állt be a hozományvadászok sorába, pedig nyilvánvalóan komoly anyagi nehézségekkel küzd.

Hogy a gróf számára nem létezik túl rátarti nő, túl tüzes paripa vagy túl merész csíny, ez hidegen hagyta. Még mindig jobb, mint egy tutyimutyi férj, aki mellett halálra unná magát, gondolta. A tengerparti büszke kastély illő hátteret biztosított, jobbat nem is kívánhatott, a milliói jóvoltából pedig megengedhette magának azt a fényűzést, hogy olyan férfihoz menjen feleségül, aki a tönk szélén áll.

Természetesen észrevette, hogy a fiatalember anyja, akit már régebbről ismert, nem minden szándék nélkül beszél neki folyton a fiáról, és nem véletlenül mutatta be neki. Ollyt kellemesen érintette, hogy Harald ezek után feltűnően visszafogott volt vele Egy szó, mint száz, az utóbbi időben komolyan fontolóra vette, hogy Hochberg grófné lesz

Hochberg gróf még csak néhány napja érkezett Wiesbadenbe, és Olly már a végső döntés előtt állt. Harald szinte csukott szemmel és összeszorított foggal rohamozta meg a célt. Mivel szavát adta édesanyjának, hogy dűlőre viszi a dolgot, nem is tétovázott. Olly csöndesen figyelte, milyen merészen tör ezúttal céljára a gróf.

Előző este együtt vacsoráztak a szanatórium éttermében. A testvéreken, Hochberg grófon és az édesanyján, továbbá Senden bárón kívül csak Marsalisné voltjelen. Étkezés után a langymeleg nyár végi este sétára csábította őket a parkba. Harald gróf Olly mellé szegődött, és a Strauss zenéjéről folytatott csevegés közepette váratlanul megkérdezte, hogy másnap délelőtt, a szokásos látogatási időben beszélhet-e vele komoly ügyben négyszemközt

Egészen sápadt volt, s a szája szögletében kemény, szigorú ránc feszült, mely sokkal idősebbnek mutatta a koránál.

– Várni fogom, gróf úr – felelte Olly nyugodtan.

Még jó félórája maradt a találkozásig, és előtte a bátyjával akart tárgyalni. Werner szobainasával üzent, hogy jöjjön át hozzá, amint ráér. Mialatt elgondolkodva nézett maga elé, és még egyszer sorra vette a döntése mellett és az ellen szóló érveket, belépett a bátyja.

A lány felugrott, fivére elé sietett, és karon fogva egy fotelhoz vezette.

– Jól aludtál, Werner?

– Köszönöm, jól. És te nem lovagoltál ki ma?

– Nem, Werner, ma nincs kedvem. Beszélni szeretnék veled.

– Nem ülhetnénk le odakint az erkélyen? Olyan szépen süt a nap.

– Kérlek, maradjunk a szobában, amíg elmondom azt, amihez nincs szükség tanúkra.

– Ez csudára ünnepélyesen hangzik, Olly – mosolyodott el a fiatalember. – Kíváncsivá tettél. De mielőtt erre rátérnénk, hadd kérdezzem meg, hogy van a tanácsosné asszony.

Grabow asszony napok óta gyengélkedett, mert megint egyszer vétett a szigorú étkezési előírások ellen, és ilyenkor mindig heves rosszulléttel bűnhődött. Ezúttal különösen súlyosra fordult az állapota, felszökött a láza, és reggel nem is tudott felkelni.

– Úgy hallottam, hogy komoly aggodalomra ad okot az állapota – felelte Olly. – Az imént a lépcsőházban Verden kisasszonnyal találkoztam, aki épp előtte telefonált az orvosnak. Azt mondta a nevelőanyjának nagyon rossz éjszakája volt.

– Nyilván szegény gyermeknek is – tette hozzá Werner együtt érzőn.

Olly különös tekintettel fürkészte az arcát. Már többször feltűnt neki, hogy a bátyja élénk érdeklődést mutat Gilda von Verden iránt. Mindketten annyira önállóan gondolkodtak és cselekedtek, hogy sohasem próbálták befolyásolni egymást. Olly meg volt győződve róla, hogy ha a bátyja meg akarja osztani vele a gondjait, akkor minden kérdezősködés nélkül megteszi. Hiszen maga is épp arra készült, hogy közöljön vele valamit, amit nem akart tovább titkolni előle.

– Bizony, szegény gyermek! Én is azt mondom, Werner. Kimerültnek és szomorúnak látszott. Az utóbbi időben nyilván nem sokat pihenhetett. A tetejébe ez a szeretetlen bánásmód! Nem irigylésre méltó a helyzete. A helyében én már rég elmenekültem volna.

– Könnyen beszélsz. Ugyan hová mehetne? Fogalmad sincs, milyen az, ha valaki kiszolgáltatott.

– Igaz, még elképzelni sem tudom. Szabadságban nőttem fel, és szabad is akarok maradni, ámbár… de ne vágjunk a dolgok elébe, meg kell hallgatnod egy kis bevezetőt.

Olly ezzel a szándékosan könnyedén odavetett kijelentéssel letelepedett a bátyjával szemben, és kissé bizonytalanul mosolyogva nézett rá. Werner érezte, hogy a húgának valami nyomja a szívét.

– Beszélj hát, Olly, egészen felcsigáztál.

A leány mély lélegzetet vett, és kihúzta a derekát, mintha el akarná hessenteni magától a tétova hangulatot.

– Nem tudom, észrevetted-e, Werner, hogy Hochberg gróf udvarol nekem.

A fiatalember bólintott.

– Természetesen nem kerülte el a figyelmemet, hiszen megszoktam, hogy minden fiatal és nőtlen férfi, aki csak a közeledbe kerül, mindjárt udvarolni is próbál.

– Most azonban arra az elhatározásra jutottam, hogy férjhez megyek. Mivel életem első negyedszázadát már magam mögött hagytam, elérkezettnek látom az időt, hogy házasságra lépjek. Úgy döntöttem, elfogadom Hochberg gróf házassági ajánlatát. Egy félóra múlva ide várom, és meggyőződésem, hogy meg fogja kérni a kezemet.

Werner egy darabig némán, tűnődve nézett maga elé, azután a maga nyugodt módján kijelentette:

– Amennyire ismerlek, kedves húgom, valószínűleg alaposan megfontoltad a dolgot.

– Igen, Werner, mindent meghánytam-vetettem magamban, Hochberg gróf rokonszenves, eredeti egyéniség. Az, hogy erősen eladósodott, az én szememben nem akadály, és egyre megy, melyik kérőm tartozásait fizetem vissza. Végtére is mindegyikük hasonló cipőben jár, és valamennyi közül ő tűnik a legbecsületesebbnek és legtisztességesebbnek. Ezért úgy határoztam, neki nyújtom a kezemet. Az ő érzéseiben éppoly kevéssé csalódhatom, mint a sajátjaimban. Szenvedélymentes, baráti házaséletet folytatunk majd, ahogy azt az egyéniségem szempontjából üdvösnek tartom. Nem kell heves érzelmeket nyújtanom, és nem is várok efféléket. Ennélfogva a házasságban is megőrzöm a szabadságomat, miként jövendő uramra sem kívánok bilincseket rakni.

Werner von Larsen különös pillantással emelte a húgára megfáradt szemét.

– Látom, jól átgondoltad, Olly, nagyon is jól. Legszívesebben csak annyit mondanék, tedd, amit jónak és helyesnek látsz. Mint gyermekkorunktól fogva leghűségesebb barátod azonban szeretném felhívni valamire a figyelmedet. Hideg fejjel, szenvedély nélkül lépsz házasságra. De mi lesz, ha egy szép napon szerelem ébred a szívedben, ha találkozol valakivel, akiről a szíved azt súgja, hogy ő az igazi? Akkor mi lesz?

Olly arcán fölényes mosoly suhant át.

– Jaj, kedves Werner, én nem hiszek a szerelem szép meséjében. Ilyesmi csak a képzelgésre hajlamos, ábrándos lelkű emberek fejében létezik. Én pedig nem tartozom közéjük. Ismerem magamat, és tudom, hogy nem vagyok képes nagy érzelmekre.

– Nem, Olly – fogta meg a kezét a bátyja – , nem ismered magadat. Talán sokkal több szeretetet tudsz adni, mint hinnéd. Ezt csak akkor érzi az ember, ha elérkezik az óra, amikor a szíve minden dobbanásával egy másik után vágyódik. És ez az óra mindannyiunk életében eljön.

Szavai megerősítették Olly feltételezését, hogy Gilda von Verden becsessé vált a fivére számára. De most sem próbált a testvére titkaiba férkőzni. Erélyesen megrázta a fejét.

– Én más vagyok, mint te, Werner. Kettőnk közül mindig te voltál érzelmileg elmélyültebb, fogékonyabb. Sokkal jobb is vagy nálam. Az én szívem már csak olyan, mint a jég.

– Nem, Olly. nem olyan! Józan és kétkedő lettél, mert rájöttél, milyen kevés igazi érzést pazarol az ég a gazdagokra. De szívtelen nem vagy. Csak becsaptad a szívedet, mert nem akarod, hogy hatalma legyen fölötted,

A leány megcirógatta a bátyja kezét.

– Jaj, Werner, azért hiszed ezt, mert téged igazán szeretlek, és hozzád más vagyok, mint a többi emberhez. Ezt nem is vitatom. De azzal, amit irántad érzek, ki is merítettem a tartalékaimat. Másoknak már semmi sem maradt. Ezért nem is kell aggódnod miattam.

– Hát, biztosan tudod, mit csinálsz, Olly. Talán többet is találsz ebben a házasságban, mint amennyit keresel. Mindenesetre tiszta szívemből sok szerencsét kívánok az elhatározásodhoz. Kívánom, hogy soha meg ne bánd!

– Köszönöm, Werner! Megnyugtathatlak, hogy nem fogok csalódni. Most pedig, mielőtt végleg Hochberg gróf javára döntenék, mondd meg, rokonszenves-e neked annyira, hogy szorosabb kapcsolatot is el tudj vele viselni! Mert az én otthonom a tiéd is. Nem akarok elválni tőled.

– Rám nem kell tekintettel lenned – mosolygott a fiatalember. – Mindenki a maga életét éli. Még ha Hochberg grófot egészen ellenszenvesnek találnám, akkor is arra kérnélek, hogy ne törődj velem, Szerencsére azonban biztosíthatlak, hogy rokonszenves nekem. Egész lényében rejtőzik valami eredendő becsületesség, természetesség és erő. Szeretem az ilyen embereket, ahogy minden épet és szépet szeretek a természetben, talán éppen azért, mert magam ilyen gyenge, nyavalyás vagyok. Nagyon is megértem, hogy az egészséges embereket erejük tudata időnként kicsapongásra ragadja. A gróf személyében nem éppen otthonülő férjet kapsz.

– Tudom, és cseppet sem bánom Épp így tetszik nekem. Nincs benne semmi hamisság.

– Nincs, én is nyíltnak és becsületesnek érzem.

– Becsületes emberekkel mindig könnyű megférni. Nos, ha te is kedveled, akkor igent mondok neki.

A fiatalember mosolyogva rázta a fejét.

– Ez nem elég ok a férjhez menésre. Azért mondasz igent, mert nekem tetszik az udvarlód?

Olly nevetett.

– Ha utálatosnak találnám, természetesen nem lépnék házasságra vele. De most be kell fejeznünk, Werner. Minden teketória nélkül elküldelek, mert négyszemközt kell beszélnem Hochberg gróffal. Mihelyt megállapodtunk, tudatom veled.

A fivére felállt.

– Rendben, Olly. Addig kimegyek a kertbe. De várjunk csak, kis híján elfeledtem, hogy valami fontosat akartam mondani neked! Ma reggel értesítést kaptam Hüttenfeldéből. Tudod, hogy a vasmű vezetője, Hanisch igazgató szeretne nyugalomba vonulni, s egy ideje utódot keres. Most azt írja, megtalálta azt a személyt, akire nyugodt lélekkel bízhatja apánk életművét, és mindaddig a helyén marad, amíg meg nem győződik róla. hogy fenntartás nélkül átadhatja az irányítást. Ennek megfelelően az utóda, doktor Georg Valberg főmérnök október elsején hivatalba lép. Sajnos nem vehetek részt az eseményen, mivel addigra Davosban leszek, de talán te Hüttenfeldébe utazol.

– Én? De Werner, hiszen elkísérlek téged.

A fiatalember mosolyogva nézett fel.

– Menyasszonyként is? Az mégiscsak változtat a helyzeten.

– Kettőnk között semmi sem változik, Werner. Veled megyek Davosba. Hüttenfeldében pedig az új igazgató beiktatásához egész biztosan nincs rám szükség. Mit értek én az üzlethez?

– Akkor már csak egy dolog maradt hátra. Nem engedhetjük el Hanischt, amíg szívélyes búcsút nem vettünk tőle, és le nem róttuk hálánkat hűséges szolgálataiért.

– Ez igaz, de erre is tudok megoldást. Megkérjük őt, hogy Davosba utazásunk előtt látogasson meg bennünket itt, Wiesbadenben. így részletesebb tájékoztatást adhat nekünk, azután elbúcsúzhatunk tőle. Ezzel a Valberg doktorral majd megismerkedünk tavasszal, amikor visszatérünk Davosból. De most már menned kell, Werner.

Olly kedvesen kikísérte a bátyját, és kézfogással köszönt el tőle.

VI.

Gilda von Verden nevelőanyja hálószobájának ablakában állt. Miután az egyébként is kibírhatatlan természetű asszony ágynak esett, és fájdalmak kínozták, végképp szeszélyes lett.

Gilda megadóan tűrte a megaláztatásokat. Szenvedései közben úgy érezte, egyre csökken az adósságteher, amelyet az asszony iránti köteles hála rótt rá. Sokszor igazán sajnálta a beteget, és azzal intette türelemre magát, hogy a nevelőanyja maga is szenved, máskülönben nem okozna fájdalmat neki. Valahányszor Grabowné az átkínlódott napok után valamelyest erőre kapott, lelkiismeret-furdalásában – tudván, hogy túl messzire ment – mindenféle drága ajándékokkal halmozta el Gildat.

Az imént is újabb utálatos jelenetre került sor. Az orvos előírására a lány egy csésze forró teát vitt a betegnek. Amikor meg akarta itatni, az asszony hisztérikusan kiabálni kezdett, kirántotta Gilda kezéből a csészét, amitől a forró folyadék Gilda arcába fröccsent, a finom porcelán pedig széles ívben a padlóra repült, és darabokra tört

– Majd én megteáztatom a tanácsosné asszonyt – mondta a komorna, aki szemtanúja volt a csúnya jelenetnek – , a kisasszony addig öltözzék át.

Gilda sietve száraz ruhát öltött, majd visszament a betegszobába. A komorna a betegre mutatott, aki közben elaludt. A lány intett neki, hogy elmehet. Egészen kimerítette a sok virrasztás, és szeretett volna végre pihenni. Mielőtt azonban a szomszéd szobában ledőlt volna a díványra, egy kicsit várni akart, hogy megbizonyosodjék róla, a beteg mélyen elaludt, egyhamar nem lesz rá szüksége.

Lakosztályuk a Fortuna Villa magasföldszintjén helyezkedett el. Ahogy most az ablakban állt, és fáradt, égő szemmel kitekintett, a kertben Werner von Larsen alakját vette észre, amint botjára

támaszkodva lassan elhaladt. A fiatalember a húgával folytatott beszélgetés után kerti pihenőhelyére indult. Pillantása az ablak felé szállt, amely mögött a tanácsosné szobáját tudta. Hányszor, de hányszor nézett arrafelé hiába! Ma kedvezett neki a szerencse. Meglátta Gildát, és boldogan felcsillant a szeme. Kalapot emelt, és meghajolt. Gilda a maga kedves, barátságos mosolyával fogadta az üdvözlést. A férfi hívogató kézmozdulatot tett, mintha ki akarná csábítani őt a melengető napfényre. Gilda azonban bánatosan rázta a fejét, és a háta mögé mutatott, hogy értésére adja, a beteg miatt a szobában kell maradnia. Erre a fiatalember szomorúan továbbment. A tekintetét azonban nem vette le róla, amíg el nem tűnt.

Gilda utánanézett. Őszinte részvétét érzett e minden gazdagságával együtt szánni való ember iránt, aki bámulatos megadással és nyugalommal viselte szenvedéseit. Azt gondolta, ez a férfi még nála is nehezebb terhet cipel. Hiszen ő, hála Istennek, egészséges, és valahol a nagyvilágban biztosan vár rá a boldogság. Erre gondolt ismét, amikor kialvatlanságtól égő szemével a nyár végi kertre pillantott, amelynek üde zöldjét már megtörték az ősz finom árnyalatai.

Egy kicsit elábrándozott erről a távoli boldogságról, amely lassan alakot öltött, merész, energikus vonások rajzolódtak ki előtte, s egy diadalmasan magabiztos szempár nézett vissza rá.

Felsóhajtott. Ezzel a boldogság utáni titkos vágyakozással a szívében menjen nőül Tribnitz báróhoz? Nem, erre sohasem kerülhet sor! Hiába próbálkozik a nevelőanyja bármilyen eszközzel, nem hagyja magát házasságra kényszeríteni, akkor is elutasítja, ha ezzel azt kockáztatja, hogy az asszony eltaszítja magától. Eltaszítja?

Elmosolyodott. Odáig csak nem fajul a dolog.

De ha mégis, akkor visszanyeri a szabadságát, mehet, amerre tetszik, anélkül, hogy hálátlannak tűnne. Ámbár hová is mehetne? Nem tudta. Magányosnak, elhagyatottnak érezné magát. Mégis szabadnak! Hiszen fiatal és egészséges, munkabíró, tanult is egyet-mást. Majd teremt magának megélhetést, ettől nem félt. Aztán egyszer talán elérkezik a boldogság is.

Fiatal szívét hirtelen heves, meghatározhatatlan vágy töltötte el. Ismét maga előtt látta a fiatal tisztet, aki apró balesete után a karjába kapta, s akivel nemrégiben újra találkozott. Hogy nézett rá akkor! Mintha megint azt akarná mondani: „Itt repül a boldogság!”

A szíve vadul, lázadozva kalapált. Jaj, hogy épp most kell a szobában kuksolnia! Milyen örömmel menne el a fürdőkoncertre, ahol egész Wiesbaden össze szokott jönni. Ott talán viszontláthatná az idegent. Esetleg megint Senden báró vagy valamely más ismerős társaságában. Akkor a végén még be is mutatnák neki, legalább megtudná, kicsoda. Sajnos annak idején nem értette a nevét, pedig jó lenne, ha gondolataiban valahogy szólíthatná. Az is megeshet, hogy soha többé nem látja. Sajgott a szíve, aztán elandalodva gondolta: „Kedvező előjelnek tekinteném, ha még egyszer találkoznánk itt, Wiesbadenben. Az azt jelentené, hogy… hogy…”

Riadtan eszmélt fel tűnődéséből. Hitetlenkedve tágra nyílt szemmel meredt a széles útra, amely a kertkaputól a villa bejáratához vezetett. Ott, azon az úton hirtelen testi valójában bukkant fel a férfi, akire oly erősen gondolt.

Ezúttal megint egyenruhát viselt, mint annak idején Berlinben.

Gilda moccanni sem bírt, dermedten bámulta a napbarnított arcot. A férfi feszes, katonás léptekkel közeledett a házhoz, mint valami megelevenedett álomkép. Komolynak látszott. Az arcán kemény, elszánt kifejezés ült, ajkát határozottan összeszorította.

A leány egyszerre elpirult. Hogy kerül ide az idegen? Mit keres a Fortuna Villában? Nyilván látogatóba jön valakihez. Talán Marsalisnéhez, akinek rengeteg az ismerőse, és Senden báróval is barátságban áll. A férfi már annyira megközelítette az épületet, hogy észrevehette volna, ha véletlenül az ablak felé pillant. Nem mert mozdulni, továbbra is az idegenre szegezte a tekintetét. Amaz azonban nem nézett fel, és sietve belépett a házba.

Miután eltűnt, Gilda erőtlenül az ablaknál álló fotelba hanyatlott. Már nem is érzett fáradtságot. A szíve majd kiugrott a helyéből. Fülelt, hátha meghall valamit odakintről, de mindenütt csend honolt. Semmi sem árulta el, hová vezettek a katonatiszt léptei.

– Istenem, édes Istenem! – suttogta döbbenten a leány, és a szívére szorította a kezét. – Hát szeretem? Szeretem ezt az idegent, akit összesen kétszer láttam, és még a nevét sem tudom?

Ott maradt az ablaknál, várta, hogy a férfi ismét elhagyja a panziót.

VII.

Harald Hochberg gróf tisztelettel bejelentette magát Olly von Larsen kisasszonynál. A lány a szalonban fogadta, ahol az előbb a fivérével beszélgetett.

Olly lágy fehér selyemből készült, elegáns háziruhát viselt, amely igen jól állt sötét hajához és déliesen napbarnított arcszínéhez. Nyugodtan és magabiztosan köszöntötte a látogatót, izgalomnak semmi jelét sem adta. A férfi az üdvözlésül feléje nyújtott kéz fölé hajolt, és az ajkával illette.

– Nagyságos kisasszony, először is köszönöm, hogy fogadni szíveskedett – kezdte udvariasan.

A lány hűvös, tiszta tekintetével nézett rá. Feltűnt neki, hogy a férfi kissé sápadt és ideges – nyilván nem könnyen szánta el magát erre az útra.

– Parancsoljon, gróf úr, foglaljon helyet! – mutatott egy fotelra. – Hogy van a kedves édesanyja? Kellemesen telt a tegnap este?

– Köszönöm kedves kérdését, nagyságos kisasszony! Édesanyám jól érzi magát, és üdvözletét küldi.

– Köszönöm!

Rövid szünet támadt. A gróf pillanatnyilag nem tudta, hogyan térjen rá jövetele céljára. Olly a segítségére sietett.

– Sürgős ügyben óhajt beszélni velem, Hochberg gróf? Tegnap este mintha azt mondta volna.

A férfi elszántan kihúzta a derekát. Tekintetét nyíltan és egyenesen a lányra szegezte, s egyszerre minden könnyelműség eltűnt az arcáról. Látszott rajta, hogy felmérte helyzete komolyságát.

– Valóban, nagyságos kisasszony, és arra kérem, engedje meg, hogy kertelés nélkül a tárgyra térjek. Nem szokásom cifra szóvirágokba öltöztetni a mondanivalómat. Hadd fogjam rövidre, és nézze el nekem, ha szinte ajtóstul rontok a házba. Őszintén szólva egészen határozott szándékkal vonatoztam ide Berlinből, és nincs tehetségem a mellébeszéléshez. Engedelmével tehát kimondom kereken: Tiszteljen meg azzal, hogy feleségül jön hozzám!

Olly arca alig észrevehetően elpirult, de a tekintete nyugodt és határozott maradt

– Köszönöm, hogy mindkettőnket megkímél a komédiázástól. Nem beszél nekem szerelemről és más szép dolgokról, ami a mi esetünkben hazugság lenne. Nyíltságát nyíltsággal viszonzom. Számítottam arra, hogy megkéri a kezemet, ezért én sem köntörfalazok. Közlöm önnel, úgy döntöttem, hogy elfogadom az ajánlatát. Egyikünk sem nyújthat olyasmit a másiknak, amit szerelemnek szokás nevezni. Nem várok és én sem tudok effélét adni. Viszont ön rokonszenves nekem, és remélem, hogy ez az érzés kölcsönös.

Hochberg gróf fellélegzett. A hűvös szavaktól furcsamód kimelegedett.

– Nagyságos kisasszony, megszégyenít az egyenességével. De szavamra, nem állt szándékomban hazugsággal és álsággal közeledni kegyedhez. Elismerem, külső körülmények

késztettek arra. hogy a kezéért folyamodjam, és egyelőre semmi mást nem kínálhatok önnek, mint őszinte szimpátiát.

– Ez érthető, és be is érem ennyivel. Hiszen még alig ismerjük egymást. Bárhogy alakul is kapcsolatunk a jövőben, egyet ígérjen meg: mindig olyan nyílt és őszinte marad az irányomban, amilyen most. Úgy gondolom, megkockáztathatjuk, hogy egymás oldalán vágjunk neki az életnek. Azt nyújtjuk egymásnak, amit nyújtani tudunk. Ön a rangját, egyéniségét, nevét, én pedig a vagyonomat és azt, hogy mindenben őszinte társa leszek. Illúziókkal egyikünknek sem kell leszámolnia. Mindig is tudtam, hogy egyszer a gazdagságom miatt kívánnak nőül venni, ön ugyanígy tudja, hogy nem várhat tőlem eget verő érzelmeket, mivel természetemnél fogva hűvös és józan vagyok. Személyes szabadságunkat a házasságban is mindketten megőrizzük, Természetesen mindig a szemem előtt fog lebegni, mivel tartozom az ön nevének. Szintúgy feltételezem, hogy ön jó ízlésű ember, aki mindig egy dámát megillető lovagiassággal fog viselkedni velem. Ezzel a kikötéssel engedem meg önnek, hogy menyasszonyának tekintsen.

Harald grófot elképesztette a fölényes hűvösség, amellyel Olly ezt a kényes kérdést kezelte. Szavaival szinte leforrázta őt, aki hozzászokott, hogy nőkkel szemben mindig parancsoló, uralkodó határozottsággal lépjen fel, most viszont valósággal megszégyenült, ami még sohasem fordult elő. Egy pillanatra elvesztette egész hódító magabiztosságát. Világosan érezte, hogy ez iránt a leány iránt soha nem táplálhat forró, epekedő érzéseket – például olyanokat, amilyenek Berlinben ébredtek benne, amikor a karjába vette azt a bűbájos teremtést, akivel a minap ismét találkozott. Nem, Olly von Larsenbe egyszerűen képtelenség beleszeretni. Olly von Larsen mint ember viszont felkeltette az érdeklődését, már csak önérzetes, becsületes magatartásával is. Úgy tűnt, élete társaként jól el tudná viselni őt.

Hirtelen elragadtatással megfogta a kezét.

– Nagyságos kisasszony, nem tudom szavakba önteni a hálámat, amiért ennyire megkönnyítette számomra a leánykérést Engedje meg, hogy kifejezzem végtelen nagyrabecsülésemet. – E szavakkal ajkához emelte a lány kezét és megcsókolta.

– Nincs miért hálálkodnia, gróf úr. Kölcsönös bizalomra és hűségre épülő kapcsolatot vállalunk, és egyikünk sem akarja fölöslegesen megnehezíteni a helyzetet Mivel a szabályszerű jegyességhez az is hozzátartozik, hogy tegezzük és keresztnéven szólítsuk egymást, megengedem, hogy Ollynak hívjon. Ha nem tévedek, az ön keresztneve Harald. Szólíthatom így, vagy talán nincs ínyére? – kérdezte huncut mosollyal.

A férfi viszonozta a mosolyt. Némileg feloldódott, de egész életében nem viselkedett annyira bizonytalanul egy nővel szemben, mint ez alkalommal. Ettől elvörösödött, és megpróbálta menteni a helyzetet.

– Kedves Olly, hálásan köszönöm az engedélyedet, amellyel örömmel élek. És természetesen azt is örömmel veszem, ha Haraldnak hívsz.

Ismét ajkával illette a leány kezét, s egy pillanatra felmerült benne, hogy megcsókolja, de Olly oly ügyesen irányította, hogy a gróf bölcsen beérte a kézcsókkal.

A lány elnevette magát.

– No, ezzel, hála Istennek, túl is tettük magunkat a formaságokon, kedves Harald. Most már, ha nincs kifogásod ellene, a bátyám elé járulhatunk, mint jegyespár.

– Épp kérni akartalak erre, kedves Olly. Remélhetőleg a fivéred nem haragszik, hogy elrabolom a húgát.

– A bátyám nagyon kedvel téged – felelte Olly komolyan. – Őszintén bevallom, nem is mondtam volna igent, ha ő ellenszenvesnek talált volna. Ami pedig az elrablást illeti, máris tisztáznunk kell valamit. A testvéremtől sohasem választhatsz el. Szüksége van rám, mert rajtam kívül senki sincs, aki közel állna hozzá. Sajnos a sors nem sokáig hagyja meg őt nekem, de ebben

a rövid időben nem nélkülözheti szeretetemet és gondoskodásomat. Ugye, megengeded, hogy a házunkat ö is otthonának tekintse?

Most teljesen másnak látszott, mint az imént. Egész hűvössége és szenvtelensége lefoszlott róla, szavaiból igazi szívbéli melegség áradt. Harald azonnal észrevette ezt, és kellemesen meglepte, hogy a leány lényéből egyszerre eltűnt a fölényes józanság.

– Ezt mondanom sem kell, Olly. A Hochberg-kastély elég tágas hármunknak. Örömömre szolgál, ha a fivéred jól érzi magát ott. Ha az a te otthonod, akkor az övé is – jelentette ki Harald, és örült, hogy ebben a tekintetben ő adhat valamit.

Olly tekintete most először szegeződött nyájasan és vidáman a férfira.

– Szívből örülök, hogy így beszélsz a bátyámról. De feltűnt, hogy jövendő otthonomként említetted a Hochberg-kastélyt. Az a szándékod, hogy odaköltözöl?

A gróf egy darabig maga elé nézett, azután fölemelte a fejét.

– Igen, Olly, ez a szándékom. Úgy határoztam, lemondok tiszti rangomról, és kezembe veszem a hitbizomány irányítását. Azt hiszem, eddig hanyag és felelőtlen gazdálkodás folyt a birtokon, különben nem értéktelenedett volna el. Azt mondják, a gazda szeme hizlalja a jószágot, Szeretném ezt a saját jószágomon kipróbálni. Nem mehet úgy tovább, mint eddig.

– Magától értetődően számíthatsz arra. hogy rendelkezésedre bocsátom az összeget, amely a leromlott uradalom talpra állításához szükséges – közölte Olly tárgyilagos nyugalommal.

A férfi homloka elvörösödött, összepréselte a száját. Csak rövid hallgatás után szólalt meg halkan:

– Sajnos rá vagyok utalva, hogy elfogadjam baráti ajánlatodat. Ez még inkább arra fog sarkallni, hogy feladjam a gondtalan katonaéletet, és minden tőlem telhetőt megtegyek helyzetem jobbra fordításáért.

Olly hamiskásan mosolygott,

– Azt hallottam, esztelenül és vakon rohansz a vesztedbe. Most megdöbbenve látom, hogy rácáfolsz a híredre.

A gróf sóhajtott, és mosolygósan bűntudatos képet vágott.

– Nem bélyegezhetem hazugnak azokat, akik így nyilatkoztak rólam.

Tény, hogy nem éppen mértéktartó, megfontolt életet éltem, s mivel sohasem tanultam mást, két kézzel szórtam a pénzt, amíg a tönk szélére nem jutottam. De eddig a sajátomat tékozoltam, és az mégiscsak más. Mostantól mindig arra fogok gondolni, hogy a te pénzeddel gazdálkodom, és nem szeretnék a szükségesnél inkább az adósoddá lenni. Előbb-utóbb mindenkinek megjön az esze, azt hiszem, nálam is legfőbb ideje ennek.

A leány tekintete még barátságosabbá vált.

– Nagyon tetszik, amit mondasz. De kérlek, ne időzzünk túl sokat a pénznél! Biztosíthatlak, hogy nem fogom kicsinyesen számolgatni, mennyit költesz.

Haraldot kellemesen érintette, hogy ez a téma is különösebb szégyenkezés nélkül elintéződött. Olly viselkedése megkönnyítette a helyzetét. Odaadóan megcsókolta menyasszonya kezét.

– Ez igazán emelkedett gondolkodásra vall, Olly, nem is tudom, hogyan háláljam meg.

A lány komolyan a szemébe nézett.

– Azzal, hogy hűséges társam és barátom leszel, továbbá megörvendeztetsz azzal, hogy sikerült valami jót és hasznosat cselekednem. Örülök, hogy Werner új otthonra talál a Hochberg-kastélyban. A szüleink halála óta ugyanis nem éreztük igazán jól magunkat a hüttenfeldei villánkban, egy kicsit otthontalanul bolyongtunk a világban.

– És mik a terveitek a legközelebbi jövőre?

– Mihelyt elmúltak az utolsó meleg napok, Davosba utazunk, s Werner miatt ott töltjük a téli hónapokat. Tavasszal azután visszatérünk Hüttenfeldébe, és ott meglátogathattok bennünket édesanyáddal. Úgy gondolom, az esküvőnkig ott maradok a bátyámmal.

– Mikor kerüljön sor az esküvőre?

Olly egy darabig elgondolkodva meredt maga elé, aztán hirtelen felpillantott.

– Azt döntsd el, te Harald! Mondd meg, melyik időpont alkalmas.

Harald örült, hogy legalább ebben nem fosztják meg a döntéstől.

– Ha neked is tetszik, választhatunk egy május eleji napot.

A lány kicsit fontolgatta, majd nyugodtan így felelt:

– Jó, nekem tetszik. Addig te is elintézheted az ügyeidet.

– Hogyne. Mihelyt innen visszamegyek, benyújtom a leszerelési kérelmemet, és Hochbergbe utazom. Amikor visszajöttök Davosból, meglátogatunk benneteket édesanyámmal, hogy megbeszéljük a szükséges részleteket. Kitűzhetjük az esküvőt május tizedikére?

Olly bólintott.

– Nekem jó, részben Werner miatt is. így az egész nyarat Hochbergben töltheti, és a tiszta tengeri levegő jót fog tenni neki. Hogy azután mi lesz vele a következő ősszel és télen, azt még ki kell várnunk. Sajnos az ő betegsége mellett nem tervezhet az ember hosszú időre. Ha nem bánod, lemondhatunk a nászútról. Jobb, ha egybekelésünk után rögtön átköltözünk Hochbergbe. A szertartásra természetesen Hüttenfeldében kerül sor. A lakodalomtól sem tekinthetünk el. De még ráérünk mindezt megbeszélni. Gondolom, hamarosan visszatérsz Berlinbe.

– Már holnapután, Olly. Nagy nehezen kaptam néhány nap szabadságot.

– Rendben. Most pedig a bátyám elé állunk.

– Ahogy parancsolod.

A lány nevetve rázta a fejét.

– Nem, Harald, közöttünk nincs helye parancsolgatásnak. Mindketten felnőtt emberek vagyunk, akiknek nehezére esik az engedelmeskedés. Okosabb tehát, ha nem is próbálunk parancsolgatni egymásnak.

A gróf furcsán nézett rá.

– A legkülönösebb nő vagy, akivel életemben találkoztam.

Olly mosolyogva vállat vont.

– Nem tudom, ez bók-e, de ha igen, akkor azonnal visszautasítom, mert nem illik a baráti kapcsolathoz.

A férfi derűsen hunyorított. Ismét felülkerekedett benne a könnyedség.

– Hálás vagyok, amiért nem akarod korlátozni a szabadságomat, és nem tagadhatom meg tőled, hogy egyenlő jogokat élvezz. Mindig vad, féktelen fickó voltam, s ha időnként előtörnének belőlem régi hibáim, feltételezem, hogy nem ítélsz meg túl szigorúan.

– Nem ítélkezem feletted sem elnézően, sem szigorúan. Remélem, jól szót értünk majd, mivel nem követelünk egymástól többet, mint amennyit adni tudunk.

Ezzel Olly vidáman kezet nyújtott, majd csengetett a komornájának, hogy keresse meg a fivérét a kertben, és hívja be. Addig is fesztelenül, jó barátok módjára csevegtek arról, miként rendezik bejövendő életüket.

Hamarosan megjelent Werner. Miután Olly a vőlegényeként mutatta be Haraldot a fivérének, a két férfi kezet rázott.

– Tiszta szívemből sok boldogságot kívánok önnek és a húgomnak! Higgye el, értékes ember a menyasszonya, korántsem olyan felszínes, amilyennek mutatja magát.

– Hallgass, Werner – intette le Olly – , nehogy hamis fénybe állíts Harald előtt, aztán utólag csalódnia kelljen!

A vőlegénye nyájas, őszinte tekintettel nézett rá.

– Majd magam alkotok véleményt, Olly. Önt pedig, kedves Larsen úr, arra kérem, legyünk barátok! Máris szeretném arra biztatni, hogy a házamat a jövőben tekintse az otthonának.

Werner kérdőn pillantott a húgára, majd tétován megszólalt:

– Vajon nem Olly vette rá, hogy ezt mondja?

– A saját kívánságomat fejeztem ki, és tudom, hogy ebben Olly is egyetért velem.

Werner szeme felcsillant.

– Akkor hát nagyon köszönöm, és igyekezni fogok, hogy kiérdemeljem a barátságát.

Olly sürgetésére az urak is összetegeződtek. Megbeszéltek néhány fontos dolgot, majd a gróf elbúcsúzott, hogy máris megvigye az örömhírt édesanyjának és a nagybátyjának.

A házból kilépve fellélegzett, mintha nehéz munkát hagyott volna maga mögött. Kissé keserűen gondolt arra, hogy mégiscsak valamiféle kötelezettséget vállalt. Lassabban, nehézkesebben lépdelt, mint amikor a Fortuna Villába érkezett. Nem sejtette, hogy az ablakból egy ábrándosan csillogó leányszempár követi, amíg be nem csukódik mögötte a kertkapu.

Gilda von Verden az ablaknál várta az idegen megjelenését. Most tenyerébe támasztotta a fejét, és tekintete a messzeségbe révedt.

Gondolatai a férfinál jártak, akit még néven nevezni sem tudott. Talán olyan erősen összpontosított rá, hogy a gróf is megérezte, mert amikor az ivócsarnok közelébe ért, lelki szemei előtt hirtelen egészen világosan megjelent Gilda von Verden képe, és arra gondolt, milyen kár, hogy ez az édes, elragadó teremtés nem a gazdag örökösnő, Olly von Larsen, és nem ő a menyasszonya.

VIII.

A tanácsosné állapota nem javult. A kezelőorvos úgy rendelkezett, hogy szakképzett nővér váltsa fel éjszakánként és napközben is néhány órára Gildát. A lány nem sejtette, hogy Marsalisné és a Larsen testvérek jótékony közbenjárásának köszönheti ezt a kis pihenést.

Werner von Larsen felfedezte, mikor szokott kiszabadulni Gilda a szobafogságból, s nap mint nap epekedve várta a pillanatot, amikor sétára indul a panzió kertjében. Ilyenkor mellé szegődött. A lány nem sejtette, mit jelent a beteg fiatalember számára, és örült, hogy elbeszélgethet egy rokonszenves emberrel. Werner pedig ajándéknak tekintett minden órát, amelyet a közelében tölthetett.

Néhány nappal Olly eljegyzése után találkoztak ismét a kertben. Miután kézhez kapta az eljegyzési értesítőt, Gilda a maga és a nevelőanyja nevében virágot küldött a menyasszonynak. Most pedig arra kérte Wernert, adja át szóban is szívélyes üdvözletét.

– Személyesen is gratulálnék a kedves húgának, de mostanában sajnos nemigen van alkalmam találkozni vele.

Nem sejtette, hogy Olly von Larsen jegyese nem más, mint azt a fiatal tiszt, aki annak idején Berlinben azt kiáltotta neki: „Itt repül a boldogság!” Még egyszer sem látta ugyanis a férfit Olly társaságában, és azt sem tudta, kit látogatott meg azon a bizonyos napon a Fortuna Villában. A szíve mélyén még mindig remélte, hogy egyszer összetalálkozik Wiesbadenben az idegennel. Nem tudta, hogy az már ismét elutazott.

Werner elmesélte, hogy a húga tavasszal tartja az esküvőjét, miután visszatértek Davosból, és azután mindannyian a Hochberg-kastélyba költöznek. Arról természetesen nem beszélt, hogy nem ért egyet a jegyesek között uralkodó hűvös hanggal, és teljesebb boldogságot kíván a húgának. Azt gondolta, jobban ismeri Ollyt, mint amaz saját magát, és hosszú távon a húga sem találhat örömet az efféle házasságban.

Éppen, mert ő maga szerelmes volt, és ez a szerelem minden reménytelensége ellenére boldoggá tette, maradéktalan boldogságot kívánt Ollynak is. Mivel azonban a leány már választott, és eljegyezte magát, Werner csak abban bízhatott, hogy az ifjú pár majdcsak egymásra talál.

Gilda von Verden iránti szerelme napról napra mélyült. Egyedül az a forró vágy fűtötte, hogy a szeretett leánynak gondtalan boldogságot biztosíthasson. Szívesen odahelyezte volna minden gazdagságát Gilda lába elé, hogy fényt és szépséget lopjon az életébe. Egyszer még az a gondolat is megfogalmazódott benne, hogy megkérhetné a kezét, mivel így tényleg megszabadíthatná a szenvedéseitől. De bátortalanul elvetette a gondolatot. Úgy érezte, nincs joga magához kötni ezt a fiatal, egészséges teremtést. Noha előreláthatólag már csak néhány évig élhet, Gildának akkor is virágzó ifjúsága legszebb esztendeit kellene elfecsérelnie mellette. Egyébként is nyilvánvalóan elutasítaná őt.

Így lebeszélte magát arról, hogy beavatkozzék a leány sorsába. Ráadásul Gilda sohasem panaszkodott, nem mutatta, mennyire nehezen viseli a sorsát. Immár szeptember vége felé jártak. A szokatlanul napos, meleg időben Olly szívesen engedett fivére kívánságának, hogy maradjanak még egy darabig Wiesbadenben. Sejtette, hogy egy csillogó szempár tartóztatja Wernert, és cseppet sem sajnálta tőle ezt a néhány boldog órát, amelyért Gilda von Verdennek is tiszta szívéből hálás volt. Az utolsó szeptemberi nap estéjén az orvos ismét felkereste a tanácsosnét, és igen aggódó arcot öltött, mivel az idős hölgy betegsége rohamosan súlyosbodott. Egy pillantással jelzett Gildának, hogy kövesse a szomszéd szobába, ahol így szólt hozzá:

– Nagyságos kisasszony, nem hallgathatom el ön előtt, hogy a páciensünk állapota a legkomolyabb aggodalomra ad okot. Amennyiben értesíteni óhajtja az idős hölgy rokonságát, erre azonnal sort kell keríteni. Ha pedig úgy gondolja, a tisztelt nevelőanyja még végrendelkezni óhajt, úgy azt is haladéktalanul meg kell ejteni.

Gilda elsápadt.

– Köszönöm a tájékoztatást, doktor úr! Máris sürgönyözök a nevelőanyám rokonainak. Ő ugyan nem kívánja látni őket, a hallottak után mégis kötelességemnek érzem, hogy hírt adjak az állapotáról. Talán kibékül velük. Az viszont teljesen elképzelhetetlen, hogy végrendelkezésre bírjam a beteget. Először is nagyon önző magatartás volna részemről, másodszor pedig fölöslegesen felzaklatnám vele. Borzasztóan fél a haláltól, ezért a világ minden kincséért sem beszélnék előtte erről.

Az orvos figyelmeztetően összevonta a szemöldökét.

– Nagyságos kisasszony, szóvá kell tennem valamit, amit Marsalisné asz – szony a lelkemre kötött. A hölgy szerint az ön nevelőanyja ismételten kinyilvánította, hogy önt kívánja az örökösévé tenni, jogszerű végrendelet hiányában azonban az ilyen szóbeli kijelentés érvénytelen. Marsalisné megbízott, hogy mondjam meg önnek, okvetlenül gondoskodjék arról, hogy a nevelőanyja végrendeletet készítsen, mégpedig késlekedés nélkül.

Gilda hevesen rázta a fejét.

– Nem, doktor úr, semmi pénzért nem zaklatnám ilyen gondolatokkal a nevelőanyámat! Hálásan köszönöm Marsalisné asszony jóindulatú érdeklődését, de ebben az ügyben nem tehetek semmit.

Az orvos távozása után Gilda egy darabig mozdulatlanul állt. Eddig is tudta, hogy a beteg állapota aggodalomra ad okot, de azt nem, hogy ennyire közel a vég. Jóllehet a nevelőanyja igen kevéssé érdemelte ki a szeretetét, mégis sajnálta, hogy meg kell halnia. Legszívesebben megkímélte volna attól, hogy bármit is megsejtsen az igazságból. De hogy hat majd rá, ha a táviratra idesereglenek a rokonai?

Valami mesét kellett kieszelnie, amellyel megindokolhatja a rokonok küszöbönálló érkezését. Ezen el akart gondolkozni, de először a táviratot kellett feladnia, mert ha nem hívja ide a rokonokat, később szemrehányást tehetnek neki, amiért mellőzte őket. Amúgy is azzal vádolják, hogy az örökségre fáj a foga.

Sietve leírta a sürgönyt, és azonnal a postára küldte, majd visszatért a betegágyhoz.

– Hol maradtál ilyen sokáig, Gilda? Mit kellett annyit locsognod az orvossal? – kérdezte a páciens bizalmatlanul.

Gilda gyengéden megigazította a párnáit. Gyorsan ki kellett találnia valami kegyes hazugságot.

– Hát csak… megkérdeztem a doktor urat, hogy október harmadikán, a hatvanadik születésnapodon fölkelhetsz-e végre. Talán a szomszéd szobában, az ablak melletti díványon pihenhetnél.

– Na és mit mondott az orvos?

– Ha szépen betartod az utasításait, reméli, hogy megengedheti.

– A, én nem úgy érzem, mintha jobban lennék – nyöszörgött a beteg.

– Mert még gyenge vagy. Ez igazán érthető ilyen hosszú betegség után. Majd erőre kapsz.

– Persze, már rég ezzel vigasztalsz, de semmiféle javulást sem érzékelek. Tribnitz báró ma is küldött virágot?

– Igen, mama.

– Na… és?

– És természetesen jobbulást kíván.

– Badarság! Nem arra gondoltam. Azt akarom tudni, végre észhez tértél-e.

Gilda egy pillanatra tűnődve nézett maga elé. Ha most megint elutasító választ ad, akkor a nevelőanyja dühöngeni kezd, és felizgatja magát, az pedig a végét siettetheti.

Ezért halkan csak ennyit mondott:

– Majd akkor beszélünk a dologról, mama, ha egészen meggyógyultál. Addig szeretném megfontolni.

Mivel eddig minden ilyen irányú kérdésre határozott nemmel felelt, a beteg a megadás első jelét vélte felfedezni Gilda diplomatikus szavaiban.

– Szóval jó gyermek leszel – mondta a szokottnál gyöngédebben – , és nem akarsz bosszantani.

– Sohasem akarlak, mama. Most azonban még valamiről szeretnék beszélni veled. Mit gondolsz, a rokonaid nem fogják felhasználni a hatvanadik születésnapodat arra, hogy megkíséreljenek kiengesztelni?

A tanácsosné gúnyosan mosolygott.

– De, az meglehet. Mindennel megpróbálkoznak, hogy megkaparintsák a busás örökséget. De minden igyekezetük hiábavaló. Mihelyt felépülök, végrendelkezem. Igen, feltétlenül. Tribnitz báróné leszel, és az örökösöm, a rokonaimat pedig megütheti a guta.

– Tudod, mama, egyáltalán nem csodálkoznék, ha most valamennyien Wiesbadenbe tódulnának, hogy megpróbáljanak kibékíteni téged.

– Csak hadd jöjjenek, nálam úgysem jutnak semmire.

Gilda elérte, amit akart. Feltűnés nélkül felkészítette nevelőanyját arra az eshetőségre, hogy a rokonai beállítanak. Többet nem is kívánt. Beadta a betegnek az előírt orvosságot, és megvárta, amíg elaludt.

Gilda az ágy mellett ülve Várta az ápolónőt, aki éjszakára felváltja. Egyre csak az járt a fejében, hogy a nevelőanyjának már csak órái vannak hátra. A közelgő vég elhomályosított mindent, amit addig el kellett tűrnie. Csak arra akart gondolni, hogy az asszony a jótevője. Nem tudta, mihez kezd majd, ha a nevelőanyja végrendelet nélkül hal meg, de most nem is akart ezzel foglalkozni. Majd minden kialakul. Csak azt kívánta, ne kelljen szegény asszonynak szembenéznie azzal, hogy nincs sok ideje hátra, s neki ne kelljen rettenetes halálfélelmét látnia.

Buzgón imádkozott, hogy az ég könnyű halált adjon szegény asszonynak.

IX.

Miután az orvos távozott Gildától, Marsalisné tartóztatta fel. Az asszony Olly von Larsennel beszélgetett az előtérben, amikor a férfi megjelent.

– Nos, doktor úr, hogy van a páciens? – érdeklődött Marsalisné.

Az orvos vállat vont.

– Nem jól, nagyságos asszonyom. Épp az imént szólta Verden kisasszonynak, hogy értesítse a beteg rokonait.

– Annyira súlyos a helyzet?

– Sajnos.

– És megmondta Verden kisasszonynak, amire kértem? Úgy értem, a végrendelettel kapcsolatban?

– Igen, de határozottan visszautasította, hogy a nevelőanyjával a testamentumról beszéljen, mert nem akarja az állapotával aggasztani a beteget.

Marsalisné széttárta a kezét.

– Hallotta ezt, Larsen kisasszony? Ez jellemző erre a jámbor lélekre. Egyszerűen kockára teszi a jövőjét, hogy egy kis halálfélelemtől megkímélje azt a komisz nevelőanyját. Ha a tanácsosné abban a hitben nevelte föl a gyermeket, hogy az örökösévé teszi, akkor érvényes végrendeletről is gondoskodjék! Lelkiismeretlenség, hogy mindeddig nem törődött ezzel. Ha senki sem mondja meg neki, hát majd én megteszem. Holnap reggel fölkeresem a beteget, mert ma este már nem akarom zavarni, és figyelmeztetem, hogy nem halogathatja tovább a dolgot. Természetesen a lehető legkíméletesebben járok el, de mindenképpen intézkedem. Különben szegény gyermek hiába szenvedett annyit.

Az orvos ajánlotta magát, és távozott. Marsalisné Ollyhoz fordult.

– Mit szól mindehhez, Larsen kisasszony?

A leány egy pillanatra eltűnődött.

– Azt, hogy Verden kisasszony ezzel az érzelgős gondolkodásával nem erre a világra való. A szó szoros értelmében megszolgálta ezt az örökséget. Sajnos, nem segíthetünk rajta.

– De, én segítek, amennyire erőmből telik. Szívembe zártam az ifjú hölgyet, és nem nézhetem tétlenül, hogy hagyja kicsúszni a kezéből a jövendő örökséget. Az ilyen embereknek gondviselőre van szükségük.

Olly elbúcsúzott Marsalisnétól. Épp a szanatóriumból érkeztek vissza a panzióba. Senden báró egészen a Fortuna Villáig kísérte a hölgyeket. A bejáratnál találkoztak az orvossal, és megvárták, amíg végez, hogy a beteg állapota tudakozódjanak. A leány most sietett az emeletre, hogy

fölkeresse a bátyját. Wernert a közös szalonban találta, hogy egy kényelmes fotelben ülve olvasott. Gyorsan félretette a könyvet, amikor Olly belépett, és rámosolygott.

– Végre megjöttem, Werner! Szidj csak össze, amiért ilyen sokáig magadra hagytalak.

– Jól tetted, hogy egy kicsit kimozdultál – felelte a fiatalember.

– Hogy érzed magad? – kérdezte aggódva Olly.

– A körülményekhez képest jól. Ismét egy kellemes órácskát töltöttem el a kertben Verden kisasszonnyal. Tudod, milyen kedvesen és okosan társalog. Azután leveleket írtam. Most pedig épp olvasni próbáltam, de a könyv nem tud lekötni. Szívesen beszélgetek veled még egy kicsit, ha kapható vagy rá.

– Örömmel, Werner. Az utóbbi időben csúnyán elhanyagoltalak. Annyi mindent kellett megtárgyalnom a grófnéval az esküvőmet illetően. De most minden másképp lesz, mivel a grófné a napokban elutazik.

– De Olly, mi végre ez a mentegetőzés? Hiszen magától értetődik, hogy mostantól nem egyedül hozzám tartozol. Nem szabad folyton tekintettel lenned rám.

A leány megcirógatta a bátyja kezét.

– Milyen önzetlen, milyen jó vagy, Werner!

– Hát te?

– Én? A legrondább egoista.

– Ha az erő és életöröm egoizmus, akkor maradj mindig ilyen, húgocskám!

Olly tűnődve nézett rá.

– Tudod, néha felteszem magamnak a kérdést, miként lehetséges, hogy ilyen hideg és szívtelen vagyok.

– A régi rögeszméd – mosolygott a fivére – , amelyben rajtad kívül senki sem hisz.

– Nem, nem, tudom, borzasztó egoista vagyok, aki meg azt is képtelen felfogni, hogy léteznek nemes és önzetlen emberek, akik a maguk legelemibb érdekeire fittyet hányva hoznak áldozatokat másokért.

– Talán szereztél ilyen tapasztalatokat valakinél?

A leány bólintott.

– Igen, képzeld el, a tanácsosné állapota annyira súlyos, hogy az orvos azt tanácsolta, értesítsék a rokonokat. Marsalisné biztatására javasolta Verden kisasszonynak, hogy bírja rá a nevelőanyját a végrendelkezésre. Ő azonban elutasította, hogy ilyen kéréssel zaklassa a nevelőanyját. Inkább kockára teszi a jövőjét.

Werner szeme felcsillant.

– Ez jellemző rá – mondta mintegy hangosan gondolkodva.

Olly felkapta a fejét.

– Látod, rá tényleg jellemző! Magamról bezzeg el sem tudnék képzelni hasonlót. Mindenesetre csodálom Gilda von Verdent, még ha balgaságnak tartom is, amit művel.

A férfi bólintott.

– Igen, szerintem is csodálatra méltó.

Még azon az éjszakán szívroham vetett véget a beteg életének. A halál gyorsabban jött, mint az orvos hitte. Hajnali négy óra tájban Gilda a szomszéd szobában, a díványon pihent, és arra ébredt, hogy az ápolónő rázogatja

– Tessék jönni, nagyságos kisasszony, nem tetszik nekem a beteg!

Sietve követte a nővért, s még épp idejében ért oda, hogy nevelőanyja utolsó sóhaját hallhassa.

Az ápolónő felkeltette és orvosért küldte a komornát

A doktor meg is érkezett, de már csak a halál tényét állapíthatta meg. Gyorsan és fájdalommentesen jött el a vég. Gilda imája meghallgatásra talált.

Reggel futótűzként terjedt el a panzióban a hír, hogy a beteg az éjjel elhunyt, és nem hagyott hátra végrendeletet. Így Gilda von Verden egyáltalán nem gazdag örökösnő, hanem ismét szegény árva.

Maga Gilda nem is gondolt erre. Kisírt szemmel, szótlanul és sápadtan gubbasztott. Habár a nevelőanyjától nem sok jót és szeretetet kapott, mégis gyászolta őt. Minden rosszat elfelejtett, csak az járt az eszében, hogy hálával tartozik a megboldogultnak, aki a házába fogadta, és jó nevelésben részesítette. Az, hogy a nevelőanyja nem készített végrendeletet, inkább megkönnyebbülést, mintsem csalódást okozott neki. így mégis szabadon és büszkén emelheti fel a fejét, ha majd a rokonok megérkeznek. Be kell látniuk, hogy méltatlanul bántak vele.

Ezt mondta Marsalisnénak is, aki az elsők között sietett be, és szeretetteljes szemrehányással illette, amiért nem szállt síkra a jogaiért. Az idős hölgy sopánkodva ingatta a fejét.

– Maga aranyos, balga gyermek, nem is tudja, mit jelent, hogy egyik napról a másikra nincstelen árva lett. Nem olyan könnyű ám eltartania magát, mint gondolja. Mihez fog kezdeni?

Gilda komolyan a szemébe nézett.

– Drága nagyságos asszony, nagyon kedves öntől, hogy törődik velem, igazán hálás vagyok érte! Még nem tudom, mit csinálok. Először is meg kell várnom a nevelőanyám rokonait, akik bizonyára intézkednek a továbbiakról. Azután majd magamra is gondolok. Itt, a Fortuna Villában október tizenötödikéig előre kifizettük a teljes ellátást. Gondolom, megengedik, hogy addig megtartsam a szobámat. Időközben állás után nézek.

– Akárhogy is, tényleg hallatlan, hogy a nevelőanyja nem biztosította előrelátóan a jövőjét. Ha már azzal kérkedett, hogy maga az örököse, akkor arról is gondoskodnia kellett volna, hogy meg is kapja azt az örökséget.

– Kérem, nagyságos asszony, ne beszéljen róla így! – nézett rá könyörgőn Gilda. – Minden úgy jó, ahogy van. Sohasem számítottam arra az örökségre. Épp elég természetes örököse van, aki több joggal tart erre igényt. A jövőtől pedig nem félek, mert tanultam egyet – mást, elhelyezkedhetek mint társalkodónő vagy ápolónő. Talán másféle állás is akad. Elkényeztetett pedig nem vagyok.

– Isten a tudója, valóban nem! Rosszabbul pedig, mint az elhunyt, fizetett állásban sem bánhatnak magával. Mindenesetre rajta tartom magán a szememet, kedves gyermekem. Talán, ha csakugyan szükséges, állást is szerezhetek magának.

– Ó, nagyon hálás lennék, ha beajánlana valahová – mondta Gilda, és kezet csókolt az asszonynak.

Az idős hölgy okos tekintete meghatottan szegeződött a sápadt fiatal teremtésre. Szemrehányást tett magának, amiért nem beszélt időben a tanácsosnéval.

Marsalisné a leánytól egyenesen a Larsen testvérekhez ment. Werner csak az imént értesült húgától a halálesetről. A hír Gilda miatt nagyon felkavarta és nyugtalanította. Most pedig jött Marsalisné, és beszámolt a lánnyal folytatott beszélgetéséről.

A testvérek figyelmesen hallgatták. Miután az asszony távozott, Werner egy ideig némán, gondolataiba merülve ült a húgával szemben, aztán egyszerre felegyenesedett, és megragadta Olly kezét.

– Olly, én nem bírom tovább! – kiáltotta a végsőkig feldúltan. A húga aggódva nézett rá.

– Mi ütött beléd, Werner? Mit nem bírsz?

A fiatalember arca idegesen rángatózott.

– Nem bírom elviselni, hogy Gilda von Verdennek nélkülöznie kelljen.

Húga megfogta a két kezét.

– Werner!

– Igen, Olly, szeretem Gilda von Verdent, olyan mélyen és erősen, ami rácáfol e gyönge testre. Nem az a kívánság hajt, hogy megszerezzem magamnak, hiszen beteg vagyok, lézengő árnyék. De amióta megismertem, leghőbb vágyam, hogy megváltsam őt minden gondjától – bajától. Semmi áldozatot sem sajnálnék ezért. Kimondhatatlanul bánt, hogy bizonytalan helyzetben kell tudnom őt.

Olly őszinte aggodalommal ölelte át.

– Werner, drága Werner, kíméld magadat! Kerülnöd kell az izgalmakat.

A férfi sóhajtott.

– Jaj, mit számítok én, Olly! Hát nem érted?

Olly már – már anyai gyöngédséggel simogatta meg a fivére haját, s tűnődve tekintett rá.

– Hogy értem – e? Nem is tudom. . Azt hiszem, nem egészen. Az, ahogyan ezt a lányt szereted, számomra idegen. Nem tudom átérezni. Csak azt látom, hogy téged boldogtalanná tesz.

– Ó, nem – rázta hevesen a fejét Werner – , soha életemben nem voltam olyan boldog, mint Gilda von Verden mellett! Bárcsak egészséges lennék! Akkor elébe állhatnék, és megkérhetném: legyen a feleségem! Adjon rá jogot, hogy megoltalmazzam, és minden gondot levegyek a válláról!

Olly a bátyja lázasan csillogó szemébe nézett.

– Csakugyan boldoggá tenne, Werner, ha feljogosítana erre?

– Kimondhatatlanul boldog lennék, ha megengedné, hogy gondoskodjam róla. Nekem semmi sem kell, semmi más, csak a boldogító tudat, hogy ő biztonságban van.

Olly egy ideig elgondolkozva fürkészte a bátyja arcát. Nyugtalansága rá is átragadt. Végül különös nyomatékkal kérdezte:

– Akkor mi tart vissza attól, hogy feleségül kérd Gilda von Verdent?

A fiatalember kihúzta magát.

– Csak a betegségem, semmi egyéb.

– Nos, nyugodtan rábízhatod Gilda von Verdenre a döntést, akar-e a betegséged ellenére a feleséged lenni. Honnét tudod, nem szeret – e mégis? Hiszen mindig szívesen időzik veled, kedveli a társaságodat.

Werner zihálva sóhajtott. Szája körül lemondó mosoly játszott.

– Azt csak részvétből teszi, szívjóságból.

– Hátha elég mélyek ezek az érzések ahhoz, hogy arra sarkallják, fogadja el az ajánlatodat? Próbáld ki, Werner!

A férfi egy ideig szinte dermedten ült, megrohanták az érzelmek, amelyeket ez a gondolat váltott ki belőle. Azután kedvesen a húgára mosolygott.

– Mondd, Olly, tudod, hogy teljesen megfeledkeztél az egoizmusodról?

A leány meghökkenve, kérdőn nézett rá.

– Ezt meg hogy érted?

– Amennyiben feleségül veszem Gilda von Verdent. akkor megfosztalak a vagyonomtól, amelyet mindenképpen te örökölsz, ha nem nősülök meg.

Erre a lány arcába szökött a vér.

– Csak nem feltételezel rólam akkora aljasságot, hogy ilyen megfontolások bármiféle befolyást gyakorolhatnak rám?

A bátyja még mindig mosolygott.

– Látod, te csúnya, önző lélek, egyszeriben éppolyan balgán érzelgősnek mutatkozol, mint Gilda. Bebiztosíthatnál magadnak néhány milliót, ha lebeszélnél arról, hogy megkérjem a kezét. Ehelyett inkább rábeszélsz. Ez egy vagyonba kerülhet neked.

– Jaj, Werner – legyintett Olly – , ez egészen más! Nekem elég a saját gazdagságom, nincs szükségem a millióidra, ezzel szemben Gildának nagyon is szüksége lett volna a nevelőanyja örökségére.

– Szóval tényleg úgy gondolod, hogy megkérhetném a kezét?

Olly megsimogatta a testvére fejét. Egyáltalán nem csodálkozott volna, ha Gilda von Verden szerelmes a fivérébe, még a betegségével együtt is. Nem akart azonban olyan reményeket ébreszteni Wernerben, amelyek talán nem teljesülnek. Ezért higgadtan és határozottan ezt válaszolta:

– Persze, Werner, okvetlenül próbáld meg! Hadd döntsön ő maga. Te pedig mindenképpen megnyugtathatod a lelkiismeretedet, hogy megtetted Gilda jövője érdekében, ami tőled tellett.

A fiatalember a tenyerébe támasztotta az állát.

– És ha elutasít? Akkor végképp meg lesz kötve a kezem, semmit sem tehetek érte. Nyilván látni sem akar majd többé.

– Jaj, Werner, ne gyötörd magad ilyen csacsiságokkal! Majd megtalálod a megfelelő szavakat, nehogy elriaszd. Ha tényleg elutasít, akkor is adódik talán megoldás, hogy más módon segíts rajta. Az előbb már ki is fundáltam valamit.

– Nem árulod el, mi az?

– Nem – nevetett Olly – , különben még amiatt állsz el a lánykéréstől, és a végén mégis egoistának kell éreznem magamat, aki azon mesterkedik, hogy megkaparintsa a bátyja örökségét. Úgyhogy fogadd meg a tanácsomat, eredj Gilda von Verdenhez, és próbálj szerencsét! Ha kikosaraz, ne csüggedj! Akkor majd jövök én a tervemmel. Később még beszélünk róla.

– Gondolod, már ma megkereshetem az ajánlatommal?

– Igen. Nem vesztegetheted az időt, mert hamarosan elutazunk, és az ajánlatoddal talán súlyos gondoktól kíméled meg Gildát. Nem fog feltűnést kelteni, ha bejelentkezel nála. Mindenki azt hiheti, részvétedet akarod nyilvánítani.

Olly eltökéltsége Wernerbe is erőt öntött. Félresöpört minden aggályt, és leküldte az inasát Gildához, aki azt üzente vissza, hogy várja.

Amikor kisvártatva Gilda von Verden elé lépett, a lány már fekete gyászruhában fogadta. Az elhunyt komornája hamarjában ráigazított egy fekete ruhát. Ebben az öltözékben vékonyabbnak, törékenyebbnek tűnt. Az arcát Werner szebbnek és kedvesebbnek látta, mint valaha.

A leány komolyan nézett rá. Szemében megindító kifejezés tükröződött. Azonnal érezte, hogy a fiatalember nyugtalan, és azt hitte, a halál közelsége rendítette meg. Miután a maga kedves, szelíd módján barátságosan üdvözölte, egy székre mutatott.

– Foglaljon helyet, Larsen úr!

A fiatalember összeszedte minden bátorságát, és idegesen remegő hangon megszólalt:

– Nagyságos kisasszony, különleges okból kértem, hogy fogadjon, bár gondolom, most nemigen ér rá.

– Téved, Larsen úr, egyelőre nincs más dolgom, mint megvárni a nevelőanyám rokonait. Ők pedig késő délutánig aligha érkeznek meg. Úgyhogy szívesen állok a rendelkezésére.

Werner esdeklő tekintettel nézett a lányra.

– Először is természetesen őszinte részvétemet szeretném kifejezni a veszteségért, amely kegyedet érte. Mivel bizonyos dolgokban a bizalmára érdemesített, jól tudom, hogy tisztelt nevelőanyja, aki nem hagyott hátra végrendeletet, halálával bizonytalan helyzetbe hozta.

– Úgy van, Larsen úr – biccentett Gilda. – De kérem, ne higgye, hogy ez készületlenül ért. Sohasem számoltam azzal, hogy a nevelőanyám örököse leszek. Nem kárhoztatom a helyzetemet, mert semmi szín alatt sem szeretnék azok rovására gazdagodni, akik joggal támasztanak igényt erre az örökségre.

A fiatalember rendületlenül nézte.

– Bámulatra méltó, ahogy felfogja a helyzetet, nagyságos kisasszony. Ebben a házban számos barátra talált, és kérem, hogy ezek között első helyre sorolja a húgomat és jómagamat!

– Hálás vagyok a szavaiért, Larsen úr.

– A barátai aggódnak kegyedért – folytatta Werner – , engem pedig… valósággal földre súlyt az aggodalom. – Ez már egészen izgatottan bukott ki belőle.

Gilda elszörnyedt.

– Larsen úr!

A fiatalember minden erejével igyekezett fegyelmezni magát.

– Kérem, ne ijedjen meg! Nem szeretném, hogy azt higgye, aggodalmamban elragadtatom magamat. Legyen szíves, hallgasson meg nyugodtan! Higgye el, sohasem beszéltem volna arról, ami kegyed iránt a lelkemben él, ha biztos, kiegyensúlyozott körülmények között tudhatnám. Beteg ember vagyok, aki nem vár az élettől boldogságot, és nem is adhat azt. Sohasem közeledtem volna kegyedhez önző kéréssel, habár a viszonzás igénye nélkül szeretem magát. Most azonban reménytelen helyzete mindent megváltoztatott. Rettenetesen féltem, ez a féltés és aggodalom hozott ide, hogy arra kérjem, legyen a feleségem! Ne, még ne válaszoljon! Hadd mondjam el előbb, hogy ehhez a kéréshez semmiféle önző vágy nem kapcsolódik. Nem sok időm van hátra, a legjobb esetben is csak két-három év. Ezért csak arra kérem, ebben a szűkre szabott időben maradjon mellettem mint legjobb barátom, életem baráti kísérője. Név és törvény szerint a feleségem lesz, így miután lehunyom a szememet, magára hagyhatom a vagyonomat. Tudhatja, hogy nagyon gazdag vagyok, de a gazdagságom eddig nem szerzett nekem örömet. Most viszont boldoggá tenne, ha a maga lába elé helyezhetném, ha a jövőjét ezzel megkönnyíthetném. Mielőtt válaszolna, még azt is el kell mondanom, hogy a húgom ismeri és helyesli a szándékomat, sőt, még bátorított is, hogy kérésemmel előhozakodjam. Ő tárt karokkal fogadná magát a családba. Nos, nagyságos kisasszony, most már mindent elmondtam, és még egyszer arra kérem, nyújtsa nekem a kezét! Adjon nekem jogot, hogy az életét napfényessé és gondtalanná varázsoljam, és tegyen ezzel olyan boldoggá, amit sohasem mertem remélni.

Gilda váltakozó érzésekkel hallgatta a fiatalembert. Először megilletődve, majd meghatottan, végül egészen döbbent értetlenséggel. Néhányszor félbe akarta szakítani, de nem jutott szóhoz. Most a férfi kimerülten elnémult és ránézett, mintha azt várná, hogy élet és halál fölött döntsön.

A leány szeme könnybe lábadt Egy ideig szótlanul a tenyerébe temette az arcát, mintha befelé fülelne, mintha azt kérdezné magától, mit feleljen a házassági ajánlatra. És ekkor egy nevető, diadalittas férfiszempár jelent meg előtte, és szinte hallotta a kiáltást: „Itt repül a boldogság!”

Leeresztette a kezét, és halkan megszólalt:

– Rendkívül megtisztelő az ajánlata, Larsen úr. Bárcsak kifejezhetném, mennyire megindítottak a szavai! Tanácstalan vagyok. Bárhogy fáj, azt kell mondanom, nem lehetek a felesége. Nem fogadhatom el, amit nagylelkűen felkínál, mert semmit, de semmit nem adhatok cserébe. Ön különlegesen kedves, rokonszenves ember. Nincs önnél kedvesebb barátom, de… nem adhatom önnek a szerelmemet… márpedig egyes-egyedül a szerelem bírhat rá, hogy a kezemet nyújtsam egy férfinak.

Werner végigsimított lüktető halántékán.

– Hiszen nem kívánok cserébe semmit. Mindössze azt, hogy jó testvérként gondoskodhassam magáról. Szerelmet sem kérek. Tudom, hogy ilyen érzést nem tudna táplálni irántam.

Gilda tűnődve nézett maga elé. Felfogta, milyen nagylelkű ajánlatot kapott. Egy pillanatra fel is támadt benne a kísértés, hogy megragadja a lehetőséget, hiszen akkor minden gondtól megszabadul, otthonra talál, kedves emberekre, akikhez tartozik. Ám azután ismét megjelent előtte az a merész vonású, arisztokratikus férfiarc, a fiatal tiszté, aki egy röpke percre a karjában

tartotta, és akinek olyan furcsán lenyűgöző a nézése. És ekkor már határozottan tudta, hogy képtelen más férfinak nyújtani a kezét. Ebben a percben teljes bizonyossággal érezte, hogy azt az ismeretlent, névtelent szereti, az a férfi közte és Werner von Larsen között áll. Mintha az a szempár parancsolóan villant volna rá, mintha azt akarta volna mondani: „Ne tedd! Nem tűröm, hogy másnak add magad, mert sohasem engedlek el!”

Kiegyenesítette a derekát, és a szeméhez kapott, mintha el akarná hessenteni ezt a képet.

– Nem, Larsen úr, nem tehetem! Kérem, ne nehezteljen rám! Azzal, amit ön iránt érzek, nem lehetek a felesége. Örökké nyomasztana a tudat, hogy az adósa vagyok. Gyötörne, hogy szeret engem, joggal tart igényt a szerelmemre, amelytől azonban meg kell fosztanom. És el kellene fogadnom öntől a jótéteményeket, amelyeket semmivel sem viszonozhatok. Ez boldogtalanná tenne. Hiszen egész eddigi életemben jótéteményeket kellett elfogadnom, és higgye el, ez borzasztó, teljesen aláássa az ember önbecsülését. Még nehezebben viselném azt, hogy önnek az adósa legyek. Épp elég nehéz volt ez a nevelőanyámmal szemben. Nem, nem akarok újra ilyen viszonyba kerülni senkivel. A magam erejéből akarok boldogulni. Nem is hinné, milyen keserves dolog mindig csak kapni, kapni, és sohasem adni. Tönkretenne, hogy nem szerethetem önt úgy, ahogy ön szeret engem. Ez mindkettőnket boldogtalanná tenne. Kérem, ne értsen félre! Eddig mindenben olyan csodálatosan megértett, mint még senki más. És ne haragudjék rám! Nagyon kérem.

Mindezt szívhez szóló melegséggel mondta.

A férfi felsóhajtott, és bánatosan nézett rá.

– Nem, nem haragszom, nem is tudnék haragudni magára. Megértem. És számítottam is rá, hogy elutasít. Sajnálom, de inkább maga miatt, nagyságos kisasszony. Felfuvalkodottság volt azt képzelnem, hogy ekkora bizalommal fordul felém.

– Felfuvalkodottság? – mosolyodott el fájdalmasan Gilda. – Ó, nem, Larsen úr, az semmiképpen sem. Jó és nemes dolog az, amit felajánlott, tiszta szívemből köszönöm! Bárcsak bebizonyíthatnám, mennyire hálás vagyok érte, noha vissza kell utasítanom. Kérem, felejtsük el ezt a beszélgetést! Nem szeretném elveszíteni a legjobb barátomat.

Werner megfogta a kezét, és az ajkához emelte.

– Szerény leszek, nagyságos kisasszony – mondta halkan. – Köszönöm, hogy legalább a barátságát nem vonja meg tőlem.

Mindketten felálltak, s egy ideig némán nézték egymást. Végül a férfi összeszedte magát, és így szólt:

– Legalább azzal az ígérettel bocsásson utamra, hogy mindig tudatni fogja a húgommal és velem, hol, milyen körülmények között tartózkodik. így figyelemmel kísérhetjük az életét.

– Ezt szívesen megígérem, Larsen úr. Jól fog esni a gondolat, hogy valakit a világon érdekel a sorsom.

– És, ugye, nem büntet azzal a vakmerőségemért, hogy elrejtőzik előlem? Ugye, nem tesz ilyet? Talán már csak néhány napot tölthetünk együtt a Fortuna Villában, és nem szeretném, ha elzárkózna előlem.

A leány kedves komolysággal nézett rá.

– Nem látok rá okot, hogy a jövőben kitérjek a találkozás elől.

Wernernek nem volt maradása. Mit is mondhatott volna még? A szíve görcsbe rándult a leány miatti aggodalomtól, de tudta, nincs rá joga, hogy ennek kifejezést adjon.

– Engedelmével visszavonulok. Nem akarom tovább zavarni, és magamnak is egyedüllétre van szükségem, meg kell emésztenem, hogy nem védelmezhetem kegyedet az élet viharaitól.

Gilda megszorította a kezét.

– Kedves, jó Larsen úr! Nagyon bánt, hogy szomorúságot kellett okoznom önnek.

A férfi mosolyt erőltetett az arcára

– Ne is gondoljon rá! Viszontlátásra, nagyságos kisasszony! Ha tanácsra vagy segítségre van szüksége, kérem, tiszteljen meg bennünket azzal, hogy először is a húgomhoz és hozzám fordul.

Werner még egyszer megcsókolta a lány kezét, meghajolt és távozott. Gilda bánatos szemmel nézett utána.

Werner von Larsen megtörten vánszorgott vissza az emeletre. Az arca meg-megvonaglott. Soha életében nem érezte ennyire nyomorultnak magát Azt képzelte, Gilda csak a betegsége miatt nem szeretheti, különben odaadó, tiszta szerelme mindenképpen viszontszerelmet ébresztett volna.

Az emeletre érve, bekopogott a húgához. Olly nyugtalanul várta, s azonnal leolvasta az arcáról, hogy nem járt szerencsével. Sietve odalépett hozzá, és átkarolta a vállát

– Werner!

A férfi bólintott.

– Igen, Olly, elutasított, a millióimmal együtt.

– Felfoghatatlan! – ingatta a fejét a lány. – Tényleg nem értem, miért akar mások szolgálatába állni ahelyett, hogy feleségül menne egy gazdag emberhez, aki a tenyerén hordozná. Szinte mérges vagyok rá.

– Ne legyél, Olly! Nem érted őt, de én értem, nagyon is megértem. Csak még inkább szeretem, amiért ilyen! Ne haragudj rá!

Olly mélyet sóhajtott.

– Persze hogy nem haragszom. Csak sajnálom, hogy nem engedi boldoggá tenni magát, és nem akar boldoggá tenni téged. Ha semmiképpen nem hagyja, hogy segíts rajta, akkor hát nekem kell megpróbálnom.

A bátyja megfogta a kezét.

– Mit forgatsz a fejedben, Olly? Már a gondolat is megvigasztalna. Mi a terved?

A lány a fejét rázta, és fontoskodó, hamiskás arcot vágott.

– Még nem érett meg arra. hogy eláruljam neked, Werner. Hadd tartsam meg magamnak holnapig! Akkor majd megtudod.

Csak akkor akarta elárulni a tervét, miután kivitelezte.

X.

Gildának ezen a napon több látogatója is volt, köztük Tribnitz báró. A férfi mit sem sejtve érkezett, hogy a tanácsosné hogyléte felől érdeklődjék. Amikor bejelentette magát, Marsalisné épp Gildánál tartózkodott. Gilda el akarta hárítani a találkozást, de az idős hölgy mosolyogva bátorította:

– Fogadja csak nyugodtan, kedves gyermekem! Elvégre itt vagyok maga mellett, és azt hiszem, többé úgysem látja az úriembert.

Erre Gilda szólt, hogy küldjék be az urat.

A báró megrökönyödve pillantott a gyászruhára. Szokás szerint virágcsokrot szorongatott, s amikor Gilda nevelőanyjának egészségi állapota felől tudakozódott, a leány helyett Marsalisné felelt:

– Grabow tanácsosné asszony a mára virradó éjjel elhunyt, báró úr.

Tribnitz értetlenül meredt rá.

– Elhunyt? Ilyen hirtelen? Uramisten! – Igyekezett mély megrendülést színlelni, majd Gildához lépett. – Nagyságos kisasszony, nem találok szavakat. Igen, le vagyok sújtva. Kérem, rendelkezzék velem, ha ezen a gyászos órán tanáccsal vagy bármi más módon a segítségére lehetek. A megboldogult iránti odaadó tiszteletem kegyed előtt is ismeretes, és… és hogy mit érzek kegyed iránt, nagyságos kisasszony, azt jól tudja. Én…

Torkán akadt a szó. Hirtelen nyugtalanító gondolata támadt. Vajon biztosan gazdag örökösnővel áll szemben? Tétovázása mulattatta Marsalisnét.

– Bizony, báró úr, Verden kisasszonynak most valóban szüksége van igaz barátokra. Sajnos, a nevelőanyja anélkül távozott, hogy végrendeletet hagyott volna hátra, így most az ifjú hölgy egyszerre nincstelenné vált.

Tribnitz képe megnyúlt. Hebegett valamit egy halaszthatatlan utazásról, amely miatt már másnap el kell hagynia Wiesbadent.

Gilda leírhatatlan pillantással biccentett a zavartan dadogó férfinak.

– Akkor nem tartóztatjuk tovább – közölte hűvösen.

– Ég önnel, báró úr, jó utat! – búcsúzott Marsalisné gúnyos ajakbiggyesztéssel.

– No, gyermekem, ettől a búsképű lovagtól végleg megszabadult – mondta, miután becsukódott a báró mögött az ajtó.

– Örülök, hogy nem kell látnom többet. Sok kellemetlen órát éltem át miatta – felelte Gilda.

– Szegény gyermekem! – sajnálkozott az asszony, és megsimogatta a kezét.

Késő délután teljes létszámban megjelentek a tanácsosné rokonai. Valamennyien Berlinben laktak, így ugyanazzal a vonattal érkeztek. Az elhunyt három unokanővére közül kettő a férjét is magával hozta, a harmadik hajadon volt. Rajtuk kívül egy idősebb és egy fiatalabb unokafivér is megjelent. Gilda a szalonban fogadta őket, és közölte velük, hogy nevelőanyja az éjszaka elhunyt, és a holttestet a többi szállóvendégre való tekintettel már elszállították.

Tüstént szemrehányások özönét zúdították, rá, amiért nem értesítette őket előbb a tanácsosné megbetegedéséről. Hallatlan, mondták, na persze, nyilvánvaló, miért rendezte így. A maga részéről természetesen mindent elkövetett, hogy megakadályozza a beteg kibékülését a rokonaival, de ezt nem hagyják annyiban, a törvényhez fordulnak, és megtámadják a végrendeletet.

Ekkor Gilda higgadtan és önérzetesen a felizgatott emberek közé lépett. Most örült igazán, hogy így vághat vissza a gyűlölködő rágalmakra:

– Megnyugodhatnak, hölgyeim és uraim. A nevelőanyám nem készített végrendeletet.

Egy pillanatra síri csönd támadt. Valamennyi szem a sápadt, büszke leányarcra meredt. Aztán a nem várt, örömteli meglepetés hangos ujjongást váltott ki.

– Hiába, mégiscsak van mennyei igazságszolgáltatás! Mi vagyunk a jogos örökösök.

– Égbekiáltó igazságtalanság is lett volna, ha Amalie mellőz bennünket.

– Úgy látszik, végül csak belátta, hogy nem helyezhet elénk egy jöttment idegent.

Így karattyoltak egymás szavába vágva a felajzott rokonok. A kellemes csalódás nyomán máris örökösnek érezték magukat, és tapintatlanul éreztették Gildával, hogy teljesen felesleges a jelenléte, a nagylelkűségükre pedig semmilyen formában sem számíthat.

– Most aztán vége az uraskodásnak – jegyezte meg rosszindulatúan az egyik unokanővér. – Hiába ácsingózott arra, hogy a mi drága halottunk a maga javára végrendelkezzék, és továbbra *is* gondtalan jólétet biztosítson magának.

Gilda egyenesen a szemébe nézett.

– Téved, ha ezt feltételezi, nagyságos asszony, egyáltalán nem ácsingóztam erre.

Az aggszűz csúfondárosan vijjogó hangon felkacagott.

– Savanyú a szőlő, kedvesem. Hála Istennek, a családi érzés minden aknamunkáját meghiúsította.

Gilda méltóságán alulinak érezte, hogy akár egyetlen szót is felhozzon a védelmére. Megvetően végigmérte a harapós vénkisasszonyt.

– Ne meregesse rám a szemét ilyen pimaszul! – rikácsolta amaz. – Talán nem igaz, hogy ellenünk hangolta az unokanővérünket?

A lány kihúzta magát.

– Nem, nem igaz.

– Hagyd, Emmy! – szólalt meg az unokafivér kenetteljes hangon. – Fontosabb dolgunk is van, mint ilyesmin vitatkozni. Istennek hála, minden pompásan elrendeződött. Most menjünk ki a temetőbe, és mormoljunk el egy csendes imát drága halottunk ravatalánál.

A vénkisasszony azonban ismét harciasan fordult Gilda felé:

– A kuzinunk nyilván magával hozta a vagyont érő ékszereit. Azok hol vannak?

– Az ékszerek itt találhatók, ebben a szekrényben, mellettük a nevelőanyám saját kezűleg írott tételes jegyzéke, amelyből meggyőződhetnek arról, hogy semmi sem hiányzik – felelte Gilda ridegen és visszautasítóan. Undorodott ezektől a pénzéhes emberektől.

Az unokafivér próbált valamivel tisztességesebb hangot megütni, és méltóságteljesen közölte:

– A jövőben természetesen semmit sem tehetünk önért, Verden kisasszony, de esetleg egy-két hétig gondoskodhatunk a megélhetéséről, amíg más megoldást nem talál.

– Magától értetődik, hogy semmilyen formában nem tartok igényt a jóságukra. Csupán annyit kérek, hogy október tizenötödikéig itt maradhassak. A nevelőanyám addig fizette ki a panziót.

– Természetesen ennek semmi akadálya – vágta rá a férfi, majd a többi rokonhoz fordulva folytatta: – A megboldogult személyzetének a törvényben előírt felmondási időre egyébként is kötelesek vagyunk bért és ellátást biztosítani. Az örökség megosztásáról pedig majd a hagyatéki eljárás dönt. Azt hiszem, valamennyien egyenlő arányban öröklünk, feltéve persze, hogy valóban nincs végrendelet.

– E téren Verden kisasszony bizonyára jól értesült. Elvégre egy pillanatra sem tágított az elhunyt mellől – jegyezte meg epésen Emmy.

Gilda gunyorosan nézett rá.

– Egészen nyugodt lehet, nagyságos kisasszony, biztosan nem készült végrendelet.

Tudta, hogy a nevelőanyja ettől az unokanővérétől különösen irtózott, talán azért, mert a természetük annyira hasonlított.

A vénkisasszony gyűlölködő pillantást lövellt Gildára.

– Arcátlan perszóna! – sziszegte.

Ezután végre eltávoztak a kedves rokonok, hogy „drága halottjuk” ravatalánál imádkozzanak.

XI.

Lezajlott a tanácsosné temetése. Másnap a komorna a csomagokkal Berlinbe utazott. A jólelkű nő, aki oly sokszor erélyesen kiállt Gilda mellett, amikor a tanácsosné komiszul bánt vele, megígérte, hogy összepakolja a kisasszony Berlinben hagyott holmiját, és elküldi arra a címre, amelyet Gilda majd közöl vele.

A leány épp elbúcsúzott a komornától, amikor Olly von Larsen jelentette be magát.

– Végre ismét láthatom, Verden kisasszony! Annyira szerettem volna megbeszélni magával valamit, ami a szívemet nyomja. Nem tartom fel?

– Egyáltalán nem, Larsen kisasszony. A rendelkezésére állok.

– Ennek örülök. Az utóbbi időben alig tudtunk szót váltani.

– A körülmények hozták így, mivel szinte ki sem mozdulhattam a szobából. így aztán személyesen még nem is gratulálhattam önnek. Engedje meg, hogy most kívánjak tiszta szívemből sok boldogságot!

Olly finoman elmosolyodott.

– Tudom, hogy őszintén gondolja, és nagyon köszönöm, Verden kisasszony! De nem is, hadd szólítsam inkább Gildának! Nem is hiszi, mennyire szívesen lettem volna a sógornője. Nagyon bánt, hogy elutasította a bátyámat.

Gilda elpirult, és maga mellé ültette Ollyt a díványra.

– Higgye el, Larsen kisasszony, nekem is fájt, hogy ezt kellett tennem.

– Elhiszem önnek. De ragaszkodik ehhez a szertartásos megszólításhoz?

Gilda elmosolyodott, és megszorította a kezét.

– Ha megengedi, örömmel szólítom Ollynak.

– Helyes. Most pedig hadd mondjam el, hogy különleges okból jöttem ma ide. Marsalisnétól tudom, hogy társalkodónői állást szándékozik vállalni.

– Igen. Máris munkalehetőség után nézek, mivel gondoskodnom kell a megélhetésemről.

– Nos, ebben talán én is segíthetek. Ez év tavaszáig egy idősebb hölgyet alkalmaztam társalkodónőként, aki azonban úgy érezte, nem bírja tovább ezt a vándoréletet, és szeretné élete alkonyát asszonylánya házában eltölteni. Azóta nem sikerült megfelelő személyt találnom a helyére. Gardedámra persze már nincs szükségem, kivált, hogy jövő tavasszal férjhez megyek. Egy fiatal társalkodónőnek azonban örülnék. Ezért hát megragadom a kínálkozó alkalmat. Hadd kérdezzem meg, Gilda: vállalná-e ezt a feladatot?

Gildának az arcába szökött a vér.

– Kedves Olly, bármilyen jólesik az ajánlata, kiérzik belőle, hogy csak azért kreálta ezt az állást, mert segíteni akar nekem. Férjes asszonyként semmiképpen sem lesz szüksége társalkodónőre.

Olly nevetett.

– Hiszen gondoltam, hogy hátsó szándékot fog keresni. De téved, ha azt hiszi, hogy csak a maga kedvéért ötöltem ki az állást. Annál sokkal önzőbb vagyok. A jövendő házasságomat illetően pedig egészen rossz nyomon jár. Hochberg gróffal megállapodtunk, hogy semmilyen tekintetben nem korlátozzuk egymás szabadságát. Az év legnagyobb részét a Hochberg-kastélyban fogjuk tölteni, amely egy tengerparti magányos szirten emelkedik. A gróf maga kormányozza ottani birtokát, így sokat maradok egyedül, tehát szükségem lesz társaságra. Jaj, ne nézzen rám ilyen kétkedőn! Ezt nem most találtam ki. Mi tagadás, a fivérem maga iránti féltése és aggodalma ösztönzött arra a gondolatra, hogy épp magát szerződtessem. De becsületszavamra akkor is fölveszek egy társalkodónőt, ha maga nem fogadja el az állást. Úgyhogy kérem, mondjon igent! Akkor mindketten jól járunk.

Gilda tétován nézett rá.

– Természetesen örömmel mondanék igent, ha biztos lehetnék abban, hogy valóban szüksége van rám, és nem haszontalanul pusztítom a kenyerét.

Olly legyintett.

– Ó, ha csak ez a baj! Majd meglátja, mennyire szükségem van a segítségére! A Hochberg-kastélyban sokféleképpen, hasznossá teheti magát. Amikor én éppen nélkülözhetem, akkor meg az anyósom, akivel már beszélgettem magáról, örömmel veszi, ha időnként egy órácskát felolvas neki, mert kímélnie kell a szemét. Azután a bátyám is sokat tartózkodik majd Hochbergben. Nem gondolja, hogy hálásan fogadja, ha néha élvezheti a társaságát, együtt zenélhetnek, amihez nekem

nincs türelmem, és eldiskurálhat magával? Leveleket is kell írnia helyettem, mert én ki nem állhatom a levelezést. Láthatja, hogy alaposan kihasználnám a képességeit.

Gilda fellélegzett.

– Szeretném is úgy érezni, hogy csakugyan hasznot hajtok. De a kedves fivére… nem gondolja, hogy nyomasztaná őt a jelenlétem?

Olly erélyesen megrázta a fejét.

– Inkább felüdíti, semmint nyomasztja. Helyes megvilágításban kell látnia a bátyám érzelmeit. Tény, hogy szereti magát, és maradéktalanul visszaadja a lelki nyugalmát, ha azt mondom neki: Gilda von Verden otthonra talál nálunk, ahol mindent gondtól-bajtól megvédjük. Boldoggá teszi őt, ha maga a jelenlétével megszépíti azt a rövid időt, amely még megadatik neki. Őszintén bevallom, elsősorban a bátyám lebeg a szemem előtt, amikor felajánlom magának ezt az állást. Segítsen nekem, Gilda, hogy egy kis örömet szerezhessek neki! Nem is tudja, milyen hálára kötelezne ezzel. Ha valóban sajnálja, hogy az elutasításával fájdalmat kellett okoznia Wernernek, bizonyítsa be azáltal, hogy elfogadja az én ajánlatomat, és nem ad helyet kicsinyes fenntartásoknak. A szavamat adom, hogy sokkal inkább szükségünk van magára, mint magának miránk. Nos, Gilda, mindent őszintén elmondtam, most magán a sor. Hogy döntött?

– Maguk annyira jók és nagylelkűek! – rebegte meghatottan Gilda.

– Az Isten szerelmére – intette le Olly –, ne ringassa magát velem kapcsolatban ábrándokba! Nem vagyok én jó, azt se vettem észre, hogy valaha is nagylelkűen viselkedtem volna. Bármit teszek, az csakis egészséges önzésből fakad. A fivéremre, na igen, őrá illik a jellemzése. Ő nagylelkű és jóságos, és nagyon szeretem őt. Azt hiszem, ez az egyetlen igazán mély érzés, amely az én hűvös, felszínes lelkemben lakik.

Gilda hitetlenkedve nézett rá.

– Így beszél egy menyasszony?

– Igen, pontosan így – vont vállat nevetve Olly. – Ebből is láthatja, milyen szívtelen teremtés vagyok. De ne térjünk el túlzottan a tárgytól! Ugyanazokkal a feltételekkel szerződtetem magát, amelyekkel az előző társalkodónőmet, nehogy attól kelljen félnie, bármit is ajándékba kap.

Gilda hirtelen elhatározással kezet nyújtott.

– Hálás és boldog vagyok, hogy ilyen kedves, barátságos emberek mellett élhetek.

Olly szeme felcsillant, és férfiasan megrázta Gilda jobbját.

– Akkor megegyeztünk, kedves Gilda. Most szaladok a bátyámhoz, hogy közöljem vele az örömhírt. Még nem is tudja, mit tervezek magával. Körülbelül egy óra múlva magát is várom a szalonomban. Marsalisné teázik nálunk, csatlakozzék a társasághoz! Azután megbeszéljük a részleteket. Viszlát a teánál!

Olly elsietett, Gilda pedig a szívére szorította a kezét, és megkönnyebbülten lélegzett fel.

Mégis újra tartozik valakihez, méghozzá kedves, jólelkű emberekhez! Isten adja, hogy minden jóra forduljon!

Olly a fivéréhez igyekezett, aki ma a szobájában maradt, mivel kissé borúsra, hűvösre fordult az idő. Az ablaknál ült, és az ölébe ejtve egy könyvet tartott. A lány odalépett hozzá, és fölé hajolt.

– Jó hírt hozok Gildától, Werner.

A fiatalember hirtelen fölegyenesedett ültében, és a húga nevető szemébe nézett.

– Mi az? Mondd el hamar!

Olly elmesélte, miben állapodott meg Gildával, Werner pedig boldogan hallgatta. Miután a beszámoló véget ért, megcsókolta a húga kezét.

– Édes, kedves húgocskám! Köszönöm, tiszta szívemből köszönöm neked! Súlyos terhet vettél le a vállamról. Boldoggá tesz, hogy nem kell elveszítenem Gildát, hogy örülhetek a

közelségének. Született diplomaták vagytok ti, nők. Nekem sohasem jutott volna eszembe ilyen okos ötlet. Drága, jó Olly, te tündér!

A lány kissé meghatottan nevetett a testvére örvendezésén.

– A végén még én is dicshimnuszt zengek saját magamról, ha az egész világ az erényeimet magasztalja. Ezúttal tényleg büszke vagyok a zseniális ötletemre, és elégedett vagyok a teljesítményemmel, ami nem túl gyakran fordul elő. Mindenesetre kimondhatatlanul örülök, ha egy napsugarat csempészhetek az én Wernerem életébe.

A bátyja megsimogatta a kezét.

– Ha sejtettem volna, milyen nagyszerű tervet forgatsz a fejedben, meg sem kértem volna Gilda kezét. Nem is kellett volna a szerelmi vallomásommal zaklatnom. Miért nem árultad el előbb?

– Mert azt reméltem, Gilda megszeretett annyira, hogy feleségül megy hozzád. Úgy mégiscsak jobb lett volna neked.

De Werner megrázta a fejét.

– Nekem nem, Olly. Én nem akarok többet, csak hogy láthassam őt, elég nekem a bizonyosság, hogy nem fenyegeti semmi veszély. Örülök, hogy így alakult. Mindent pompásan elrendeztél

Egy órával később a Larsen testvérek Marsalisnéval és Gildával teáztak. Marsalisné szívből örült, hogy Gilda von Verden megélhetést talált. Mit sem sejtett Werner házassági ajánlatáról, amely Gilda és a testvérpár titka maradt.

XII.

A Larsen testvérek 1914. márciusának végén Gilda von Verdennel megérkeztek a tágas, előkelő hüttenfeldei villába. Wernernek láthatólag jót tett a davosi üdülés. Évek óta nem tűnt ilyen frissnek és erősnek. A kedvező változás valószínűleg sokkal inkább Gilda társaságának, mint a gyógyhatású magaslati levegőnek volt köszönhető.

A Larsen-villát kisebb erdő választotta el a hatalmas gyárteleptől. Innen semmi sem látszott a szélesen elnyúló üzemcsarnokokból, a vaskohóból és az egész nagyvállalatból, amelyben vasat és acélt állítottak elő, illetve dolgoztak fel.

Már megérkezésük másnapján bejelentette magát a testvéreknél dr. Georg Valberg, az új hüttenfeldei igazgató. Számítottak rá, és azonnal fogadták is.

Valberg a harmincas évei végén járt. Fiatal kora ellenére tiszteletet parancsoló, erőt sugárzó jelenség volt. Feszes, kemény vonásai láttán az embernek olyan érzése támadt, hogy ez a férfi összeszorított foggal és acélos energiával kikényszeríti a sorstól, amit akar.

A testvérek Hanischtól, a leköszönő igazgatótól tudták, hogy Valberg mindent magának köszönhet. Korán elárvult, s anyagiakban sem bővelkedett, amikor nekilátott, hogy kiverekedje magának az életben az őt megillető helyet. Rátermettsége és szorgalma révén érte el jelenlegi kitűnő pozícióját.

Olly a saját maga számára is megmagyarázhatatlan érdeklődéssel figyelte a barázdált, jelentőségteljes arcot, amelyből átható, lebilincselő tekintet viszonozta az övét.

– Nagy örömünkre szolgál, igazgató úr, hogy végre alkalmunk nyílik a személyes találkozásra – kezdte a leány. – Szívesen Hüttenfeldébe jöttünk volna, amikor hivatalba lépett, de az idő tájt egyéb elfoglaltságaink Wiesbadenben marasztaltak.

Valberg udvariasan meghajolt.

– Hanisch igazgató úrtól hallottam, hogy a nagyságos kisasszony épp akkor jegyezte el magát, és engedje meg, hogy ezúton fejezzem ki tiszteletteljes jókívánságaimat!

Ollyt annyira feszélyezte a tekintete, hogy elpirult.

– Köszönöm – felelte sietve, és gyorsan másra terelte a szót. – Megszokta már valamelyest az új feladatkörét?

– Nagyjából. Egyébként annál is inkább örülök itt tartózkodásuknak, mert szeretnék megbeszélni néhány fontos üzleti ügyet önnel és a kedves fivérével. Ha a napokban ráérnek, kérem, tudassák velem.

– Amennyiben fontos a dolog, igazgató úr, és az ideje engedi, mi máris a rendelkezésére állunk – szólalt meg barátságosan Werner von Larsen. – Igaz, Olly?

Olly egészen elmerült az érdekes, figyelemre méltó férfiarc tanulmányozásában. Valberg minden határozottságával és céltudatosságával együtt is kifogástalan neveltetésű úriember benyomását tette rá, aki gondosan ügyel az illemre, de távol áll tőle a szolgai hajbókolás. Választékos öltözéke és egész fellépése nemes egyszerűséget tükrözött.

– Hogyne, igazgató úr, szívesen meghallgatjuk – csatlakozott a bátyjához.

Az igazgató ismét meghajolt.

– Szeretném előrebocsátani, hogy kissé hosszabban igénybe kell vennem a figyelmüket.

– Nincs más dolgunk, igaz, Olly?

– Nincs, Werner. Esetleg velünk is ebédelhetne, igazgató úr. Ha addig nem végzünk, utána folytathatjuk a tárgyalást.

– Köszönettel elfogadom a szíves meghívást, nagyságos kisasszony. Egyébiránt igyekszem a lehető legrövidebbre fogni a mondandómat.

Valberg világos, szakszerű kifejezésekkel ismertette a különféle fontos ügyeket. Elmondta, hogy elengedhetetlennek vél bizonyos jelentős átalakításokat és újításokat, és ezeket nagyrészt már végre is hajtották. Olyan szemléletesen magyarázott, hogy a szakmai kérdésekhez nemigen értő testvérek is könnyedén tudták követni. Olly eközben le sem vette tekintetét az arcáról. Sokkal inkább a férfi egyénisége ragadta magával, mintsem a mondanivalója.

– Mint az üzleti jelentéseimben már közöltem önökkel, az elmúlt év novemberében háromszáz munkással többet állítottunk be az öntödében, és most ismét szeretném a jóváhagyásukat kérni további háromszáz fő felvételéhez, amelyet szükségesnek tartok.

Ollyt bosszantotta, hogy a férfi egyénisége ilyen erős hatást tesz rá.

– Jaj, igazgató úr, miért olyan érdekes ez? Igazán elégedettek vagyunk a vasmű bevételével. Nekünk nem annyira fontos, hogy még néhány százezer márkával növekszik-e a jövedelmünk, vagy sem.

Az igazgató mélyen a szemébe nézett.

– Igaza van, nagyságos kisasszony, önöknek nem fontos, hiszen akár évi százezer marka veszteséget is könnyen elviselnek. A lényeg azonban az, hogy a termelés felfuttatásával újabb háromszáz munkás kezébe adhatnak kenyeret. Mostanában rengeteg a munkanélküli, aki a családjával együtt nyomorogni kényszerül, mert a környező gyárakban egymást érik az elbocsátások ebben a gazdaságilag pangó időszakban.

Olly félig bosszúsan, félig restelkedve hallgatta. Idegesítette a férfi magabiztos fesztelensége. Valberg udvariasan, illedelmesen fogalmazott ugyan, szavaiból mégis egyfajta rendreutasítás csendült ki, és Olly nem szokott hozzá, hogy kioktassák. Aki eddig érintkezésbe került vele, többé-kevésbé fejet hajtott gazdagsága és egyénisége előtt. Mindig helyénvalónak találták, amit mondott vagy tett. Ha saját magával gyakorta elengedetlenkedett is, az mégiscsak újdonság volt számára, hogy valaki ilyen határozottan helyre tegye. Ráadásul olyasvalaki, aki az alárendeltje, még ha a vasmű első számú tisztségviselője is.

– És ebben az ön szavaival élve pangó időszakban, amikor mások elbocsátanak, ön még több embert akar foglalkoztatni? Nem oktalanság ez, igazgató úr? – kérdezte hűvösen fölényes hangon.

A férfi tekintete megvillant, mint a kifent acélpenge.

– Egyáltalán nem, nagyságos kisasszony. Ez az időszak csak a rövidlátók szemében pangó és eseménytelen. A magam részéről azt hiszem, vihar előtti csend ez. Az egész világ fenyegetően forrong, és attól félek, gazdasági válság előtt állunk, melynek következményeit a beavatatlanok még nagyságrendileg sem tudják felmérni. Talán bizonyos vonatkozásokban másoknál mélyebben bepillanthattam a sokrétű társadalmi viszonyokba. Ennélfogva az a véleményem, hogy előrelátóan föl kell készülnünk mindazon veszélyekre, amelyek fenyegethetnek bennünket. Az állandó készenlét a politikus számára éppúgy parancsoló szükségszerűség, mint az üzletembernek, és amondó vagyok, hatalmas előnyt szerzünk más iparvállalatokkal szemben, ha éppen most állítunk elő és halmozunk fel bőséges árukészleteket.

Olly gúnyos arcot vágott.

– Nem egészen értem, igazgató úr.

Valberg úgy mosolygott a szavain, mint a gyermek ártatlan csacsogásán. Mosolya még inkább felpaprikázta a lányt. Volt valami a férfi magatartásában, ami ingerelte, ugyanakkor lenyűgözte.

– Nagyságos kisasszony, egy hölgytől nem is várható, hogy efféle dolgokhoz értsen. Sajnos egyáltalán nem tartom kizártnak egy háború kitörését. Inkább valószínűnek. Ha ma vagy holnap még elkerülhető is, előbb-utóbb ki fog robbanni, és attól félek, az a nap nem is oly távoli, mint gondolnánk. De még ha a félelmeim megalapozatlannak bizonyulnak, akkor sem kell lemondanunk a munkaerő – felvételről. Nem baj, ha néhány évre jelentős többlettermelést irányozunk elő. Amennyiben a gyártmányaink belföldön nem kelnek el, könnyűszerrel feltárhatunk újabb jelentős piacokat a határokon túl. Egyelőre arra törekszem, hogy teljes gőzzel termeljünk, és olyan készleteket halmozzunk fel, amelyek a vész óráiban hazánk hasznára válhatnak. Kár semmiképpen sem éri önöket, efelől kezeskedhetem. Kérem tehát, hogy járuljanak hozzá újabb háromszáz munkás alkalmazásához.

Werner von Larsen feszült figyelemmel követte az igazgató fejtegetéseit. Valberg egész egyénisége imponált neki, és bizalmat ébresztett benne. A kezét nyújtotta.

– Részemről hozzájárulok, igazgató úr.

Olly még kifogásokat akart emelni, nem azért, mintha nem tudott volna egyetérteni Valberggel, hanem mert így próbált védekezni fölényes, parancsoló viselkedése ellen. Még javában ellenérvek után kutatott, amikor pillantásuk összetalálkozott. Ez a nyílt, egyenes tekintet egyszerre rádöbbentette, mennyire kisszerű az akadékoskodása, és ez a férfi kicsinyes szőrszálhasogatónak vélheti őt, ha szabad folyást enged a haragjának. Ezt pedig nem akarta. Még soha nem érezte ennyire fontosnak, hogy valaki jó véleményt alakítson ki a személyéről.

Az igazgató éles szemmel fürkészte, és mintha a lelkébe látott volna. Szúrós tekintete egyszerre ellágyult, szája körül mosoly játszott, ami sokkal fiatalabbnak mutatta.

– Hát ön, nagyságos kisasszony? Ön is beleegyezik?

Ollynak mintha megbénult volna az akarata. Ugyanakkor furcsán jóleső nyugalommal töltötte el ez az érzés.

– Ön sokkal jobban meg tudja ítélni ezt, igazgató úr – mondta lassan. – Mindenesetre én is jóváhagyom az üzembővítést.

Valberg szemében különös, örömteli és melengető fény gyúlt.

– Köszönöm, nagyságos kisasszony, annál is inkább, mert ezzel a saját nézeteit bírálta felül. Olyan fokú bizalomnak adta jelét, amely föltétlen hálára kötelez.

Szavai nyomán hőhullám borította el a lány testét. Makacs öntudata mégis berzenkedett a befolyás ellen, amelyet Valberg gyakorolt rá. Nem tudta megállni, hogy rá ne vágja:

– Számomra ez az egész ügy nem annyira fontos, hogy miatta vitába szálljak önnel, igazgató úr.

A férfi meghajolt.

– Annál fontosabb nekem, nagyságos kisasszony – felelte higgadtan.

Ezt Olly ismét szelíd rendreutasításnak érezte. Összeszorította az ajkát, és igyekezett olyan látszatot kelteni, mintha a továbbiakat csak mérsékelt érdeklődéssel követné, holott valójában lélegzetvisszafojtva figyelt. És újra meg újra a határozott, elszánt arcra kellett néznie, amely ugyan köznapi értelemben nem volt szép, de annál érdekesebb és figyelemreméltóbb.

Miután a testvérek egy ideig hallgatták a beszámolót, Werner mosolyogva megjegyezte:

– Be kell vallanom, igazgató úr, nem győzök ámulni, mennyire átfogó ismereteket szerzett az itteni viszonyokról, jóllehet csak rövid ideje került ide.

Valberg arcán mosoly suhant át.

– Téved, Larsen úr, az itteni viszonyok távolról sem voltak ismeretlenek számomra, amikor a gyár élére neveztek ki. Itt születtem egyszerű vasöntő fiaként, és itt nevelkedtem. A ház, amelyen annak idején a szüleim néhány más munkáscsaládd osztoztak, ugyanazon a helyen állt, ahol most az igazgatósági épület emelkedik, benne a jelenlegi lakásommal. Tehát úgyszólván arról a földről származom, amelyen most élek és dolgozom.

A testvérek érdeklődve néztek rá.

– Ez nekünk egészen új, igazgató úr. Annyit ugyan tudtunk, hogy ön szerény körülmények közül, a maga erejéből küzdötte fel magát, de azt nem, hogy hüttenfeldei. Nyilván csak kisgyermekkorában élt itt.

Valberg mélyet sóhajtott.

– Amióta az eszemet tudom, konok fiú voltam, Larsen úr, és már kisdiákként gyakran hajtogattam magamban, amikor a gyártelepen kószáltam, és mindenbe beleütöttem azt a kíváncsi orromat, vagy a villa kerítésén át lestem a kert pompás virágszőnyegét, hogy egyszer majd én is a legelső sorban állok, nem mint kérges kezű munkás, hanem azok egyike, akik ezt a hatalmas gyárat irányítják. Tizenhat esztendeig ez volt az otthonom. Akkoriban már, az akaratomnak engedve, apám a városi gimnáziumba járatott. S ha ön azt mondta, Larsen úr, hogy a magam erejéből küzdöttem fel magam, ez nem egészen fedi a valóságot. Talán sohasem értem volna el kitűzött célomat, ha a kedves édesapjuk nem segített volna kezdettől fogva.

– Az édesapánk? – hökkent meg Olly. – Kérem, folytassa!

Valberg nyájas pillantást vetett a leány felhevült arcára.

– Az édesapjuk egy véletlen folytán figyelt fel rám, és éles szemmel felismerte a bennem rejlő képességeket. Szerencsémre néhányszor az útjába akadtam, és egynémely játékszer révén felkeltettem az érdeklődését. Már kisfiúként mindenféle apró találmányokkal foglalkoztam, amelyeket az általam fabrikált játékokban is felhasználtam. Így történt, hogy a megboldogult Larsen úr egyszer hosszasan nézte, amint ott mesterkedtem, de egy szót sem szólt. Majd odament az édesapámhoz, és azt mondta neki: „Valberg, a fiából mérnököt kell csinálni. Küldje a gimnáziumba! Aztán majd elvégzi a főiskolát, már ha elég szorgalmas. Gondoskodom róla, hogy ösztöndíjat kapjon.” Apám nem nagyon lelkesedett az ötletért, még akkor sem, amikor a kedves édesapjuk kijelentette, hogy a gimnázium összes költségét vállalja. Én viszont rögtön tűzbe jöttem, és addig nyaggattam apámat, amíg bele nem egyezett. Larsen úrnak pedig azzal mutattam ki a hálámat, amivel egy iskolás tudja. Szorgosan jártam a gimnáziumba, és bár nehezen bírtam ki egy helyben ülve, mert szívesebben foglalkoztam volna terveim gyakorlati kivitelezésével, azért összeszorítottam a fogamat, és szent buzgalommal bifláztam napestig. Mindig jelesre

vizsgáztam. Amikor azonban tizenöt esztendős lettem, édesanyám meghalt, egy évre rá pedig édesapámat üzemi baleset érte, és annak következtében őt is elveszítettem. A kedves édesapjuk továbbra is fizette a taníttatásomat. Már nem Hüttenfeldében laktam, de nyári vasárnapokon egyszer – egyszer kigyalogoltam a városból, átvágtam a gyártelepen, ahonnét elszármaztam, és megálltam itt, a villa kerítésénél. Olyankor gyakran láttam önöket, ahogy a kertben játszottak. A nagyságos kisasszony nagyon szeretett az orgonabokrok mellett hintázni. Sikongatva röpült fel újra meg újra. Úgy éreztem magam, mintha meseországba pillantanék be. Ön volt ennek a meseországnak a hercegnője. Én pedig merész találmányokról és tettekről ábrándoztam, amelyek révén egyszer majd magam is bebocsátást nyerek ebbe a meseországba. Az érettségi után jártam utoljára Hüttenfeldében. Azért jöttem, hogy megmutassam a bizonyítványomat Larsen úrnak, és még egyszer köszönetet mondjak neki. Tavasz vége volt. Ahogy beléptem a kertkapun, megláttam a kisasszonyt. A hintán ült. A nevelőnője, akinek valamiért el kellett szaladnia, egy bőrszíjjal elővigyázatosan a hintához kötötte, nehogy leeshessen Hasztalanul igyekezett kiszabadulni. Ahogy észrevett engem, rám kiáltott: „Hallod-e, gyere, és szabadíts meg! Le akarok szállni a hintáról.” Nagyon erélyes volt a kisasszony hangja.

Olly nevetett.

– Igen, a húgom világéletében nagyon erélyes volt – mondta mosolyogva Werner.

– Kérem, folytassa! – biztatta a lány csillogó szemmel Valberget.

– Nem untatom önöket ezzel a hosszúra nyúlt mesével?

– Nem, nem, nagyon érdekes, amit mond – felelte Werner, és Olly lelkesen bólogatott hozzá.

Erre az igazgató folytatta:

– Szót is fogadtam annak az erélyes kislánynak, aki körülbelül ötesztendős lehetett, óvatosan leemeltem a hintáról, és közben vigyáztam, nehogy kárt tegyek a fehér csipkeruhácskájában. Aztán szigorúan kifaggatott a kisasszony: hogy hívnak, mit keresek ott. Kellő felvilágosítást adtam, majd eltökélten így szólt: „Odaviszlek a papához. Szedd a lábad!” Kézen fogva vezetett az édesapjukhoz Larsen úr nagyon jóságos volt hozzám, megdicsért a bizonyítványomért, azután egy levelet vett elő az íróasztalából, és mosolyogva a kisasszony pici kezébe nyomta: „Add oda szépen a fiatalembernek!” A kisasszony határozottan gyanakodva méregette az írást. „Hisz ez csak buta papír! Nem tudnál valami szebbet adni neki, papa?” – kérdezte. Az édesapjuk nagyot kacagott. „Add csak oda neki[1] Valami szép van benne.” „Nincs is benne semmi!” – elégedetlenkedett a kisasszony, de azért ideadta nekem a papirost. Így hát a kegyed kis kezéből vettem át az értesítést arról, hogy főiskolai ösztöndíjat kapok. Végül a kisasszony is megelégedett, amikor az édesapjuk egy kisebb pénzösszeget számolt le a kezembe. Ez volt az a pénz, ami a balesetbiztosításból járt nekem, mivel édesapám üzemi balesetben halt meg. Larsen úr megőrizte nekem. Ezzel meg az ösztöndíjammal indultam útnak. Az édesapjuk még a lelkemre kötötte, hogy forduljak hozzá, ha ennyiből nem tudok megélni. De bennem is volt büszkeség, és inkább koplaltam, semhogy további segítséget kelljen igénybe vennem. Mindig hálával gondoltam arra az emberre, aki pályám kezdetén az utamat egyengette. Azóta nem jártam Hüttenfeldében. Vinni akartam valamire, mielőtt még egyszer köszönetet mondok az édesapjuknak mindenért. Miután ledoktoráltam, Angliában vállaltam állást, majd Belgiumban, Franciaországban, végül Amerikában gyarapítottam gyakorlati ismereteimet. Amikor úgy éreztem, teljesen felkészültem arra, hogy a szakmámban kézzelfogható eredményeket érjek el, hazatértem Németországba. Kész emberként akartam Larsen úr elé állni, hogy lerójam neki a hálámat Akkor értesültem arról, hogy nem sokkal korábban elhunyt. Bár mindenféle más emlék is vonzott Hüttenfeldébe, mielőtt visszajöhettem volna ide, egy másik nagyvállalatnál ajánlottak fel nekem vezető pozíciót. Főmérnökként hívtam fel magamra Hanisch úr figyelmét, aki nem sejtette, hogy hüttenfeldei gyerek vagyok. Hallottam, hogy megrendült az egészsége, szeretne

nyugalomba vonulni, és már hosszabb ideje keres utódot magának. Gondolhatják, hogy két kézzel kaptam a lehetőségen. Örültem, hogy épp itt kamatoztathatom a képességeimet. Bár ezzel jótevőmnek többé nem fejezhettem ki a hálámat, remélem, szolgálataimmal legalább az örököseinek használhatok. Jóleső érzéssel tölt el, hogy rám bízták jótevőm életművének folytatását, amelyen az ő szellemében szeretnék munkálkodni. Remélem, nagyságos kisasszony, ezek után elhiszi, hogy teljes erőmből, legjobb tudásom és képességeim szerint iparkodom törleszteni becsületbeli adósságomat. Azt sem felejtettem el, kinek a kezecskéje nyújtotta át nekem azt a papírt, amely megnyitotta előttem a főiskolára vezető utat.

Utolsó szavaiból annyi őszinte melegség csendült ki, hogy Ollynak az arcába szökött a vér.

– Sajnos én már nem emlékszem arra a találkozásra, igazgató úr. Mostanáig szilárd meggyőződésem volt, hogy ma láttam először.

Valberg mosolygott.

– Hogy is emlékezhetne, nagyságos kisasszony, hiszen még pöttöm gyermek volt. Nekem viszont mélyen belevésődött az emlékezetembe.

Olly egészen különös érzéssel ült Valberggel szemben. Valami eddig ismeretlen melegség tört fel a lelkében, valami rejtelmes varázs áradt felé ebből a férfiból. Az igazgató jóságos, nyájas mosolya, amely annyira megfiatalította, és amely egyáltalán nem illett feszes, kemény vonásaihoz, ostoba, felfoghatatlan módon megdobbantotta a szívét. És az erőt sugárzó szempár, amelyből eltűnt a parancsoló szigor, ha találkozott a tekintetük, sajátságos feszültséget teremtett benne, amit mégsem érzett kellemetlennek.

Életében először fogta el az ábrándozás, a kislányos vágy valami csodálatos, meseszerű, soha nem ismert után.

De hamar felriadt ebből az álmodozásból, és mereven kihúzta magát, mintegy harcias védekezésként egy titokzatos ellenséggel szemben. Egészen hűvösnek és kimértnek hallotta a saját hangját:

– Így persze mindjárt érthető, hogy ennyire rövid idő alatt kiismerte magát Hüttenfeldében. Remélhetőleg megtalálja a számítását a pozíciójában. És bár eddig is bizalommal fordultunk ön felé, mivel meggyőződésünk volt, hogy Hanisch igazgató úr helyesen választott, az elbeszélése még inkább megerősítette bizalmunkat.

– Igen, igazgató úr, osztom a húgom véleményét. Jó tudni, hogy ön születésénél fogva is Hüttenfeldéhez kötődik, s hogy édesapánk segítette első lépéseit. A papa mindig éles szemű és jó emberismerő volt. Örülök, hogy épp az ön kezébe tettük le a gyár jövőjét.

E szavakkal Werner a kezét nyújtotta Valbergnek. Kissé bizonytalanul Olly is követte a példáját.

Valberg csillogó tekintettel emelte az ajkához a leány jobbját, mire Olly elpirult, és sietve felállt.

– Néhány percre az elnézését kell kérnem, igazgató úr, és a bátyám társaságára hagyom, amíg asztalhoz ülünk. Nem vagy fáradt, Werner?

– Nem, Olly, nagyon jól érzem magam.

Valberg is felállt, és udvariasan meghajolt, amikor Olly könnyed biccentéssel elhaladt mellette az ajtó felé. A lány arra gondolt, milyen pontosan ismeri és alkalmazza a társasági érintkezés illemszabályait az igazgató. Nem is hinné az ember, hogy egy munkás fia.

Az előtérben Gildával találkozott, aki épp lejött a lépcsőn.

– Szüksége van rám, Olly?

– Nem, Gilda – felelte kissé szórakozottan. – Üzleti megbeszélést tartottunk az igazgató úrral. Viszont legyen szíves, intézkedjék, hogy ma eggyel több személyre terítsenek. Doktor Valberg is

velünk ebédel. Én most gyorsan átöltözöm. És kérem, gondoskodjék róla, hogy virágot is tegyenek az asztalra! A kertész majd köt egy csokrot.

– Máris megkeresem, Olly.

– Akkor viszlát!

Ezzel Olly felszaladt a lépcsőn.

Egy félórával később a testvérek Gildával és Valberg doktorral asztalhoz ültek.

Étkezés közben élénk eszmecserét folytattak. Valberg kellemes és szórakoztató partnernek bizonyult. Csak Olly volt szótlanabb, mint máskor. Ez azonban a vidám társalgás közben nem keltett feltűnést.

Asztalbontás után Valberg elbúcsúzott. Olly szinte önkéntelenül, valami belső kényszernek engedve biztatta, hogy mielőbb keresse fel őket ismét.

– Úgy van, kedves igazgató úr, a húgom a szívemből beszélt! – tette hozzá Werner. – Megörvendeztetne bennünket, ha ránk áldozná egy szabad estéjét.

Valberg meghajolt, és annak a férfinak a nyugodt magabiztosságával mondott köszönetet a szíveslátásért, aki tudja, hogy sehol sem alkalmatlan a jelenléte. Mindazonáltal látszott rajta, hogy nagyon örül.

Miután elhagyta a helyiséget, Olly mintegy különösebb szándék nélkül az ablakhoz lépett, és tekintetével követte a magas, erőteljes alakot, amely fürgén és magabiztosan haladt. Az ember járása sokszor egész lényéről árulkodik. Valbergnél is ez volt a helyzet. Szaporán, de minden sietség nélkül vágott át a kerten. A szemközti orgonabokroknál, amelyek között még most is ott magasodott a hinta vasállványa, hirtelen megtorpant. Körös-körül a föld fanyar, fűszeres illata áradt.

Valberg félig öntudatlanul letört egy zsenge hajtást az orgonabokorról. Közben visszanézett a ház felé, s ekkor megpillantotta Olly von Larsent az ablakban. A leány valószínűtlenül karcsú alakja élesen kirajzolódott az ablakkeretben. Felemelt kézzel védte szemét az erős napsugaraktól. A férfi nem tudta, vajon látja – e őt.

Az ifjúkori álmok csoda országának mesebeli hercegnője immár nagyvilági dámaként állt az érett férfi előtt.

Mosoly suhant át a simára borotvált arcon, aztán az igazgató gyorsan megfordult és továbbment.

XIII.

Olly von Larsen az állomásra kocsizott, hogy fogadja Hochberg grófnét és Senden bárót, akik a déli vonattal jelezték érkezésüket.

Addig is Gilda törődött Wernerrel. Mivel a nap ragyogóan sütött a derűs tavaszi égbolton, a fiatalembernek sétálni támadt kedve a szabadban. Így hát jártak egyet Gildával a kertben, ahol a széles ágyasokban az első tavaszi virágok már félénken kidugták fejecskéjüket a földből.

Werner szelíden lemondó érzéssel nézett a mellette haladó bájos leányra. Gilda már rég levetette a gyászt. Olly szeretetteljes rábeszélésére mindjárt Davosba érkezésük után megvált a feketétől.

Ma a várható vendégek tiszteletére finom, lágy esésű anyagból készült, fehér ünnepi ruhát vett fel, föléje pedig – mivel a napsütés ellenére még eléggé hűvös volt – elöl nyitott, könnyű fehér kabátkát.

Mintha a virágzó élet, maga a testet öltött tavasz lépkedett volna Werner oldalán. A férfit kimondhatatlan boldogság töltötte el a közelében, és szinte új erőt öntött belé. Már rég nem érezte ilyen jól magát, mint most. Gilda élénken és vidáman csevegett, mindig igyekezett felderíteni Larsent, és feledtetni vele a betegségét. A fiatalember a sors kegyes adományaként élvezett minden percet, amit a leány neki ajándékozott.

– Hogy tetszik magának Hüttenfeldében, Gilda kisasszony? – kérdezte.

A leány a férfi kérésére még Olly jelenlétében megengedte, hogy így szólítsa. Most csillogó szemmel nézett rá.

– Számomra most már az egész világ csodálatos, Larsen úr! Nem tudom szavakba foglalni, mennyire boldog vagyok önökkel. Nem győzöm eleget köszönni önnek és Ollynak.

A férfi boldogan pillantott kedves, szép arcára.

– Ha mérlegre tennék, Gilda kisasszony, kit illet közülünk több köszönet, nem vitás, kinek a javára billenne a mérleg. Inkább ne is firtassuk, ki ad és ki kap többet. Én fenntartás nélkül fogadom el a maga kezéből a jótéteményeket.

A leány rámosolygott.

– Akkor én is kénytelen vagyok ugyanúgy elfogadni, amit kínál.

– Bizony, fogadja csak el… azzal a biztos tudattal, hogy boldoggá tesz vele, annyira boldoggá, amilyen egész nyomorult életemben nem voltam. És ha Olly a maga tartózkodó módján nem is mutatja, én azért tudom, mennyire megszerette magát, és éppúgy örül, mint én, hogy hozzánk tartozónak tekinthetjük.

Ezután másról kezdtek beszélgetni. Werner elfáradt, ezért egy kis időre letelepedtek az egyik napsütötte kerti padra.

Alighogy leültek, meglátták a kocsit Ollyval meg a vendégekkel. Visszaballagtak hát a házhoz, hogy üdvözöljék az érkezőket.

Gildát már Wiesbadenben bemutatták Hochberg grófnénak, aki tudta, hogy a Larsen testvérek kivételezett helyzetet teremtettek a fiatal társalkodónőnek. Nagy kegyesen leereszkedett Gildához, és olyan nyájasan üdvözölte, amennyire csak hűvös, megközelíthetetlen egyéniségétől tellett.

Senden báró látható örömmel köszöntötte a leányt, és mindjárt élénk tereferébe kezdett bele, mialatt a testvérek a házba kísértek a grófnét. Wiesbadenről beszélgettek meg Marsalisnéról, akivel Senden báró télen Berlinben találkozott.

Gildának viszont egyre az járt az eszében, miként tudakolhatná meg tőle feltűnés nélkül, hogy ki az az úriember, akinek a társaságában annak idején az ivócsarnoknál látta. Vajon a báró egyáltalán emlékszik még az esetre? Ha nem, akkor részletesen le kell írnia neki az ismeretlen külsejét. És ha eközben Senden báró azzal a vizsla tekintetével ránéz, biztosan zavarba jön. Ennek ellenére elhatározta, hogy az első adandó alkalommal megkérdezi. Tudnia kellett annak a férfinak a nevét, mert…

Ennél a gondolatnál pirulva megakadt. Az ismeretlen emléke ismét olyan erővel kerítette a hatalmába, hogy a szíve nyugtalanul kezdett dobogni.

Nem sejtette, milyen kapcsolatban áll Senden báró az ő ismeretlenjével, nem is álmodta volna, hogy hamarosan viszont fogja látni.

A grófné és Senden báró visszavonultak a vendégszobákba, hogy átöltözzenek az ebédhez. Ugyanebből a célból Olly is távozott. Gildának csak a kabátkáját kellett levetnie, egyébként elkészült. Werner is az asztalhoz illő ruhát viselt. Így kettesben fogadhatták Valberg doktort, akit meghívtak ebédre.

Mialatt diskuráltak – Gilda és Valberg jól megértették egymást, és szívesen beszélgettek –, belépett Olly. Most ő is fehéret vett fel, ami sötét hajához és barna bőréhez különösen jól állt rajta. Fekete szeme örömében önkéntelenül tágra nyílt, amikor megpillantotta és üdvözölte Valberget.

– Elnézést, hogy megvárakoztattam, igazgató úr! Ma kissé pontatlanul ülünk asztalhoz, mivel a vendégeink még nem mosták le magukról az út porát.

– Megérkezett a vőlegénye? – érdeklődött udvariasan Valberg, és ajkához emelte a leány kezét.

Olly egykedvűen rázta a fejét.

– Nem, csak az édesanyja meg a nagybátyja, ő majd holnap jön.

Valberg azt hitte, Olly kipirult arca és csillogó szeme a jegyese érkezése fölötti örömöt jelzi.

Ma különös, nyugtalan várakozással jött ide, mert azt hitte, a vendégek között Harald Hochberg grófot is megtalálja. Még sohasem érdekelte annyira, hogy megismerjen valakit, mint most. Majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság, milyen az az ember, aki mellett Olly von Larsen életre szólóan elkötelezi magát.

Olly Gildához lépett, és átkarolta, úgy vitte oda a fivéréhez.

– No, Werner, jól elbeszélgettetek a távollétemben?

– Kitűnően, mint mindig – mosolygott a fiatalember. – Szinte elrepült az idő.

Valberg ezalatt a két egyforma magas, fehér ruhás leányt nézte, az aranybarna és a sötét, majdnem fekete hajút, amint a világos ablakfüggönyön át betűző nap dicsfénybe vonta karcsú alakjukat.

Kettejük közül határozottan Gilda volt a szebb, Valberg szeme mégis Olly von Larsenen akadt meg. Tekintete különösen nyájas, élénk érdeklődéssel pihent meg rajta.

Amikor a leány hirtelen megfordult, észrevette a férfi szemében fellobbanó lángot. Valberg pillantása azonban gyorsan Gildára siklott, nehogy elárulja Olly iránti érdeklődését. Olly szívébe ettől olyan fájdalom hasított, amelyről nemigen akart számot adni magának. Ez az érzés tovább erősödött, ahogy Valberg most Gildához lépett, és beszélgetésbe merült vele.

Olly egyszerre szorongva eszmélt rá, milyen szép is Gilda, de a következő másodpercben dühösen hessentette el ezt a hangulatot, és igyekezett visszanyerni higgadt szenvtelenségét. Valberghez fordult.

– Mivel ma nem ismerheti meg a vőlegényemet, igazgató úr, holnap ismét el kell fáradnia hozzánk. Talán szívesebben jön este, feltéve, hogy nem tervezett más programot.

A férfi meghajolt.

– Magányos estéimre ráfér egy kis változatosság, nagyságos kisasszony. Örömmel elfogadom kedves meghívását.

– Egyedül érzi magát Hüttenfeldében? – kérdezősködött tovább Olly.

– Napközben nem. Olyankor leköt a munkám, és sokan vesznek körül. Esténként azonban nem mindig kellemes a négy fal között. Persze bemehetnék a városba, hogy társaságot keressek magamnak, ahogy a mérnökök és tisztviselők teszik, de nincs hozzá kedvem. Inkább magamban üldögélek a könyveim fölött.

– Meg kéne házasodnia, igazgató úr – tréfálkozott Werner.

Valberg vállat vont.

– Azt hiszem, azt a vonatot már lekéstem.

Olly szeme felszikrázott.

– Hiszen még nagyon fiatalos benyomást kelt, igazgató úr.

A férfi meghajolt.

– Mégis veszélyesen közeledem a negyvenhez, ami nálunk, agglegényeknél ugyanolyan végzetes jelentéssel bír, mint a hölgyeknél a harminc.

– Előbb kellett volna nősülésre gondolnia, igazgató úr – jegyezte meg mosolyogva Gilda.

– Őszintén szólva eddig nem jutott időm ilyesmire. Meg aztán mostanáig olyan nő sem került az utamba, akit életem párjául választottam volna.

Ollynak úgy tűnt, Valberg szájából különös nyomatékkal hangzik el ez a „mostanáig”, és közben a férfi feltűnő érdeklődéssel pillant Gildára.

– Ön bizonyára nagyon igényes a párválasztásban, igazgató úr – próbált élcelődni.

Ekkor az igazgató egyenesen a szemébe nézett.

– Igényes? Ez felfogás kérdése, nagyságos kisasszony. Még nem gondolkodtam rajta, de most, hogy szóvá tette, válaszolnom kell. Igen, bizonyos értelemben nagyon igényes vagyok. Csak olyat választanék, aki a legjobb a szememben. A szívemnek egész határozottan azt kell súgnia: vagy ő, vagy senki más! Olyan társ kell, aki saját énem kiteljesítését jelenti, aki oly becses számomra, hogy az egész világgal dacolva magam mellé akarjam állítani. Ennél alább nem adom. Inkább sohasem házasodom meg.

– Az pedig nagy kár lenne, igazgató úr – vetette közbe Werner. – Az ilyen férfiaknak, mint ön, egyszerűen kötelességük családot alapítani.

– Talán igaza van, Larsen úr. És ha megtalálom a kívánságaim szerinti asszonyt, aki egy életre hűséget fogadna nekem, akkor meg is nősülök. De ki tudja, rálelek-e valaha arra az egyetlenre, aki hozzám való, és ha igen, mikor. Az élet gyakran különös játékot űz velünk. Nem ellenzem a házasságot, sőt, az élet legfőbb, legdrágább ajándékának tartom, de csak az olyan házasságot, amilyenre én gondolok.

Mielőtt bárki válaszolhatott volna, nyílt az ajtó, és Hochberg grófné meg Senden báró lépett be rajta. Olly elébük sietett, de a szemében nyugtalan, tűnődő kifejezés ült. Valberg szavai még a fülében visszhangoztak. Újra különös szégyenkezéssel gondolt az eljegyzésére. Mennyire más fényben látta most jövendő házasságát! Elakadt a lélegzete. Mintha forgószél kavarta volna fel a lelkét. Létezik ilyen szerelem? Akadnak férfiak, akik így tudnak szeretni, ilyen érzésekkel viszonyulnak egy nővel kötendő frigyhez?

Dühösen próbálta félresöpörni ezeket a gondolatokat.

Ez csupa szóvirág vagy önámítás. Adott esetben nyilván Valberg doktor is feltenné a kérdést: na és mennyi a hozomány?

És titkos elégedettség lopózott a szívébe, mert tudta, hogy Gilda von Verden szegény.

Mindeközben Werner bemutatta Valberget a grófnénak meg a bárónak. Az asszony néhány kimért, leereszkedő szóra méltatta az igazgatót, és bizonyos kíváncsi érdeklődéssel mustrálgatta a férfit, aki elütött az ő társasági köreiben megszokott sablonoktól. Senden bárónak ellenben rögtön megtetszett Valberg, és az asztalnál élénk eszmecserébe bonyolódott vele. Számára ez a Valberg doktor érdekes, figyelemre méltó jelenség volt, és szívesen tudakozódott nála a gyári ügyek felől. Szóba került a politika is, és a báró osztotta Valberg véleményét, miszerint Németország helyzete nem éppen egyszerű, az sem lehetetlen, hogy a közeljövő egészen komoly fejleményeket tartogat. Figyelmesen hallgatta, amikor Valberg elmesélte, milyen benyomásokat szerzett az ország nemzetközi megítéléséről. Ennek kapcsán felvillanyozva jelentette ki:

– Szeretnék erről elmélyültebben elbeszélgetni önnel, igazgató úr. Roppantul érdekelnek a fejtegetései. A vasművet is szívesen megnézném egyszer. Szerét ejthetnénk valamikor?

– Hogyne, báró úr. Ha megengedi, személyesen kalauzolom – felelte Valberg, és megállapodtak, hogy másnap délelőtt együtt körbesétálnak a gyárban.

Ollynak újra meg újra Valberg szavai jártak a fejében. Egyre fontosabbnak tűnt, amit mondott, igen, ez a férfi jobban érdekelte, mint annak előtte bárki.

XIV.

Másnap megérkezett Harald Hochberg gróf.

Ezúttal Olly nem ment ki az állomásra, csak az elegáns autót küldte a férfiért. A jegyesek Wiesbaden utáni első találkozására a menyasszony fivérének és a vőlegény édesanyjának a jelenlétében került sor. Olly higgadtan üdvözölte Harald grófot, nyájas szavakkal ugyan, de azzal a tartózkodó hűvösséggel, amely azonnal hangsúlyozta a kettejük közötti bajtársi viszonyt.

A férfi meg sem próbált melegebb hangot megütni. Rendkívül lovagiasan, előzékenyen viselkedett menyasszonyával szemben, de mindkettejükről lerítt, hogy nem táplálnak egymás iránt mélyebb érzelmeket. Tekintetükből hűvös barátságosság sugárzott.

Senden báró épp a gyárteleppel ismerkedett, és Gilda sem volt jelen, amikor a gróf megérkezett. Odafönt, a szobájában tartózkodott, az íróasztalnál ült, hogy különféle megrendeléseket adjon fel Olly szállítóinak. Amikor ezekkel elkészült, felállt, hogy a földszintre induljon. Tudta, hogy időközben megérkezett Olly jegyese. Kíváncsian várta, milyen benyomást tesz rá. Vajon az anyjára hasonlít? Akkor nemigen fog tetszeni neki. Ha viszont a nagybátyjára, akkor ugyanolyan rokonszenvesnek találja majd. Ilyen gondolatok jártak a fejében, mialatt leballagott a lépcsőn. Amikor az utolsó fokról az előtérbe lépett, Olly szalonjának ajtajában nyúlánk, magas alak jelent meg. A szobából kiáradó fény egy másodpercre elvakította a leányt, úgyhogy csak a körvonalait tudta kivenni. Csak miután az ajtó ismét becsukódott, és a férfi néhány lépést tett előre, akkor látta, ki áll előtte.

Egy pillanatra mozdulatlanná dermedt, és rémülten tágra nyílt szemmel meredt az oly jól ismert arcra.

Harald gróf is meghökkenve, meglepetten nézett az ifjú hölgyre. Leírhatatlan arckifejezéssel tekintett a világosszürkén ragyogó szempárra. Nem kerülte el a figyelmét, hogy a leány hirtelen elpirul, és rettentően zavarodottnak, elfogódottnak látszik.

Természetesen azonnal felismerte. Mintha a sors megesküdött volna, hogy nem hagyja szabadulni ettől az angyali teremtéstől!

Némán meghajolt és félrehúzódott, hogy elengedje maga mellett. Az első pillanatban nem tudta, kimutassa-e, hogy megismerte, vagy sem. Úgy döntött, kivárja a továbbiakat…

Mialatt a leány lassan elhaladt mellette, ő a tekintetével követte. Gilda szinte érezte a bőrén perzselő pillantását. Amikor egy vonalba ért a férfival, alig észrevehetően biccentett, ahogy idegeneket szokás üdvözölni, mivel ő sem tudta, miként viselkedjék vele.

Annyira meglépte az ő ismeretlenjének jelenléte ebben a házban, hogy pillanatnyilag egészen összezavarodtak a gondolatai. Csak a szalonba lépve tért ismét magához. Ott aztán hirtelen beléhasított a felismerés, hogy a férfi, aki iránt oly élénk érdeklődést táplál, nem lehet más, mint Hochberg gróf, Olly jegyese. Ez megmagyarázta a wiesbadeni találkozást is. Hiszen akkor Senden báróval együtt látta, azután pedig a Fortuna Villában is járt.

Hogy erre nem jött rá előbb!

Egészen leverte a dolog. Lelke sajgó fájdalommal telt meg. Különös szeretettel ápolta a fiatal tiszttel történt találkozás emlékét. Amióta először nézett a férfi nevető arcára, diadalittas szemébe, a lelke legmélyéről csobogó forrás tört fel, amelynek hangja halk, zsongító melódiaként járta át egész lényét. És most? Mintha hirtelen mindenétől megfosztották volna.

Kókadtan állt Olly széke mellett, amikor Hochberg gróf belépett.

Olly bemutatta egymásnak Gildát meg a vőlegényét. A gróf illedelmesen meghajolt. Olly egyik kurta, tárgyilagos hangú levelében már közölte vele, hogy társalkodónőt szerződtetett. Azt is tudta, hogy a bájos ifjú hölgy neve Verden kisasszony, és társalkodónői minőségében a Hochberg-kastélyba is követi majd a jövendőbelijét.

Mindez most titkos örömmel töltötte el Haraldot. A kisujját sem kellett mozdítania, a véletlen mégis a közelébe terelte ezt az elragadó teremtést, úgyhogy nagy ostobaság lenne hadakoznia a sorssal.

Talán ez a helyes kis társalkodónő kicsit kellemesebbé és érdekesebbé teszi az életét az ő hidegszívű hitvese mellett. Jellemző erre a saját magát öntudatosan nagyra tartó milliomosnőre, hogy maga mellé vette Verden kisasszonyt. Olly nagyon biztos lehet magában, hogy nem fél az összehasonlítástól.

Így gondolkodott a gróf, és – akárcsak Gilda – óvakodott jelét adni, hogy korábban is találkoztak. A nap folyamán azonban ügyesen úgy intézte, hogy egy időre kettesben maradjanak.

A többiek a teraszon át kimentek a kertbe, hogy egy kicsit sétáljanak a napon. Gilda az ebédlőben maradt, és egy ezüsttálon gyümölcsöket rendezgetett a vacsorához. Hochberg gróf kintről kikémlelte ezt, és mivel az anyja Ollyval a kelengyéről tárgyalt, Werner pedig élénk eszmecserét folytatott Senden báróval a vasgyárról, ő visszasomfordált a szobába. Gilda összérezzent, amikor egyszer csak ott állt előtte, és rávillantotta hódító tekintetét.

– Nagyságos kisasszony, már dél óta töröm a fejemet, hol találkoztam kegyeddel. Az az érzésem, mintha ismernénk egymást. Talán segítsen nyomra vezetni – kezdte udvarias, mégis kissé bizalmas hangon, ami nyugtalanította a leányt.

Gildának minden önfegyelmére szüksége volt, nehogy elárulja, mennyire felzaklatta a felismerés, hogy a férfi Olly jegyese.

Fel sem nézett a gyümölcsös tálból, de a gróf észrevette, hogy ég az arca, és erőnek erejével igyekszik nyugodtnak, fesztelennek mutatkozni. Azt is látta, hogy a keze reszket. Ez egészen felajzotta. Leplezetlenül bámulta az édes arcot.

Gilda nem tudta, mit válaszoljon. Csak arra ügyelt, nehogy a férfi valamit megsejthessen abból, ami végbemegy benne.

– Nem emlékszem, gróf úr – felelte tőle telhetőleg nyugodtan.

Harald le nem vette róla a szemét.

– Nem? Pedig úgy tűnik, mintha olyan helyzetben találkoztunk volna, amelynek kapcsán meglehetősen közeli érintkezésbe kerültünk. Esküdni mernék, hogy a hangját is hallottam, vagyis beszéltem kegyeddel.

Erre Gilda még inkább elvörösödött. Rettentő kínosnak találta ezt a faggatózást. Majd megőrjítette, hogy a bemutatásnál nem volt bátorsága a találkozásra emlékeztetni a férfit. Most már késő volt, tovább kellett játszania a feledékenyt.

– Nem tudok semmi ilyesmiről – mondta szinte ridegen, de közben a torkában dobogott a szíve.

A gróf egy ideig némán, villogó szemmel fürkészte.

Mivel hallgatott, a leány felnézett rá – és megrettent. A férfi tekintete fogva tartotta, és olvasni engedett a gondolataiban: „Hát azt hiszed, ellenállhatsz nekem, te gyönyörűség? Miért nézel rám ilyen hűvösen és elutasítóan, holott az arcod lángol az izgalomtól? Éppoly kevéssé vagy nyugodt, mint én. Azt képzeled, nem tudlak legyőzni, ha akarlak, ahogy az összes többit is? Úgy gondolod, a büszkeséged erősebbé tesz amazoknál? Térdre kényszerítem a büszkeségedet, ha úgy tetszik nekem. Vigyázz, nehogy felingerelj, te szépséges Gilda von Verden!”

Így beszélt a szeme, és a leány mintha megértette volna. Az arcából lefutott a vér, szinte erőszakkal kellett elszakítania a tekintetét a férfitól. Már-már futásnak eredt, amikor a gróf halkan megszólalt:

– Nagyságos kisasszony, kegyed nincs hozzászokva, hogy valótlanságokat mondjon.

Erre felkapta a fejét, és olyan riadtan nézett Haraldra, mint annak idején, amikor az a karjába kapta. Ismét lángvörös lett, és gyámoltalanságában kimondhatatlanul bájosan festett. A férfi mosolyogva szegezte rá a tekintetét, amitől Gilda megborzongott.

– Ne bújócskázzunk tovább egymással, nagyságos kisasszony! Kegyed éppúgy tudja, mint én, hol és hogyan találkoztunk. Nem érzi kegyetlenségnek, hogy letagadja előttem? Még ma is melegség fog el a gondolatra, hogy a sors ilyen elragadó teremtést röppentett a karomba.

Így duruzsolt behízelgő hangon.

Gilda hirtelen kihúzta magát. Mostanra visszanyerte az önuralmát. Csodálatosan ragyogó szürke szemével, amely most nagyon komolyan és elutasítóan villogott, ránézett a férfira, és bátran állta parancsoló tekintetét. Vad, haragos fájdalom dúlt benne, amiért a gróf ilyen bizalmaskodva mert beszélni vele, miközben Olly von Larsen a menyasszonya.

– Hát jó, gróf úr, én is tudtam, hogy Berlinben találkoztam önnel, és egy apró baleset után segítséget nyújtott nekem. Ezért azonban már akkor kifejeztem a hálámat, és a továbbiakban figyelmen kívül akartam hagyni ezt a találkozást, mivel már akkor is olyan szavakat intézett hozzám, amelyeket nem óhajtottam meghallani. Most ismét ezt tette. Lovagiasságára hivatkozva kérem, ne használja ki nemtelen módon a helyzetet, inkább hozzám hasonlóan felejtse el, ami történt. Nyomatékosan felszólítom, hogy csak olyan szavakkal illessen, amelyeket a kedves menyasszonya bármikor hallhat.

A grófot nem rettentette vissza a merev elutasítás. Épp ellenkezőleg, haragjában még elragadóbbnak találta Gildát. A könnyű győzelmek nem izgatták. Heves vére elragadta.

– Ne nehezteljen rám, nagyságos kisasszony! Bármilyen gyönyörű is, ha haragszik, szeretném kiengesztelni. Ugyan, mi rossz van abban, hogy megjegyeztem egy ilyen kedves, kellemes élményt? Ezt nem tilthatja meg. A menyasszonyom pedig nyugodtan hallhatja minden szavamat. Nincs takargatnivalóm. Olly egyébként sem féltékeny. Valójában csak jó bajtársak vagyunk, akik kölcsönösen nem korlátozzák egymás szabadságát. Ha megkérdezi, ő is ugyanezt fogja mondani.– jelentette ki vakmerően.

Tudta, hogy az ember ilyen esetekben merészséggel jut a legmesszebbre. Bizonyosra vette, hogy Gilda úgysem szól a menyasszonyának.

Egyelőre csak annyit remélt Gildától, hogy e számára oly unalmas hüttenfeldei látogatást némi szórakozással fűszérezi a szép társalkodónővel kezdett ártatlan kis kaland. Ám ereiben máris követelőzően forrt a vér.

Gilda nem sejtette, mennyire veszélyes a férfi vágyát rideg elutasítással felkorbácsolnia, ami csak arra sarkallná, hogy legyőzze őt. Azon töprengett, mit akar tőle ez az ember, és nem tudta, hogyan viselkedjék vele.

A gróf mosolyogva tekintett le rá. Ez a mosoly már jó néhány női szívet meghódított.

– Még mindig haragszik rám, nagyságos kisasszony? – kérdezte halkan búgó hangon.

Jaj, mennyire reszketett Gilda szegény szíve ettől a lágy, esdeklő hangtól! Nem volt már ereje haragudni.

– Kérem, gróf úr, zárjuk le ezt a beszélgetést! – hadarta.

A férfi jól látta, hogy viaskodik magával. Mélyen meghajolt.

– Ahogy parancsolja, nagyságos kisasszony. De kérem, előbb tisztázzunk valamit! Óhajtja, hogy a menyasszonyom értesüljön a berlini találkozásunkról?

Gilda elszörnyedt, bár maga sem tudta, mitől. Talán valami tisztességtelen dolgot kell eltitkolnia? Mégis elviselhetetlennek tűnt a gondolat, hogy erről a találkozásról beszéljenek.

– Arra kérem, végleg felejtsük el azt a találkozást – mondta félénken. – Annyira lényegtelen.

– Számomra nem – suttogta a gróf.

Gilda erre ismét büszkén és elutasítóan kihúzta magát.

– De nekem az, gróf úr. És a kedves menyasszonya számára ugyanolyan érdektelen. Nem akarom ezzel háborgatni.

Harald meghajolt. Tekintete kérőn, ugyanakkor kényszerítően szegeződött a leányra.

– Ahogy parancsolja, nagyságos kisasszony.

Gilda tapasztalatlanságához ebben az esetben bizonytalanság is társult. Nem sejtette, hogy a legártatlanabb titkot is veszélyes megosztani egy olyan férfival, mint Hochberg gróf.

Harald diadalmaskodott. Tudta, hogy ez az aprócska titok szerfölött izgalmas helyzetekhez vezethet. Hogy mi is az igazság Gilda lelkében, azt persze nem tudta, mert valóban erényes nővel még nem került közelebbi érintkezésbe. Azt érezte, hogy sikerült mély benyomást tennie a leányra, és úgy gondolta, egyetlen nő sem legyőzhetetlen.

Egyelőre elégedett volt beszélgetésük eredményével. Lezajlott az első roham az erődítmény ellen, és minél tovább tartja magát a kicsike, annál izgalmasabb a játék. Most nem akarta még jobban nyugtalanítani Gildát.

– Akkor hát a kettőnk titka marad, nagyságos kisasszony, hogy ma nem először találkoztunk. És most újra arra kérem, ne nehezteljen rám, aztán meg is szabadítom a társaságomtól.

– Nem haragszom – felelte halkan a leány, és szorongva pillantott a teraszra vezető ajtó felé.

Mielőtt megakadályozhatta volna, a férfi elkapta a kezét, és forró ajkát rátapasztotta.

Ennek az elbűvölő leánynak a kicsi keze éppolyan hasonlíthatatlanul szép, mint a lábacskája, gondolta, de nem mondta ki, csak még egyszer mélyen a szemébe nézett, majd kiment.

Odakint feltűnés nélkül csatlakozott a többiekhez, akik észre sem vették a távollétét.

Gilda viszont a szívére szorított kézzel, lehunyt szemmel állt az ebédlőben.

Egészen elsápadt, és tébolyult félelem ragadta meg a lelkét, olyan félelem, amelyet nem tudott megindokolni, mégis a martalékává vált. Úgy érezte, tüstént menekülnie kell innét, futni, amíg csak a lába bírja, mégsem mozdult, mintha valami megbénította volna az akaratát.

Egy pillanatra felmerült benne, hogy nyíltan mindent elmond Ollynak, de tehetetlenül megrázta a fejét. Mit is mondjon, mit mondhatna neki?

Azután megint ostobának tűnt a saját szemében.

Elvégre semmi sem történt, az égvilágon semmi. Mégis úgy érezte, valami hallatlan dolog esett meg vele.

Minden erejét össze kellett szednie, hogy rendezze az arcvonásait, amikor egy idő múlva találkozott a többiekkel. Werner aggódva nézett rá.

– Olyan sápadt, Gilda kisasszony. Talán nem érzi jól magát? – kérdezte.

– Csak egy kis fejfájás. Mindjárt elmúlik – felelte a leány, és bágyadt mosolyt erőltetett az arcára.

Észrevette, hogy Harald gróf arrafelé sandít.

XV.

Vacsorára Valberg doktort is meghívták. Az igazgató nagy érdeklődéssel nézte Harald gróf arcát, amikor bemutatták neki. Az est folyamán feltűnés nélkül alaposan szemügyre vette a

jegyespárt, és világosan érzékelte azt, amire minden megfigyelőnek rá kellett volna jönnie: e között a két ember között nincs semmiféle gyöngéd, bensőséges egyetértés. Hallotta, amint higgadtan és szenvtelenül beszélgetnek a legközömbösebb dolgokról. Egyetlen édes, titkos jelet sem váltottak, ami pedig oly annyira jellemző a jegyesekre. Ezzel szemben látta, hogy Olly arca mindahányszor elpirul, haővele beszél, vagy csak a pillantásuk találkozik.

Ez jobban felzaklatta, mintsem beismerte volna, s végül saját magára mérgesen elfordult Ollytól, hogy beszélgetésbe merüljön Gildával, aki ezen az estén sápadtsága ellenére is csodálatosan szépnek tűnt.

A többiektől kissé félrehúzódva ültek a nagyszalonban.

Werner a szobájába ment, hogy bevegye az orvosságait, Olly a vőlegényével csevegett, a grófné pedig Senden báróval egy fényképalbumot nézegetett.

Valberg Berlinről beszélgetett Gildával, félhangosan, hogy a többieket ne zavarják.

Olly fájdalmas, megmagyarázhatatlanul nyomasztó érzéssel pillantott rájuk. Úgy tetszett, az igazgató és Gilda pompásan összeillenek. Rosszul esett, hogy ezt kellett látnia, és hogy ezek ketten ilyen bizalmas beszélgetésbe merülnek. Gilda le sem vette a szemét az igazgató arcáról, és Olly nem sejtette, hogy csak azért viselkedik így, mert nem akar találkozni azzal a parancsoló, győzedelmes férfitekintettel, amely oly kényszerítően irányul felé.

Amikor Werner végre ismét megjelent, és Gildáékhoz telepedett, Olly fellélegzett.

A bátyja rögtön megkérdezte a leányt:

– Nem énekel nekünk néhány dalt, Gilda kisasszony? – És Valberghez fordulva mosolyogva hozzátette: – Tudnia kell, igazgató úr, hogy egy fülemüle lakik a házban.

Valberg kérdőn nézett a leányra.

– Kegyed énekel, nagyságos kisasszony?

– Egy kicsit, igazgató úr. De ha Larsen úr a fülemüléhez hasonlít, akkor alighanem csalódást fogok okozni. Sohasem képeztettem a hangomat.

– Azt a fülemülék sem szokták, Gilda kisasszony, mégis hibátlanul fújják a nótájukat. Maga bátran kiállhatna igazi műértő közönség elé is.

– Tényleg, Gilda, legyen szíves, daloljon nekünk egy kicsit! – kiáltotta oda Olly, aki meghallotta, miről folyik a szó.

Gilda erre habozás nélkül felemelkedett, és átment a szomszédos zeneszobába. Werner követte.

– Megengedi, hogy kísérjem, Gilda kisasszony?

– Ha van kedve, Larsen úr, és ha nem erőlteti meg magát túlzottan.

– Biztosan nem. Tudja, a muzsika az egyetlen szenvedélyem. A szorgalmas zenéléssel próbáltam némi értelmet adni tartalmatlan életemnek. Mondanom sem kell, mennyire szívesen kísérem magát. Mit fog énekelni?

– Kérem, válasszon ön! Azt énekelem, amit óhajt.

– Akkor egy igazi, hamisítatlan tavaszi dalt szeretnék, Gilda kisasszony. Ma annyira jó kedvem kerekedett, mintha az én életem is kitavaszodhatna még.

Gilda a kották között keresgélt. Örült, hogy kiszabadult a parancsoló férfiszempár igézetéből. Egy idő múlva kottalapot nyújtott Wernernek.

– Ez megfelel?

A fiatalember a papírra nézett, és bólintott.

– Nagyon jó, Gilda kisasszony. Csak szívből énekelje!

Belefogott az előjátékba, majd Gilda is belépett tisztán áradó, lágy mezzoszopránjával. Ösztönösen értő módon és teljes átéléssel tolmácsolta Reinhold Becker ujjongó tavaszi dalát.

Mindannyian figyelmesen hallgatták.

Valberg a tenyerébe támasztotta a fejét, elgondolkodva nézte az énekesnőt, de valójában nem látta. Olly nyugtalanul figyelte a férfit. Közben nem vette észre, hogy a vőlegénye föláll, és a zeneszoba bejáratánál helyezkedik el, ahonnét ő is rálát Gildára.

Gilda most belekezdett az utolsó versszakba:

„Ha tavasz jő a bércen át, szíved szívemre rátalál" – hangzott el utoljára a refrén, és Gildának csak ekkor ötlött a szemébe az ajtónál álló Harald gróf. Sietve Werner felé fordult, aki a zongorakíséret utolsó hangjait játszotta.

– Szép volt, Gilda kisasszony! – nézett fel azután Werner. – Magának elhiszi az ember, hogy a tavasz gyönyörű. Igaz, Harald?

Ezzel leendő sógorára pillantott. A gróf a zongorához lépett, és a kottáért nyúlt. Úgy tartotta maga elé, hogy csak Gilda láthassa az arcát.

– "Szíved szívemre rátalál" – mondta felparázsló tekintettel, mintha csak a lapról olvasná a szöveget, azután gyorsan letette a kottát. – Igen, ebben hinni kell – válaszolt mosolyogva Werner kérdésére.

Gilda a kottatartó fölé hajolt.

– Most mi következik, Gilda kisasszony? – tudakolta Werner.

– Amit óhajt, Larsen úr.

– Nem, nem – tiltakozott a fiatalember –, ne csak velem törődjön!

Közben Senden báró is átment a zeneszobába.

– Bátorkodhatok hangot adni a kívánságomnak?

– Csak tessék, báró úr! – biztatta Gilda.

A báró meghajolt.

– Olyan csodálatos, lélekkel teli a hangja, nagyságos kisasszony, hogy szívesen meghallgatnám az előadásában a kedvenc dalomat. Régi népdalocska, a „Tharaui Annuska".

– Örömmel elénekelem, báró úr, annál is inkább, mert én is kedvelem. Sőt, Larsen úr is. Csak Larsen kisasszony tartja érzelgősnek.

Időközben Olly is csatlakozott a kis társasághoz. Látta, hogy Valberg Gilda iménti szavaira kérdőn néz rá, mintha meg akarna győződni róla, valóban érzelgősnek találja-e ezt a népdalt.

Elmosolyodott.

– Azért én is szívesen meghallgatom, Gilda. Énekelje csak el!

Werner mindjárt bele is kezdett a kíséretbe. A hallgatóság helyet foglalt a zeneszobában. Csak Harald gróf támaszkodott ismét az ajtókeretnek, onnan nézte Gildát. Tekintete egészen nyugodt és közömbös volt, mégis nyugtalanította a leányt.

Amikor rázendített a dalra, kissé remegett a hangja. De nem nézett többé Harald grófra, teljes áhítattal énekelte az egyszerűségében is megkapó, szívbe markoló dalt. Nem akarta, hogy bármi is elterelje a figyelmét. Az utolsó strófát különös melegséggel, bensőségesen adta elő:

„Ha mégis elszakadnék tőled egyszer én,
Meglellek újra bárhol a föld kerekén.
Átkelek hozzád folyón, tengeren,
Nem zár el tőlem tömlöc, se ezer idegen.
Annuska, te édes, napfényem, mindenem,
Életem nálad nélkül nem is lehet nekem."

Harald grófot is magával ragadta az egyszerű dal meghitt varázsa. Gilda tiszta arcának kifejezése megérintette a szívét. Egy darabig merengve nézett maga elé. Valami ott rezgett ebben a mesterkéletlen, édes dallamban, ami énjének bezárt kapuján dörömbölve bebocsátást kért.

És bármilyen különös, a dal ezúttal Olly von Larsenre sem maradt hatástalan. Ki tudja, talán azért, mert Valberg szeme közben az övét fürkészte, mintha azt akarná kérdezni: „Hát tényleg nem érzed, micsoda nagyszerű, szent dologról szól ez az egyszerű dal? Annyira üres a szíved, hogy nem tudod megérteni?”

Miután elhangzott a dal, feszesen kihúzta magát, mintha védekezni akarna egy idegen hatalom ellen, amely a visszájára forgat benne mindent, amit eddig jónak és helyesnek vélt.

Hiszen csupa hazugság az egész, nincs is olyan szerelem, amilyenről ez a dal beszél! Önmagával tusakodva felpattant, és az ablakhoz lépett.

Nem látta, mint csillan fel Valberg szeme. Egyedül ő vette észre zaklatottságát.

– Igazi élvezetet szerzett nekünk, nagyságos kisasszony – törte meg a csendet Senden báró hangja. – Nagy dolgot cselekedett, bebizonyította, hogy a mi régi népdalaink is gyönyörűek lehetnek, ha szívből éneklik őket. Köszönet illeti érte.

Werner von Larsen levette a kezét a billentyűkről.

– Csatlakozom az előttem szólóhoz, Gilda kisasszony, egyetértek Senden báróval.

A grófné is elejtett egy barátságos megjegyzést, csak az a két ember nem szólt, akit a legmélyebben érintett a dal. Olly és Harald gróf hallgatott. Valberg Gildához lépett, és szintén köszönetet mondott.

– Larsen úr nem túlzott, nagyságos kisasszony. A fülemüle sem trillázhat szívhez szólóbban.

Gilda mosolyogva hárította el a dicséretet. A kottákhoz fordult, hogy gondosan rendbe rakja őket. Még ezzel foglalatoskodott, amikor Harald gróf hirtelen a kottatartóhoz lépett. Olly közben összeszedte magát.

– Te is énekelni akarsz, Harald? – kérdezte, hogy végre mondjon valamit.

A fiatalember mintha mély gondolatokból rezzent volna fel. Mosolyt erőltetett az arcára.

– Megrémülnél, ha hallanál, Olly. Adottságaim e téren meglehetősen gyatrák. Néhány katonai indulónál nem vittem többre. Csak az előbbi dal szövege érdekel. Nem tudom, jól emlékszem-e, de hiányolok néhány strófát.

– Nem tévedsz, Harald – adott igazat neki Werner –, a dal valóban nemcsak három versszakból áll, de a többi nem szerepel ezen a kottán.

Harald meghajtva magát Gilda előtt, átnyújtotta a kottalapot. Szemében sokat sejtető, beszédes tűz lobbant. Gilda a többihez tette a kottát, ellépett a gróf mellett, és gyorsan visszament a szalonba. Az a szorongató érzése támadt, hogy a férfi el akarja szigetelni őt.

Ösztönösen Werner von Larsenhez menekült, mintha az ő oldalán biztos védelmet találna a parancsoló férfiszempár izzó pillantásaitól – és saját magától is.

XVI.

A vendégek mindössze nyolc napig maradtak a Larsen-villában, azután Harald gróf a Hochberg-kastélyba utazott, ahol még mindenféle előkészületeket akart tenni az új úrnő beköltözése előtt. Édesanyja egy ifjúkori barátnője, Landau hercegné meghívásának engedett, hogy a fia esküvőjéig hátralévő időt annak tiroli kastélyában töltse el Senden báró a Garda-tóhoz ment, ahol régi barátnéjával, Marsalisnéval beszélt meg találkozót, és vele szándékozott majd az esküvőre Hüttenfeldébe visszatérni.

Így ismét csöndesebb napok köszöntöttek a Larsen-villára.

Ollyt különös nyughatatlanság fogta el. Életében először fordult elő, hogy egészen kizökkent lelki egyensúlyából, hűvös szenvtelenségéből. És az volt az egészben a legrosszabb, hogy nem tudott rájönni, voltaképpen mi nyugtalanítja, miért nem leli a helyét.

Szinte teljesen Gildára hagyta, hogy mindent megszervezzen az esküvőre. Nem is sejtette, milyen nehéz szívvel végzi társalkodónője ezt a feladatot. Gilda megszokta, hogy mindig minden körülmények között számot adjon magának az érzéseiről. Most azonban szorongva söpört félre minden ezzel kapcsolatos gondolatot. Csak egyet látott biztosan, azt, hogy Hochberg gróf miatt olyan helyzetbe került, amely feldúlta a nyugalmát, és tisztességtelennek érzi magát úgy önmagával, mint másokkal szemben. Bárhogy igyekezett elkerülni, újra meg újra a grófra kellett gondolnia. És bármennyire felháborította, hogy Hochberg olyan hangot ütött meg vele szemben, amilyet még egyetlen férfi sem engedett meg magának, mégsem tudott szabadulni a hatása alól.

Még álmaiban is hallotta a hízelkedő, esdeklő hangot, amely annyira ellentétben állt a parancsoló tekintettel és a férfi egész felszínes lényével.

Rettegve gondolt arra, hogy rövidesen ennek a férfinak a házába költözik, ahol nap mint nap számtalanszor találkoznia kell vele. Úgy érezte, nem mehet a Hochberg-kastélyba, de nem volt ereje, hogy megtagadja az utazást. Igyekezett elhitetni magával, hogy a gróf csak múló szeszélyből foglalkozik vele, hamarosan túlteszi magát rajta, s azután ügyet sem vet majd rá. Mégis elszomorodott, amikor elképzelte ezt.

Maga sem tudta, mit remél, mitől fél.

Azt persze észrevette, hogy Harald gróf és Olly viszonya feltűnően hűvös. Elképzelhetetlen, hogy szeressék egymást. Természetesen nem értette, hogy maradhatott Olly olyan hideg a vőlegénye hódító egyéniségével szemben, de ezt a két embert láthatóan kielégítette ez az érzelemmentes viszony.

Werner egyszer beszélt vele a dologról. Nem rejtette véka alá, hogy aggódik a húga jövőjéért.

– Attól félek, Olly nem találja meg a boldogságát ebben a házasságban. Sajátos egyéniség, akit nem mindenki képes megérteni. Egészen biztosan nem olyan szívtelen, amilyennek mutatja és hiszi is magát. Legbenső érzései még felfedezésre várnak, még nem akadt olyan férfira, aki feltárta volna azokat. Hochberg gróf nem alkalmas erre. Nem tudom és nem is akarom befolyásolni Ollyt. Mindig is nagyon önállóan gondolkodott, ezért sem áll módomban, hogy ettől a frigytől visszatartsam, így hát nem tehetek mást, csak reménykedem, hogy most már nem is találkozik a férfival, aki felszabadítja a lelkét.

Gilda újra meg újra arra gondolt, hogy Olly és Harald gróf nem szeretik egymást, csupán gyakorlati megfontolásokból kötnek házasságot. Sem ő, sem Werner nem sejtette, hogy közben lassan oldódni kezd a béklyó, amely eddig gúzsba kötötte Olly lelkét.

Olly szívében kicsírázott valami, aminek nem tudott nevet adni. Próbálta elfojtani ezt az érzést, nem akart teret engedni neki, mégis mindinkább az uralma alá került.

Megint sokat lovagolt, mindig egyedül, ahogy igazán szerette. Amikor aztán hazatért, fáradtan és gondolataiba merülve gubbasztott, amíg a nyugtalanság újra erőt nem vett rajta. Örült, hogy Werner annyira jól érzi magát Gilda társaságában. Ha letelepedett hozzájuk, hallgatta lelkes beszélgetésüket, és azon tűnődött, hogyan tudja elviselni Werner, hogy ilyen fájdalmas lemondással kell élnie Gilda mellett. Efféle gondolatok korábban meg sem fordultak a fejében, sohasem ábrándozott, nem rágódott semmin. Most annál gyakrabban. Küszöbönálló esküvője egyáltalán nem hozta lázba. Inkább idegesítette, ha mások említették. Amikor Gilda az esküvővel összefüggő dolgokról kérdezte, gyorsan rávágta:

– Intézzen mindent saját belátása szerint, Gilda, nekem teljesen mindegy.

Csak akkor szállta meg bizonyos nyugalom, amikor beesteledett, és odaát, a gyárban megszólaltak a műszak végét jelző gőzsípok.

Ekkor már nem sokat kellett várni Valberg megjelenésére. Az igazgató szinte minden este szívesen látott vendég volt náluk.

Vacsora után négyesben üldögéltek Olly szalonjában, vagy – amikor annyira felmelegedett az idő – egy órácskát á teraszon is. Wernert gondosan takarókba bugyolálták.

Békésen és kedélyesen beszélgettek, Olly hangulata nagyon változó volt, vagy túláradó jókedv, vagy csöndes ábrándozás jellemezte. Gilda és Werner gyakran zenéltek. Ilyenkor Olly meg Valberg szótlanul ültek egymással szemben, de ez a különös hallgatás ezer szónál beszédesebb volt.

Valberg annyira szerette ezeket a néma együtlléteket, hogy sokszor azért kért egy-egy dalt Gildától, mert ilyenkor Werner átkísérte a lányt a zeneszobába.

Olly azonban, akit időnként megrohant a féltékenység, mással magyarázta ezt. De csalhatatlan női ösztönével hamarosan megérezte, hogy Valberg csak fél füllel hallgatja a dalt, gondolatai másutt járnak. Biztos lehetett immár abban, hogy Valberg csupán baráti rokonszenvet táplál Gilda iránt.

Így repült el az április, és az első májusi napok csodálatos időt hoztak. Mintha a költők kedvenc hónapja hitelt akart volna szérezni jó hírének. Kellemes langymeleg esték követték egymást. Körös-körül korábban és dúsabban zöldellt, virított minden, mint más esztendőkben, az orgonabokrok is teljes díszbe öltöztek.

Ollyhoz mintha életében először hatolt volna el a tavasz üzenete. Mintha még sohasem élt volna át ilyen pompás kikeletet. Csak a közeledő esküvő gondolata rontotta el a kedvét. Igyekezett elhessenteni magától, mint valami zavaró tényezőt.

Egy pompás májusi estén, vacsora után Olly és Valberg kimentek a teraszra. Werner és Gilda a zeneszobában maradt. Kottákat keresgéltek az énekléshez.

Az Olly és Valberg közötti asztalon villanylámpa állt, piros selyemernyőjét rózsaszín gyöngyrojt díszítette. A fény a férfi éles metszésű, kifejező arcára esett, s rózsás derengésbe vonta a kissé távolabb ülő Olly vonásait és fehér ruháját. A leány ebben a megvilágításban karcsú alakjával feltűnően fiatalnak, szinte gyermeknek tetszett. Barna fürtökkel keretezett, jellegzetes arcán a sötét szempár álmodozó, már-már gyámoltalan kifejezést tükrözött. Nem is emlékeztetett a felszínes gondolkodású, nagyvilági nőre, aki volt. A hűvösen fölényes dámáról kiderült, hogy saját magát sem ismeri, és tehetetlen döbbenettel szemléli önnön lényének eddig eltagadott kincseit, melyekkel azonban semmit sem tud kezdeni.

Valberg tekintete ábrándos szelídséggel nyugodott a leány arcán, s mintha delejes erővel vonzotta volna Olly pillantását.

Bentről kihallatszott Gilda éneke:

„Lágy fuvallat lengedez…”

Milyen tökéletesen illett ez a dal a vérpezsdítő tavaszi este hangulatához!

„Feledd a bút, te árva szív,
Meglásd, most jóra fordul minden!”

– Hogy tetszik a dal, igazgató úr?

A férfi megrezzent. Gondolatai mintha végtelen messzeségből tértek volna vissza.

– Parancsol, nagyságos kisasszony?

– Csak azt kérdeztem, hogy tetszik a dal — mosolygott Olly.

Valberg megtapogatta á homlokát. Arca tőle idegen bizonytalanságot tükrözött. S ez a bizonytalanság elég különös módon jutott kifejezésre.

– Milyen dal?

– Az, amit Verden kisasszony az imént énekelt.

Az igazgató zavarba jött.

– Bocsásson meg, nagyságos kisasszony, szégyen ide, szégyen oda, be kell vallanom, hogy nem figyeltem rá.

– De hát az előbb épp ön kérte ezt a dalt.

– Igen, igen… tudom már. „Tavaszvárás” a címe, és ritka szép darab. Szívesen hallgatom. Már az előjátéknál elábrándoztam. Hallottam ugyan a dalt, de végigálmodoztam.

A leány különös pillantást vetett rá.

– Elábrándozott? Ön, a tettek embere? Ilyen is előfordulhat? – kérdezte félhangosan.

Valberg előrehajolt, és a tekintete furcsa módon felzaklatta Ollyt.

– Igen, megesik olykor. Amikor a virágok olyan édesen ontják az illatukat, mint ma este, néha elfog az álmodozás. Bárhol vagyok is, lelki szemeimmel csodaországot látok. Két, dús virágfürtökkel teli, óriási orgonabokor jelenik meg előttem, közöttük karcsún fölfelé meredő hintaállvány, s a hintán valami habkönnyű fehérség, egy barna fürtös, kandi fekete szemű gyermek fehér csipkeruhácskában. A fülembe cseng, amint cérnahangon parancsolja: „Hallod-e, gyere és szabadíts meg!” Világjáró esztendeimben sokszor úgy éreztem, azonnal indulnom kell haza, hogy engedjek a felszólításnak. Ebben az ábrándképben öltött testet távollétem alatt mindaz, amit a „haza” szó jelent. De sokszor kinyíltak azóta már az orgonák! Kérem, ne nehezteljen rám, amiért erről az álmomról beszélek! Azt mondják, a legerősebb, legcéltudatosabb férfi is álmodozik. Kegyed talán nem hinné, hogy a magamfajta ennyire ragaszkodhat egy ilyen apró élményhez. De munkásember fiaként mindig félénk csodálattal bámultam a kerítés rácsa mögött játszadozó, finom úrigyerekekre. És ahogy odakint álltam, és néztem, amint a kisasszonnyal száll a hinta, mindig arra vágytam, bárcsak én is vele szállhatnék. Úgy tetszett, egészen az égig röpítene bennünket. A rácson túl a paradicsom feküdt, vagy mondjuk úgy: a vágyaim birodalma. Addig is fölfelé törekedtem, éreztem magamban az erőt, hogy fölemelkedjek. De azon a napon, amikor a pici ujjai a kezemhez értek, és az édesapjához vezetett, úgy tűnt, vágyaim kapuján át egyenesen az ígéret földjére lépek. Az ilyesmit nem felejti el az ember, amíg csak él. Mikor az orgona virágzik, újra megelevenedik az a kis epizód: Ma este is magával ragadott. És közben alávaló módon nem figyeltem a dalra, amelyet Verden kisasszony énekelt. Majd elnézést kell kérnem tőle.

Olly izgalmában lélegzetvisszafojtva hallgatta a férfi szavait. Még soha semmi nem érintette így meg a lelkét. Tudta, hogy mostantól benne is mindig felidéződik majd egy ábrándos emlék, valahányszor orgonaillatot érez: ennek az órának az emléke. Úgy érezte, mintha most is meg lenne kötve, és szabadulni próbálna, de nem a hinta laza szíjából, hanem egy erősebb, szorongatóbb köteléktől. Valami arra ösztökélte, hogy megszorítsa Valberg kezét, és könyörögjön neki: „Hallod-e, gyere és szabadíts meg!”

Megborzongott, és tágra nyílt szemmel nézett maga elé.

– A vágyai kapuján át az ígéret földjére, így mondta, igazgató úr. Elég különösen hangzik. Ha nem is olyan régen ilyesmit mesélt volna valaki, valószínűleg kicsúfolom. De most nincs kedvem csúfolódni. Most mintha meg tudnám érteni, hogy a vágyak birodalma is létezik.

A férfi tekintete rászegeződött, de fájdalmas kifejezés ült a szemében.

– Hiszen kegyed menyasszony, és aki jegyben jár, könnyen belátja, hogy létezik a vágyak birodalma – felelte elkínzott arccal.

Olly felkapta a fejét, és a homlokához kapott.

– Aki jegyben jár? Á, csakugyan, tényleg menyasszony vagyok! Milyen mulatságos, egészen elfelejtettem. Most mondja, hát nem nevetséges?

Valberg komoran ráncolta a homlokát, és úgy nézett a leányra, mintha erőltetett vidámságával fájdalmat okozna neki. Ezen az órán bizonyossággá érett, amit már rég sejtett: Olly von Larsen nem szereti a vőlegényét. Kis híján többször is megragadta a leány kezét, hogy felrázza és rákiáltson: „Térj észre! Drága kincset dobsz el magadtól! Elveszíted önmagadat!”

Most is ezek a szavak tolultak az ajkára, de visszafojtotta őket. Tudta, nincs joga, hogy megszabadítsa a leányt a köteléktől, amelyet saját jószántából könnyelműen magára vett. Ahhoz előbb Ollynak kellene kérnie őt: „Szabadíts meg!” De erre nem fog sor kerülni, sokkal büszkébb annál. Ő viszont nem nyújthatja a kezét olyasmi után, ami a másé. Még ha ebben az önmagával vívott harcban össze is tört benne valami, ami soha többé nem lesz ép, le kellett győznie magát és heves vágyait, amelyek ezen a tavaszi estén felül akartak kerekedni rajta, így hát színtelen hangon csak ennyit mondott;

– Nem tudok nevetni, nagyságos kisasszony, és a kegyed nevetése is fáj.

Olly majdnem felzokogott. Mintegy önmagától menekülve felpattant, és a terasz mellvédjéhez lépett. Egy oszlopra támasztotta a karját, és nekidöntötte a homlokát.

Odabenn Gilda új dalba kezdett. Némán hallgatták. Valberg égő szemmel nézte a karcsú, fehér alakot. Vajon mi mehet végbe Olly lelkében?

Miután befejeződött az éneklés, Olly borzongva megfordult. Egészen sápadt volt.

– Lehűlt az idő, igazgató úr, és túl erős ez az orgonaillat. Jobb, ha bemegyünk – mondta, és sietve belépett a szobába.

A férfi felállt és követte.

Olly a fivére és Gilda jelenlétében újra hűvös, szenvtelen hangot erőltetett magára. Mivel azonban sem Valberg, sem Gilda nem volt túl beszédes, és Werner sem látszott nagyon élénknek, egy darabig akadozva folyt a társalgás, mígnem Valberg hirtelen elbúcsúzott azzal az ürüggyel, hogy még el kell intéznie valami munkát.

– Annyira sürgős, igazgató úr? Tényleg teljes gőzzel folyik odaát a munka, mintha közelgő katasztrófa előtt állnánk – tréfálkozott Werner.

Valberg szórakozottan nézett rá.

– Ki tudja, milyen hamar történik valami efféle – felelte.

– Isten ments, igazgató úr! – kiáltotta Gilda. – Ne ijesztgessen bennünket!

– Azt igazán nem szeretném. Jó éjt!

– Jó éjszakát, igazgató úr! – válaszolt a köszönésre Olly.

Az esküvőjéig hátralévő rövid idő gyorsabban telt el, mint hitte és remélte. Úgy közeledett a nap, mint valami elkerülhetetlen csapás, s egyre erősebb szorongással várta. Ollyt minden ereje elhagyta, mert nem volt tisztában saját magával, és nem tudta, mi is történik vele valójában.

Az eseményre népes társaság gyűlt össze Hüttenfeldében. A munkások számára is ünnepséget rendeztek. Hochberg grófné, Senden báró és Marsalisné már két nappal előbb megérkeztek. A többi vendég csak a nagy napon jelent meg. A szertartásra a kis hüttenfeldei templomban került sor, amelyet Olly apja építtetett a gyáriaknak. Harald gróf az ünnep előestéjén futott be. Az esketéshez utoljára viselte tiszti egyenruháját. Időközben jóváhagyták a leszerelését.

Olly ezen a két napon alvajáróként mozgott a vendégei között. Jóformán fel sem fogta, mi zajlik körülötte, úgy érezte magát, mint egy akarat nélküli báb.

A templomban úgy tűnt neki, mintha nem is ő állna az oltárnál Harald gróf mellett, hanem valami idegen. Egy szót sem hallott abból, amit a lelkipásztor mondott, vagy legalábbis nem

jutott el a tudatáig. Gépiesen mondta ki a boldogító igent. Olyan érzés motoszkált benne, hogy beteg, bármelyik pillanatban összecsuklik a lába.

Tehetetlenül hagyta, hogy az anyósa és Senden báró ölelgesse, miután a bátyja, aki az egész ceremónia alatt nyugtalanul fürkészte, szívélyesen megölelte. Gilda kezét szorongatta, aki maga is olyan sápadt és szórakozott volt, mint a menyasszony. Lélektelenül mosolygott a násznép szerencsekívánataira, s közben a kívülálló szenvtelenségével tűnődött azon, vajon meddig tudja még tartani magát. Hiszen már nincs is szilárd talaj a lába alatt.

Azután a gratulálok tömegében egy sápadt, komoly férfiarc bukkant fel. Valberg doktor állt előtte. Ekkor mintha elektromos áram futott volna végig a testén.

Valberg a keze fölé hajolt. Forró lehelete perzselte a bőrét, hallotta a férfi érdes, kissé bizonytalan hangját:

– Isten adjon önnek boldogságot, grófné… tiszta és teljes boldogságot!

Hirtelen felocsúdott. Megszűnt a varázs, amely eddig ránehezedett, és nem engedte, hogy tisztába jöjjön saját magával.

Az igazgató felegyenesedett, és mérhetetlen fájdalom tükröződött a szemében, amikor ránézett. S ez egyszeriben leszakította a sötét fátylat Olly lelkéről, és látóvá tette. Villámként hasított belé a felismerés, hogy szereti ezt a férfit, és alighanem amaz is szereti őt.

Olyan váratlan erővel tört rá ez az érzés, hogy megtántorodott. Elveszítette a hatalmat a teste fölött, de az elméje tiszta és éber volt. Bizonyosan a földre zuhant volna, ha Valberg el nem kapja.

Egy másodpercig a férfi mellén pihent. A szívük hevesen összedobbant. Olly érezte ezt, és megborzongott. Kétségbeesetten nézett föl, a szemével könyörgött: „Bocsáss meg, nem tudtam, mit cselekszem! Miért hagytál erre az útra lépni, miért nem ébresztettél fel?”

Valberg szavak nélkül is megértette.

– Késő – tört fel kiszáradt torkából a válasz, és összeszorította a fogát.

Olly elveszítette az eszméletét.

Most már felfigyelt a jelenetre a férje is, aki épp az édesanyjával ölelkezett. A násznép az alélt ifjú grófné köré sereglett.

– Mi történt? – kérdezgették szörnyülködve, mivel a holtsápadt és öntudatlan fiatalasszonyt Valberg karjában látták.

– A grófné asszony rosszul lett – magyarázta az igazgató hangosan és keményen, mintha saját aggodalmát akarná elnémítani. Éppolyan sápadt volt, mint maga az ájult. De Olly már magához is tért.

Eszméletlensége csak egy pillanatig tartott. Érezte, hogy reszket a kar, amelyben nyugszik. Ekkor minden erejét összeszedve felegyenesedett, és sikerült elmosolyodnia.

– Semmi baj, hölgyeim és uraim, csak egy kis szédülés. Nagyon fülledt itt a levegő. Már jobban is vagyok – hallott egy idegen, színtelen hangot: a sajátját.

Nem mert Valbergre pillantani. A férjébe karolt, aki aggódva hajolt fölé.

Lassan elhagyta vele a templomot, többé nem is nézett vissza.

A násznép követte őket, csak Valberg maradt, amíg ki nem ürült a templom.

Egy oszlopnak támaszkodott, s egy ideig összeszorított foggal maga elé meredt.

Amikor végre feleszmélt, még egyszer felröppent az ajkáról, mint egy reszketeg sóhaj:

– Késő!

Igen, Olly későn ismerte fel, mi munkál a szívében, amióta találkozott Georg Valberggel. És ő is későn döbbent rá, hogy ez a nő éppúgy szereti őt, ahogyan ő Ollyt, hogy ő, az egyszerű munkásfiú elnyerhette volna a finom úrilányt, ha komolyan akarja.

Legszívesebben kirohant volna a nászmenet után, hogy kitépje a sápadt menyasszonyt a férje karjából – és a sajátjába zárja. De a lába alig engedelmeskedett.

Késő!

Végül nagy nehezen ő is kivánszorgott a félhomályos kis templomból. Gyalog ment a lakodalmas házig. Útközben sikerült legalább színleg visszanyernie a nyugalmát.

Az esküvői lakománál úgy ültették, hogy nem láthatta a menyasszonyt. Nem is bánta. Olly látványa most elviselhetetlen lett volna.

Gilda von Verdent kapta asztalszomszédul. A leány sápadt és szétszórt volt, mint ő; egyikük sem vette észre, milyen hallgatagok mindketten. Jól illették egymáshoz.

Asztalbontás után Valberg feltűnés nélkül távozott. Úgy érezte, rádőlnek a falak. A szabadba kívánkozott.

Az orgonabokrokhoz menekült, ott a kerti hinta állványának támaszkodott, és maga elé nézett.

Soha többé nem lesz hercegnője az ő meseországának.

Ott állt még akkor is, amikor lassan a ház elé kanyarodott a kocsi, hogy az ifjú párt az állomásra vigye.

Ekkor összeszedte magát, letört egy különösen szép ágat a lila orgonáról, és a kocsihoz sietett vele.

Észrevétlenül az épülettel átellenes oldalához lépett, és az ablakon át a kocsiülés világosszürke damaszthuzatára tette a virágot.

Azután visszatért a hintához, és várt.

A következő pillanatban feltűnt a bejáratnál Olly az ura karján. Utazóruhát viselt. Ahogy a kocsiba szállt, meghökkenve vette észre az orgonaágat. Egészen frissnek tűnt, mintha most törték volna le. Hogy kerülhetett oda?

A szíve megadta a választ. Reszkető kézzel nyúlt érte, és magához szorította.

A hűvös, illatos virágok közé temette az arcát, és kétségbeesett fájdalmában sikoltani szeretett volna.

Miközben a kocsi végiggördült a kerten, tekintetével a hinta melletti orgonabokrokat kereste. Meglátta a hintának támaszkodó férfit. Valberg némán, sápadt arccal meghajolt, ő biccentett, és utoljára a férfi szemébe nézett.

A férje a másik oldalon kifelé bámult. Nem vette észre Valberget. Gondolatai felesége szép társalkodónőjénél jártak, akinek édes, halovány arca ma oly sokat, oly nagyon sokat elárult, és szebbnek, kívánatosabbnak tűnt, mint valaha. Sokkal szívesebben indult volna erre az útra Gilda von Verdennel, mint a nejével, aki egyáltalán nem izgatta, hidegen hagyta.

Így hát egyetlen hívatlan tekintet sem zavarta Olly és Valberg kurta, néma búcsúját.

Néhány másodperc múlva elvesztették egymást szem elől. Olly ismét az orgonaág mögé rejtette sápadt arcát, és mélyen beszívta az édes illatot. Lehunyta a szemét, amelyben el nem sírt könnyek égtek, és egyre csak arra gondolt: „Mit tettem! Bárcsak szabad lennék!”

Így indultak új életük felé a friss házasok, és már közös útjuk legelején érezték, hogy olyan köteléket vettek magukra, amely gúzsba köti őket, jóllehet teljes szabadságot biztosítottak egymásnak.

Gildának a következő napokban szerencsére sok tennivalója akadt. Úgy beszélték meg, hogy az özvegy Hochberg grófné Werner és Gilda társaságában még nyolc napig a Larsen-villában marad, miután a többi esküvői vendég elutazott. A násznéppel együtt Senden báró és Marsalisné is távozott.

Wernernek először az volt a szándéka, hogy az egész májust Hüttenfeldében tölti, mivel nem akart zavarni Hochbergben. Olly azonban nem engedte, és nyomatékosan megkérte, hogy egy hét elteltével ő is kísérje el Gildát meg a grófnét. Jól tudta, mennyire nehéz szívvel válna el a fivére Gildától. Mivel pedig kettesben nem maradhattak Hüttenfeldében, az tűnt a leghelyesebbnek, ha a grófnéval egyszerre szállnak vonatra.

– Hochberg ugyanúgy az otthonod lesz, Werner, mint nekem, és egyébként is csak a nyári hónapokat töltheted ott. Télen megint délre kell utaznod. Akkor hát használjuk ki alaposan az időt! Nem szeretnélek sokáig nélkülözni – magyarázta.

A bátyja szívesen szót fogadott, mert Gilda nélkül elviselhetetlennek tűnt az élete. Éppúgy félt a magánytól, mint a legtöbb beteg.

Gildának még sok mindent kellett elintéznie a Larsen-villában. Az utazásra is fel kellett készülnie. A grófné, aki nem tudott mit kezdeni magával, szintén eléggé lefoglalta. Így hát gyorsan elszaladtak az utazásig hátralévő napok.

Valberg többé nem mutatkozott a villában. Gyengélkedésre hivatkozva mentette ki magát. Csak az elutazás előtti napon jött át elbúcsúzni. Sápadt, komor arca valóban azt mutatta, hogy nincs jól.

– Szinte hihetetlen, hogy egy ilyen erős, egészséges embert is leverhet a lábáról valami nyavalya – élcelődött Werner. – Bár tényleg látni önön, hogy nem érzi jól magát. Remélhetőleg hamar elmúlik.

– Már rendbe is jöttem, Larsen úr, és semmiképpen sem akartam búcsú nélkül elengedni önöket – felelte Valberg.

– Kár, hogy ezentúl nem élvezhetjük esténként a társaságát, igazgató úr – sajnálkozott őszintén Gilda.

A férfi mélyet sóhajtott.

– Számomra sokkal fájdalmasabb ez, mint önöknek, nagyságos kisasszony. Biztosan jobban fogom hiányolni a jelenlétüket, mint kegyedék az enyémet.

– Higgye el, ön is nagyon hiányozni fog nekünk, kedves igazgató úr – jelentette ki Werner. – Itt, Hüttenfeldében kevés a társaság, érthető, ha egyedül érzi magát. Örülök, hogy nem maradok a villában. Rosszul bírom a magányt.

Valberg mosolyt erőltetett az arcára.

– Én már megszoktam, Larsen úr. Persze az önök házában töltött szép órák emléke az első időben fájni fog. De ezen nem változtathatunk. Mindenesetre még egyszer szeretném megköszönni, hogy itt lehettem, és kérem, tolmácsolják hálás köszönetemet a grófné asszonynak is. Ezek az órák örökre felejthetetlenek maradnak.

Az utolsó szavaknál elcsuklott a hangja. Werner látta, menynyire felindult. A kezét nyújtotta neki.

– Megmondom a húgomnak, kedves igazgató úr. Biztosíthatom, hogy szeretettel gondolunk önre. Személy szerint is közel került hozzánk. Remélem, hogy nyár végén viszontlátjuk egymást. Mielőtt délre utazom, egy időre megállok Hüttenfeldében. Addig is ég önnel! Hűséges, jó kezekben tudjuk önnél a mi Hüttenfeldénket.

Valberg viszonozta Werner forró kézszorítását.

– Efelől egészen nyugodtak lehetnek. Isten önnel, Larsen úr!

Ezután elköszönt Gildától, és búcsúzóul meghajolt az özvegy grófné előtt is, aki ekkor lépett be. Sietve távozott.

Werner elgondolkodva nézett utána.

– Valahogy nem tetszik nekem ez a Valberg. Remélem, nem bujkál benne valami komoly betegség – mondta Gildának.

– Nekem inkább bánatosnak tűnt, mint betegnek – felelte a leány.

Azután mindkettejüknek a grófnéval kellett foglalkoznia.

XVII.

Olly az ura oldalán bevonult a Hochberg-kastélyba. Az erődszerű, büszke épület zömök tornyaival és kőcsipkés oromzatával különös benyomást tett rá. Úgy érezte, fojtogatják az öles falak.

Az előreugró, roppant sziklaszirten álló kastély szinte az ellenséges elemekkel szembefeszülve uralta az egész partvidéket.

A tenger felé meredeken szakadt le a sziklafal. Keleti és nyugati irányban a sziklás terep fokozatosan a part mentén hullámzó dűnékké szelídült. Keletnek a teraszosan töredezett alapkőzetbe vágott, széles lépcső vezetett le a partra. Délen a sziklamagaslat fokozatosan ereszkedett, és belesimult a síkságba, ahonnan a kocsiút kanyargott a kastély hátsó oldalán kialakított kapubejárathoz.

A víz felől nézve a kastély változatos építészeti megoldásaival lenyűgözően festői hatást tett, de a szárazföld felől érkezőt is arányosan tagolt homlokzat fogadta. A személyzet felsorakozott a bejárat előtt, a középső toronyra felhúzták a címeres zászlót, hogy köszöntse a kastély új úrnőjét.

Olly fegyelmezetten fogadta az ünnepélyes üdvözlést. Mihelyt azonban egyedül maradt lakosztályában, ahová a férje bevezette, fáradtan és összetörten roskadt egy fotelba, és üres tekintettel meredt maga elé.

„Mit keresek én itt? Ez a ház sohasem lehet az otthonom, mert a lelkem nem költözött ide velem. A lelkem, amelynek a létezésében sem hittem, amelyen annyit gúnyolódtam, miért ébredt fel most – miért éppen most?”

Így töprengett kétségbeesetten, azután újra hallotta a szót, mint egész idő alatt, amióta a templomból kilépett, egyetlen halk, fátyolos hangon kipréselt szót: „Késő!”

Fázósan megborzongott.

Egyelőre annyira kimerítette a számára új, eddig teljesen ismeretlen lelki tusa, hogy képtelen volt bármiféle értelmes cselekvéshez vagy akár tiszta gondolkodáshoz összeszedni az erejét. Annyira szokatlan volt ez a már-már tudathasadásos állapothoz közeli és egész lényét alapjaiban megrendítő élmény, hogy minden tartását elveszítve roppant össze alatta. Maga sem tudta, mennyi ideig ült ott félig önkívületben. Arra riadt fel, hogy a komornája lépett be, és az utasításait várta.

Olly értetlenül bámult rá.

– Asszonyom nagyon sápadt. Talán rosszul érzi magát? – kérdezte aggódva a komorna.

A grófné kihúzta magát.

– Rosszul?

Ösztönösen kapaszkodott ebbe a szóba, mint a fuldokló a szalmaszálba. Valóban cseppet sem volt jól. Ha megüzeni a férjének, akkor ez megfelelő ürügy arra, hogy a lakosztályában maradhasson. Ezzel időt nyer, hogy előbb tisztázza a saját érzéseit.

– Igen, nagyon rosszul vagyok, borzasztó főfájás gyötör – mondta gyorsan.

A komorna hallott róla, hogy az úrnője az esküvő után összeesett a templomban. A Larsen-villában másról sem beszélt a személyzet. így aztán teljesen érthetőnek tartotta, hogy az asszonya rosszul érzi magát.

– Remélem, asszonyom nem beteg – jegyezte meg nyugtalanul.

Olly a fejét rázta.

– Nem, nem, majd elmúlik. Csak ma, igen, ma nagyon elesett vagyok. A fejem hasogat. Szeretnék mindjárt nyugovóra térni. Hozzon egy kényelmes háziruhát, és bontsa ki a hajamat! De előbb küldjön egy inast a méltóságos úrhoz! Kérjen elnézést a nevemben, mert nem tudok részt venni a vacsorán. Lepihenek.

A komorna teljesítette a parancsait, kényelmes köntöst hozott asszonyának, és kibontotta hátközépig érő haját. Ezután Olly elbocsátotta. Egyedül akart lenni.

Harald gróf az utazás alatt erősen gondolataiba mélyedt, így nem tűnt fel neki különösebben, hogy ifjú hitvese nagyon hallgatag és magába fordult. Csupán azt észrevételezte, hogy bágyadtan és kedvetlenül támaszkodott a karjára, amikor ősei kastélyába vezette.

Amikor hírül vette Olly üzenetét, miszerint nincs jól, és nem tud részt venni a vacsorán, úgy vélte, az érkezéskor tapasztalt kedvetlensége is a rosszullétével függ össze. Eszébe ötlött a templombeli eszméletvesztés, amely megmagyarázta, hogy a felesége most kimentette magát. Nem találta gyanúsnak a dolgot.

Újdonsült hitvese iránt egészen sajátságos érzelmeket táplált, amelyeket semmiképpen sem lehetett szokványosnak nevezni. Ha Ollyt nem mint menyasszonyjelöltet ismeri meg, talán bizalmas barátság alakult volna ki közöttük. Ámbár nevetnie kellett, amikor ezen tanakodott. A férfi és nő közötti barátságot mindeddig lehetetlennek tartotta, Ollyhoz mégis képes lett volna barátként közeledni. A leány viselkedése lehűtötte ugyan, de nem találta ellenszenvesnek. Azonkívül hálás volt neki előkelő nagyvonalúságáért és tapintatáért, amellyel a pénzügyeket rendezte, valamint a messzemenő szabadságért, amelyet biztosított neki. Amióta viszontlátta Gildát, majd Hüttenfeldében közelebbi érintkezésbe került vele, Olly iránti érzelmei egyre hűvösebbek lettek. Most már Gilda von Verdenen kívül egyetlen nő sem érdekelte. Gondolatban könnyelműen játszadozott vele, miközben a szíve készült átvenni a hatalmat az esze fölött. Nem akart hinni a komoly vonzalomban, győzködte magát, hogy a fehérnép mind egyforma, nem méltó mélyebb érzésekre. Holott tudta, hogy minden idegszálával Gilda érkezését várja epekedve. Azt hitte, csupán idő kérdése, és egészen megnyeri magának a leányt, mert azt már egyértelműen felismerte, hogy ő sem közömbös neki.

Így hát az egész utazás alatt egyre csak Gildára gondolt, behunyt szemmel próbálta ámítani magát, hogy ő ül mellette, és vágyakozva számolgatta, hány nap még, míg a leány a Hochberg-kastélyba érkezik. Még most is, miközben a szobájában a díványon heverve cigarettázott, és arra várt, hogy Olly megossza vele a társaságát, Gildáról álmodozott. Lelki szemei előtt látta édes arcát, világosszürke, csodálatosan csillogó szemét és hamvas bőrét. Felidézte pompás hajának aranyló tincseit, amelyek kibontva úgy övezhetik a testét, mint egy aranylepel. Azután tekintete képzeletben az elragadó, formás lábacskákra siklott. Zihálva lélegzett. Mennyire más lenne, ha Olly helyett Gilda von Verden vonult volna ma be vele, és a szobájában most vetné le az utazóruhát.

Vajon akkor is ilyen nyugodtan és türelmesen várakozna, hogy a felesége jelentkezzék?

A hamutartóba dobta a cigarettát, és felállt. Ekkor jött az inas, hogy jelentse, a méltóságos asszony nincs jól, nem kíván vacsorázni, és azonnal nyugovóra tér.

Biccentett, intett az inasnak, hogy elmehet, és újra a díványra vetette magát, hogy tovább álmodozzék Gildáról.

Amikor később egyedül ült a magas mennyezetű, tágas ebédlőben, elmosolyodott saját fonák helyzetén. Nem hitte volna, hogy házasemberként egymagában fogja elkölteni az első estebédet.

De nem elégedetlenkedett, amiért Olly távol maradt, mivel tudta, hogy színlelnie kell előtte, és félt okos, éleslátó szemétől, hűvös fölényességétől. Nem sejtette, hogy ez a fölényesség pillanatnyilag vészes hajótörést szenvedett.

„Azért kíváncsi vagyok – gondolta a rá jellemző könnyedséggel –, hogy alakulnak a dolgok, és milyen álláspontra helyezkedik nejem őméltósága velem szemben."

Azután aranyosan csillogó bort töltött a poharába, és a fény felé tartotta. Belenézett, mint egy varázstükörbe, és egy elbűvölően félénk, bájos arcocska imbolygott káprázó szeme előtt.

– Gilda, édes Gilda! – suttogta, és behunyt szemmel ürítette ki a poharat. A nemes ital tűzpatakként csorgott le a torkán.

Felugrott, az ablakhoz lépett, és szélesre tárta. A tenger friss lehelete lehűtötte forró homlokát.

Miután a komorna elment, Olly egy órán át mély, fájdalmas gondolatokba merülve járkált fel-alá. Nem is látta a nagyúri pompát, amely körülvette. Mit érdekelték őt most az efféle külsőségek?

Időnként belépett az egyik mély ablakfülkébe, és lepillantott a tengerre, amely ma viszonylag csendes volt. A lenyugvó nap utolsó sugarai a hullámokra vetültek. A láthatár vörösen izzó szegélyként húzódott ég és víz között. Ám a csodálatos, pazar látvány nem tudta lenyűgözni az ifjú grófnét, nem tudta eltéríteni gondolataitól. Azon rágódott, hogy önmagát sem ismerve olyan láncot rakott magára, amely a húsába vág, felsebzi, és lassan elvérzik tőle.

De így kell-e lennie? E végzetes tévedés miatt köteles-e feláldozni egész életét?

Törvény és szokás szerint Hochberg gróf hites felesége lett. Ez a hiba most már jóvátehetetlen? Nem helyesebb-e beismernie, mint egész életében kitartani mellette?

Reménysugárként ragyogott fel lelkében ez a kérdés. Most még csak névleg Harald gróf hitvese. Vajon eltéphetetlen-e ez a könnyelműen vállalt kötés? Senki sem akadályozhatja meg, hogy most rögtön elhagyja ezt a házat, visszatérjen oda, ahonnét jött, ahhoz a férfihoz, akit szeret, és aki – mámorító borzongással érezte – szívből viszontszereti.

Izzó vágy égett a lelkében Valberg után. Jaj, hozzá kellene sietni, a lába elé térdelni, úgy könyörögni neki: „Segíts rajtam, te erős, hogy ne veszejtsem el magamat!" Bárcsak megtehetné! Bárcsak kiálthatna neki, mint annak idején, ötévesen: „Hallod-e, gyere és szabadíts meg!"

Mit felelne vajon Valberg, és mit tenne?

Felidézte a szavait, amelyeket azon az estén hallott tőle, amikor Werner tréfásan nősülésre biztatta, ő pedig azon élcelődött, hogy Valberg túl igényes a párválasztásban.

Mélyet és keserveset sóhajtott, majd vágyakozva tárta ki a karját.

– Segíts rajtam, Georg Valberg! Az egész világ ellenében is a tiéd akarok lenni – suttogta, aztán sírva egy fotelba omlott, és a tenyerébe temette az arcát.

Vacsora után Harald gróf egy inassal kérdeztette, jobban érzi-e magát, nem csatlakozna-e hozzá egy kicsit. Olly utasítására a komorna azzal küldte el az inast, hogy a méltóságos asszony már nyugovóra tért. Másnap reggelre remélhetőleg jobban lesz.

Harald rezzenéstelen arccal vette tudomásul az üzenetet. Miután egyedül maradt, ismét elmosolyodott.

Úgy tűnik, a neje őméltósága komolyan veszi a korlátlan szabadságot. Rendben, gondolta, neki éppen jó így. De azután eszébe jutott, hogy Olly talán tényleg beteg. A templomban történt ájulás akár súlyos betegség tünete is lehet.

Amikor Olly másnap megjelent a reggelizőasztalnál, látszott rajta, hogy a fél éjszakát átvirrasztotta. Harald minden eddiginél kevésbé tudott volna beleszeretni ebbe a sápadt, beesett

arcú, sovány nőbe, aki egyáltalán nem felelt meg az ízlésének. Gilda von Verden viszont az eszményi női szépséget testesítette meg a szemében.

Udvariasan kezet csókolt a feleségének.

– Remélem, újra jobban vagy, kedves Olly. Nagyon fájlaltam, hogy az új otthonodban töltött első estén gyengélkedtél. Most már jobban érzed magad?

Az asszony karikás szemekkel nézett rá.

– Igen, Harald, jobban. Őszintén bevallom, inkább lelki, mint testi bajok kínoztak.

A gróf a tekintetét fürkészte. Másnak tűnt neki, mint addig. Eltűnt a lényéből a gúnyos fölényesség. Fáradtan és szomorúan beszélt.

– Mi történt, Olly? Segíthetek valamiben? – kérdezte, és előzékenyen párnát helyezett felesége háta mögé, illetve a lába alá.

Az asszony egy ideig merőn nézte őt, s Harald észrevette, hogy viaskodik magával, mintha cserbenhagyták volna a szavak. Nyilvánvalóan szenved.

Előrehajolt, és megfogta a kezét.

– Ugye, nem kell emlékeztesselek arra, Olly, hogy megígértük, hű, igaz társak leszünk? – kérdezte szinte testvéri szeretettel.

Olly felkapta a fejét, elpirult, és előbb akadozó, majd mind határozottabb hangon kijelentette:

– Köszönöm, Harald, hogy épp erre figyelmeztetsz. Olyan dolgot akarok most mondani, ami csak igaz barátok között helyénvaló. Annak tartalak téged, ezért osztom meg veled a bizalmamat.

– Ígérem, nem fogod megbánni, Olly. Folytasd, kérlek!

A grófné összekulcsolta a kezét, és maga elé meredve, színtelen hangon magyarázta:

– Be kell vallanom, Harald, hogy nem voltam tisztában vele, milyen kötelességeket veszek magamra, amikor igent mondtam neked. A legutóbbi időkig nemigen gondolkoztam a házasságon, mindig csak a külsőségek lebegtek a szemem előtt, nagyon egyszerűnek képzeltem az egészet. Csak amikor az oltár előtt összeadtak bennünket, igen, csak abban a pillanatban ébredtem tudatára, hogy túl sokat vállalok, hogy alapvetően idegen vagy még nekem, egyszóval képtelen vagyok viselni cselekedetem következményeit. Elsősorban közelebbről meg kellett volna ismernünk egymást, mielőtt házasságot kötünk. De ami megtörtént, megtörtént – most tehát arra szeretnélek kérni, legalább próbáljuk bepótolni, amit elmulasztottunk. Kérlek, nyújts nekem baráti segítséget, hogy megszokjam az új körülményeket. Pillanatnyilag elképzelhetetlen számomra, hogy házastársi jogokat adjak neked, és nem tudom, eljutok-e valaha is odáig. Kérlek, légy valóban társam és igaz barátom! Haladjunk egymás mellett az úton, amíg saját magammal nem tisztázok néhány dolgot. Meg kell mondanom, a legutóbbi időszakban teljes belső átalakulás ment végbe bennem. Ma már más ember vagyok, mint akkor voltam, amikor megkérted a kezemet. Ami akkor könnyűnek és magától értetődőnek tűnt, az mostanára lehetetlenné vált. Igaz bajtársi támogatást és cselekvési szabadságot ígértünk egymásnak. Ezt a szabadságot most tágabban kell értelmeznem, mint ahogy akkoriban elképzeltem. Számíthatok nagylelkű segítségedre, Harald, hogy először is újra megtaláljam a lelki nyugalmamat?

Olly szavai rettenetesen meglepték a férfit. Volt valami a lényében, ami felkavarta. A büszke, fölényes Olly hirtelen oly védtelennek tetszett, akár egy gyermek. Ez nagylelkűségre, lovagiasságra serkentette.

– Nemhiába fordultál hozzám bizalommal. Az a tény, hogy előkelő nagyvonalúsággal megmentettél az anyagi romlástól, és újra szilárd talajt teremtettél a lábam alá, örök hálára kötelez. Gondolhatod, milyen örömmel ragadom meg az alkalmat, hogy szolgálatot tehessek neked. Biztosíthatlak, hogy a legmesszebbmenőkig tekintettel leszek a lelkiállapotodra.

Nyájas, szívélyes hangja hallatán az asszony fellélegzett.

– Köszönöm, Harald, tiszta szívemből köszönöm! Ha nem tudnám, hogy téged éppoly kevéssé a szerelem vitt ebbe a házasságba, mint engem, talán nem lett volna erőm ilyen kéréssel állni eléd.

A gróf kezet csókolt Ollynak.

– Megnyugtatlak, a házamban semmi és senki nem kényszeríthet arra, hogy bármit is saját természeted, saját akaratod ellenére tegyél. Mindaddig, amíg úgy kívánod, elfelejtem, hogy a feleségem lettél. Őszintén szólva tiszteletre méltónak találom, hogy teljes nyíltsággal beszélsz az érzéseidről. Ne emészd tovább magad! Nyugodj meg és hidd el, számomra a te lelki békéd szent és sérthetetlen.

Olly nagyot sóhajtott, mint aki szerencsésen megmenekült valami súlyos veszedelemtől. A szíve megtelt a férje iránti hálával. Felismerte, hogy Harald nemcsak vakmerően rohamozó, gátlástalan nőbolond, amilyennek lefestették, hanem gyöngéd és nemes is tud lenni,

Legszívesebben máris megkérte volna: „Engedj el, nem lehetek a feleséged! Mást szeretek, bár csak akkor jöttem rá erre, amikor már késő volt.”

Egyelőre mégsem merte. Időt kellett nyernie, hogy kiutat találjon, felbonthassa ezt az elsietett „szerződést”, de ne bántsa és károsítsa meg vele Haraldot. Mert azt semmiképpen sem akarta. Elvégre Harald nem tehetett arról, hogy ő meggondolta magát. Biztosra vette, hogy – amennyiben időt kap – talál kiutat ebből a kínos helyzetből. Így már valamivel nyugodtabban nézett a jövő elébe.

Harald gróf állta a szavát. Tartózkodóan viselkedett hitvesével, ráhagyta, hogy meghatározza, milyen hang uralkodjék kettejük között.

Azt, hogy Olly kérése őt magát is nagy lelki tehertől szabadította meg, természetesen nem ismerhette be az asszonynak. De tény, hogy így volt. Olly egész magatartása őt is mentesítette bizonyos kötelességektől. Mivel az asszony feltétlen szabadságot igényelt, magától értetődően ő is megengedte magának ugyanazt. A rá jellemző könnyedséggel előre szentesítve látta a Gilda von Verden kegyeinek elnyerésére tervbe vett fáradozásait. Úgy vélte, Ollyra most már nem kell tekintettel lennie, s hogy miként hat mindez Gildára, azon egyelőre nem gondolkozott.

A dolgok ilyetén állása tökéletesen kielégítette; gyöngéden, lovagiasan bánt Ollyval, és epekedve várta a szép társalkodónő jöttét.

A Hochberg grófné, Werner von Larsen és Gilda von Verden érkezéséig hátralévő néhány nap hamar elrepült.

Harald és Olly látszólag a legteljesebb egyetértésben arra használták ezeket a napokat, hogy lovon és kocsin bejárják a környéket, vagy a hullámveréstől függően hol evezős csónakkal, hol elegáns, karcsú vitorlással kihajózzanak.

Eközben olyan benyomást keltettek, mint akik teljesen elégedettek a kialakult helyzettel.

Ollyn persze látszott, hogy alapvetően megváltozott korábbi önmagához képest. Eddig szokatlan lágyság, ábrándosság, tűnődő komolyság kezdte jellemezni. A csúfondáros fölényességnek nyoma sem maradt. Harald időnkénti fáradozásai, hogy jobb kedvre derítse, mégis sikerrel jártak, így az asszony nem tett olyan benyomást, mint aki boldogtalan a házasságban. Gondolatai azonban messzire szálltak a Hochberg-kastélyból – Hüttenfeldébe. Amikor egyedül volt, ajkával illette az orgonaágat, amelyet féltő gonddal mostanáig frissen tartott.

XVIII.

Amikor az özvegy Hochberg grófné Gildával meg Wernerrel a kastélyba érkezett, jó hangulatban és a legteljesebb egyetértésben találták az ifjú párt. Egyiküknek sem szúrt szemet, hogy Harald gróf tekintete elbűvölten tapadt Gilda von Verdenre.

Amikor Gilda átlépte a ház küszöbét, Harald ott állt mellette. A többiek már előrementek.

– Egykor a karomba röppent a boldogság, most pedig átlépte a küszöbömet – mondta halkan a férfi.

Csak Gilda hallotta, és legszívesebben nyomban sarkon fordult volna. Ebben a szempillantásban világossá vált előtte, hogy sohasem találhat lelki nyugalmat, örök harcban kell állnia a saját szívével. Minden büszkeségét összeszedve hideg, elutasító arcot öltött, a gróf mégis látta, hogy elpirul, és az ajka remeg.

Közben Werner és Olly szívélyesen üdvözölték egymást.

– De örülök, hogy itt vagy, Werner! Déli, szélárnyékos szobákat választottunk neked, hogy élvezhesd a napot. Ha tengeri kilátásra vágysz, akkor a közös helyiségeket kell fölkeresned vagy az én tengerre néző kis birodalmamat – magyarázta a testvérébe karolva Olly.

Werner megköszönte a kedves gondoskodást, és mialatt a kastély előcsarnokából felfelé vezető, széles lépcsőn haladtak, megjegyezte:

– Valberg tiszteltet, és üdvözletét küldi. Képzeld, ez az erős, egészséges ember néhány napig betegeskedett. Az esküvődtől fogva nem is láttuk, míg közvetlenül az elutazásunk előtt át nem jött elbúcsúzni. Akkor is nagyon rossz színben volt, bár Gilda kisasszony szerint inkább szomorúnak, semmint betegnek hatott. Biztosan nagyon közelről érintette, hogy le kell mondania a társaságunkról. Szívből köszönte a nálunk töltött szép órákat, amelyek, mint mondta, felejthetetlenek a számára. Bevallom, sajnálom, hogy nélkülöznünk kell a társaságát. Nagyon megkedveltem, és sokra tartom.

Olly lélegzetvisszafojtva hallgatta. Egy pillanatra lehunyta a szemét, amikor Werner megerősítette félelmét, hogy Valberg bánatos és levert. A szíve majd kiugrott a helyéről. Újra maga előtt látta a férfit, ahogy utoljára, a kerti orgonabokroknál. Izzó fájdalom hasított belé. Alig tudta tartani magát.

Személyesen vezette fivérét a lakosztályába, amelyet szerető gonddal készíttetett elő számára, azután magára hagyta hűséges szobainasával, aki sokkal inkább betegápoló volt, és éjjel-nappal gazdája közelében maradt.

Eközben Harald gróf az édesanyját kísérte a szobáiba, Gildának pedig Olly komornája mutatta meg a neki szánt lakrészt. Ez utóbbi Olly kívánságára a kastély keleti szárnyában, a fiatalasszony szobáinak szomszédságában helyezkedett el.

Miután Olly otthagyta a fivérét, átment Gildához. Nyájasan átkarolta társalkodónője vállát.

– Rendezkedjék be otthonosan a maga kis birodalmában, Gilda! Ebben az óriási kastélyban, amelyben a félősebb természetűek mindenféle kísértetektől riadozhatnak, mi hárman, maga, a bátyám meg én egy kedélyes zugba tömörültünk. A lakosztályom túloldalán a gróf szobái következnek, azokhoz pedig a nyugati szárnyban az anyósoméi csatlakoznak. Valamennyi háló- és lakószoba itt, az első emeleten található. A magasföldszinten kaptak helyet a társalgó- és fogadóhelyiségek, a könyvtár, a zeneterem meg az étkező, a földszintre csak a kiszolgálórészleg és a személyzet szállása került. Könnyű eltévedni ebben az irdatlan épületben. Termek garmadája áll üresen, még nem is mindet láttam. Képzelje el, az öltözőmből titkos csigalépcső vezet a középső toronyba, ahol hangulatos toronyszobácskát rendeztek be nekem! Onnét láthatom a hajósoknak utat mutató jelzőtüzeket, távcsővel végigpásztázhatom az egész partvidéket. Kis

fürdőhelyek egész sora települt oda, föntről olyanok, mint megannyi játékházikó. Időnként összeülünk majd tereferélni odafönt, Gilda. Igyekszünk elviselhetővé tenni az itteni életet.

Így csevegett Olly, kissé kapkodva és szórakozottan, mintha félne a hallgatástól.

Gildát ugyan eléggé elfoglalta a maga baja, mégis feltűnt neki, hogy Olly nagyon idegesnek, nyugtalannak látszik.

– Bizonyára otthonosan érzi már magát a Hochberg-kastélyban, grófné – jegyezte meg, hogy végre ő is mondjon valamit.

Olly heves kézmozdulattal tiltakozott.

– Grófné? Így akar titulálni engem, Gilda? Ezt nem szenvedhetem. Mit követtem el maga ellen, hogy nem akar Ollynak szólítani?

– Nem tudom, helyénvaló-e – mosolyodott el félszegen Gilda –, és mit szólna a gróf úr meg a kedves édesanyja hozzá.

Olly erélyesen rázta a fejét.

– Ebben kizárólag én döntök, én pedig azt szeretném, ha változatlanul a keresztnevemen szólítana. Egyébként is megőrjít, hogy folyton méltóságos grófnénak tisztelnek.

Ez majdhogynem dühös elutasításnak hangzott. Gilda nem tudta mire vélni Olly viselkedését, de annyit világosan látott, hogy nem boldog.

Mielőtt bármit válaszolhatott volna, a fiatalasszony folytatta:

– Most magára hagyom, kedves Gilda, hogy nyugodtan átöltözhessen. Ideküldöm a komornámat, ő majd a segítségére lesz. A közvetlen Berlinből ideérkezett poggyász a gardróbban áll, azt nyilván később csomagolja ki. A komornám abban is segíthet. Amint elkészült az öltözéssel, a lakosztályomban várom. A fivérem is odajön, azután együtt megyünk le ebédelni az étkezőbe.

Barátságosan biccentett Gildának, de úgy tetszett, a gondolatai máshol járnak, azután kiment.

Gilda körülnézett a részére kijelölt lakosztályban. A magas mennyezetű, tágas termeket súlyos, régi bútorokkal rendezték be, amelyek talán évszázadok óta álltak a helyükön. Három helyiséget bocsátottak a rendelkezésére, egy hálószobát, egy nappalit és egy öltözőt. A nappali a tengerre nézett, a két másik keletre, de azokból az ablakokból is végig lehetett látni a parton.

A nappalit széles erkélyfülke tette még tágasabbá. Ebben íróasztal állt karosszékkel, az ablakok alatt pedig egy-egy ülőpad. A szobát hatalmas méretei ellenére igen lakályosan rendezték be, szép szőnyegekkel és ajtókárpitokkal tették melegebbé. Valamennyi tengerre néző ablakot könnyen és kényelmesen zárható, erős fatáblákkal láttak el, amelyeket azonban most széthajtottak. Ilyenek védték a három oldalról üvegezett erkélyt is Gilda nappalijában.

A leány az egyik padra telepedett, ahonnan beláthatta a vizet és az egész partot. A hullámok lustán nyaldosták a lapos partszakasz fövényét, de az ablak alatt megtörtek néhány kiugró sziklán, és sisteregve, fröcskölve magasba csaptak a meredek szirtfalon, amelyet a kastély épülete koronázott.

Gilda kinyitotta az egyik ablakot, és kihajolt. Elképzelte, hogy ostromolhatja a szirtet dagálykor a hullámverés. Már most is forrt, pezsgett odalent minden, s egy hasadékból szökőkútszerű vízsugár tört fel. A leány megbabonázva bámulta a tajtékzó vizet.

Aki itt lezuhan, nem ússza meg élve, gondolta borzongva, és felegyenesedett. Lassan becsukta az ablakot.

Tekintete végigsiklott a horizonton. Messze-messze, a nyílt tengeren hadihajók haladtak hosszú sorban. Fémtestük csillogott a napfényben, úgy tetszett, mintha a levegőben úsznának. A kéményeikből bodorodó füst szétterült fölöttük.

Gilda gyermekkora óta szerette a tengert. Nevelőanyjával sokszor járt tengeri fürdőhelyeken, és mindig örült ezeknek az üdüléseknek.

Most ebben a tengerparti kastélyban kellett otthonra találnia. Milyen boldog is lett volna, ha… igen, ha nincs az az egyetlen dolog, amely feldúlta a nyugalmát, ha nem épp a kastély ura rabolja el minden védekezése ellenére a szívét. A gróf megnősült, mégis enyelegni akart vele, a szeméből csak úgy sütött a vágy.

Kihúzta magát.

Nem lesz Hochberg gróf játékszere, nem alacsonyodik odáig! A szerelme most a büszkeségével feszült szembe. Az utóbbi majd segíteni fog, hogy ellenálljon. Még ha a szíve darabokra törik is, meg kell mutatnia a grófnak, hogy nem minden nő fejét csavarhatja el könnyelmű csábmosolyával.

Ez a gondolat erőt adott neki, és legalább színleg nyugalomhoz segítette. Erősnek kellett lennie, nemcsak a saját, hanem a férfi érdekében is. Nem akarta, hogy Hochberg bűnt vegyen a lelkére.

Sietve ellépett az ablaktól, és a hálószobájába ment. Ez méretben majdhogynem vetekedett a nappalival. A hátsó falat hatalmas, mennyezetes ágy foglalta el, baldachinját vaskos, csavart oszlopok tartották. A többi falfelületet beépített szekrények töltötték ki, akárcsak az öltözőben. A parkettát drága szőnyegek borították. Az egész lakosztályt egyértelműen nem alárendelt személynek szánták. Hogy mégis ezt juttatták Gildának, az újfent azt bizonyította a szemében, hogy a testvérpár kivételezett helyzetet akart teremteni neki.

Arra gondolt, hogy mindezt Werner von Larsennek köszönheti.

Egy pillanatra szinte vágyott rá, hogy Werner oltalmába meneküljön. Tudta, egyetlen szavába kerül, és a fiatalember ismét felkínálja neki a házasságot. Ha pedig Larsen felesége lesz, akkor Harald gróf nem merészel ilyen szemérmetlenül közeledni hozzá, akkor a sógornőjét kell tisztelnie benne, mert többé nem a szegény, védtelen társalkodónő, hanem Werner von Larsen hitvese.

Csábította a gondolat, mégis azonnal kiverte a fejéből. Nem, ez mit sem javítana a helyzeten. A szívének nem tud parancsolni, és amit Harald gróf iránt érez, az kétszeres vétek, ha más férfi felesége. Szegény Werner egyébként is örökösen a halál árnyékában él, nem nyújthat neki hathatósabb védelmet, mint ő saját magának. így hát ismét elhessentette a gondolatot, és igyekezett átöltözni.

Megjelent Olly komornája, hogy segítsen. Kivette a Hüttenfeldéből hozott utazóládából a Gilda által megjelölt ruhát, és fürgén, ügyesen kicsomagolta a legszükségesebbeket.

Gilda gyorsan elkészült. Közben elérkezett az ideje, hogy megkeresse Ollyt, mert a Hochberg-kastélyban két órakor ültek asztalhoz.

Olly szalonjában már ott találta Wernert. A testvérek kéz a kézben ültek az ablaknál, és a tengert nézték. Gilda beléptére hátrafordultak.

– Nos, Gilda kisasszony, nem olyan, mint egy mesebeli kastély? – kérdezte a férfi.

A leány barátságosan bólintott.

– De, csodálatos ódon épület! Már az ablakomból is gyönyörködtem a kilátásban, ugyanakkor borzongó tisztelettel szemléltem a hullámverést.

– Mi is épp azt tettük Ollyval. Tudja, minek örülök?

– Nos?

– Hogy betekinthetek a kastély, pontosabban a Hochberg grófok nemzetségének krónikájába. Az ilyen évszázados családi feljegyzések sokszor rendkívül érdekesek. Ugye, majd együtt áttanulmányozzuk, Gilda kisasszony?

– Hogyne, ha Hochberg gróf megengedi – felelte Gilda.

Ebben a pillanatban lépett be Harald, és meghallotta a társalkodónő szavait.

– Mit engedjek meg, nagyságos kisasszony? – kérdezte udvariasan.

Gilda feszengve érezte, hogy nem tud pirulás nélkül a grófra nézni.

– Larsen úr az ön családjának krónikájáról beszélt, gróf úr. Szeretné átlapozni, és ehhez kérte a társaságomat.

– Kegyedet érdeklik az ilyen unalmas régiségek? – kérdezte Harald, le nem véve szemét a leányról.

Gilda közben erőt vett magán. Nyugodtan és büszkén állta a férfi tekintetét.

– Nem hiszem, hogy unalmas lehet, amiről a krónika szól. Hiszen bizonyára a gróf úr elődeinek való élete tárul fel benne, ezért osztom Larson úr érdeklődését.

– Nos, akkor szívesen megmutatom azt a krónikát. Csak elő kell vennem, mert elzárva tartom a könyvtárban. Szívesen körbe is vezetem kegyedet a kastélyban. Akadnak itt félelmetes dolgok is, sziklába vájt pincebörtön meg hátborzongató toronyszobák. Ollyval már tettünk egy sétát a kastélyban, de még ő sem látott mindent. Remélem, nem ijedős?

A leány mosolyt kényszerített az arcára.

– Nem hiszem, hogy különösebb hősiességet tanúsítanék, ha kísértettel találkoznék, vagy odalent rekednék a föld alatti tömlöcben.

Harald nevetett, de tetszett neki a leány félénksége. Olly hidegvérrel, rezzenéstelen arccal lépett a kastély legrémisztőbb szögleteibe is, és a gróf nem szerette az erős idegzetű nőket. Annál inkább izgatták a félénk, gyámoltalan teremtések.

– Akkor elég, ha egy pillantást vet azokba a föld alatti cellákba, és menten megszabadul a félelmeitől. Manapság teljesen ártalmatlan, viszont igen hasznos dolgokat találni ott. Akit odazárnak, annak éhhaláltól biztosan nem kell tartania. A házvezetőnőnk hűtőkamrának használja ezeket a félelmetes helyiségeket. Tökéletesen helyettesítik a jégszekrényt. A legforróbb nyárban is egészen hűvösek maradnak. Szóval alkalomadtán körbevezetem az épületben, nagyságos kisasszony.

Gildának sikerült higgadtan, közömbösen a férfira néznie.

– A kedves felesége már volt szíves felajánlani ugyanezt, gróf úr – hárította el az ajánlkozást.

A sötét szempár parancsolóan villant.

– Egyelőre még ő sem ismeri ki magát mindenütt.

– Nem szeretném fárasztani, gróf úr, kivárom, amíg alkalom adódik.

„Csak kapálózz, te kis édes, akkor is kényszerítelek!” – gondolta Harald.

– Mindenesetre én is szívesen csatlakoznék egy ilyen háznézéshez – folyt bele ártatlanul a társalgásba Werner.

– Én is bejárnám még egyszer a kastélyt – jegyezte meg Olly. A gróf meghajolt.

– Akkor hát társas kirándulás lesz, és Verden kisasszonynak nem kell félnie… a kísértetektől. Mert gondolom, azért nem merte elfogadni az ajánlatomat – mondta gunyoros hangon.

Gilda nem válaszolt. Harald kedélyesen csevegett tovább a feleségével és sógorával, de újra meg újra Gildát is bevonta a beszélgetésbe, és kényszerítette, hogy ránézzen. A szeme pedig egyre azt ismételte: „Úgyis kényszerítelek!”

Ebben szilárdan hitt is, mivel látta, hogy Gilda megremeg a tekintetétől, hiába látszik büszkének és nyugodtnak. Minél inkább védekezett, annál inkább felszította benne a vágyat. Voltaképpen már egész lényét betöltötte a Gilda utáni titkos epekedés. Ollyra nem is gondolt. Végtére is szabadságot kapott tőle – teljes szabadságot. Csak névleg vette nőül, és a szívét nem adta el neki. Soha nem ígért és nem is színlelt szerelmet, az asszony pedig félreérthetetlenül éreztette vele, hogy se nem vár, se nem akar nyújtani ilyesmit.

A Hochberg nevet persze már nem oszthatja meg mással, azt eladta csengő aranyért, de a szíve még szabad. És azt soha senkinek nem kínálta még olyan őszinte örömmel, mint most Gilda von Verdennek.

Biztosra vette, hogy a leány előbb-utóbb elfogadja, mert érezte, milyen erőfeszítéssel próbálja megőrizni a nyugalmát. Nem véletlenül vezérelte a sors annak idején a karjába. Majd meglátja, hogy Harald Hochberg nem az a férfi, aki önként lemond arról, ami izgatja.

Hamarosan asztalhoz ültek. Odalent, az étkezőben drága porcelánedényekkel, metszett kristálypoharakkal és a Hochberg grófok címerével díszített, színezüst evőeszközzel terítették meg a kerek asztalt.

Az özvegy grófné itt csatlakozott a kis társasághoz.

Az asszony fellélegzett, és büszkén felemelte a fejét, amikor menyével szemben helyet foglalt a magas támlájú, faragott karosszékben.

Végre teljesült a kívánsága. A Hochberg grófok családja ismét a leggazdagabbak közé tartozott az országban. Menye magával hozta a házasságba az ehhez szükséges milliókat. És ha majd – valószínűleg a nem túl távoli jövőben – Olly beteges bátyja elhalálozik, akkor – fivére egyedüli örököse lévén – a fiatalasszony vagyona megkétszéreződik.

Az idős hölgy sütkérezett a család visszaszerzett fényében, mert úgy vélte, megszolgálta azt. Elvégre ő hozta tető alá ezt a frigyet.

Sabine Hochberg grófné elégedett volt magával. Igyekezett annyi rokonszenvet és jóindulatot árasztani menyére, amennyi hideg szívéből tellett.

Werner von Larsen jelenléte is a tetszésével találkozott. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a fiatalember életét lehetőség szerint kellemessé kell tenni Hochbergben. Hadd érezze otthon magát, nehogy még eszébe jusson megházasodni. Igaz, hogy beteg, de néha a betegek fejében is megfogannak dőre házassági tervek. Ennek elejét kell venni. Itt, a Hochberg-kastélyban majd vigyáznak rá. Itt nem vethetik ki rá a hálójukat agyafúrt anyák, hogy eladósorban lévő leányaiknak férjet fogjanak, amint azt Wiesbadenben is megfigyelte.

Ha Sabine grófné megsejti, milyen szívesen feleségül venné Werner von Larsen épp azt az egyetlen nőnemű lényt, akivel a kastélyban naponta érintkezik, bizonyára nem vesztegetett volna annyi jóindulatot Gilda von Verdenre. Így azonban úgy látta, nagyon jól járt Gildával. Rendkívül szeretetreméltónak és kellemesnek találta az ifjú hölgyet. Javára szólt csöndes, szerény viselkedése, amely a testvérpár minden kitüntető figyelme ellenére sem lépett túl bizonyos határokon. Külön élvezetet jelentett az özvegynek, ha Gilda énekét és zongorajátékát hallgatta, vagy felolvastatott vele, amire időnként már Hüttenfeldében is sor került.

Mindjárt ezen az első hochbergi napon megkérte a menyét, engedje meg, hogy Gilda naponta egy órácskát felolvasson neki.

Olly természetesen készségesen beleegyezett, de előbb megkérdezte Gildát, nincs-e ellenére a dolog. Erre a grófné is kegyeskedett megkérni Gildát, aki szívesen vállalta a feladatot, hiszen örült, hogy valóban hasznosíthatja magát. Éppen itt, a Hochberg-kastélyban akarta okvetlenül igazolni létjogosultságát, azt, hogy megszolgálja a kenyerét.

Gilda és Werner hamar megszokták új otthonukat. A május gyönyörű napokat hozott, és a június is kellemesen meleg, napsütéses idővel köszöntött be. Ez főleg Werner von Larsen szempontjából volt kívánatos.

XIX.

Harald gróf és hitvese semmilyen tekintetben nem kerültek közelebb egymáshoz. Kölcsönösen igyekeztek baráti viszonyt fenntartani, miközben a gróf Gilda megnyerésén fáradozott. Bánatára azonban azt kellett tapasztalnia, hogy ez az érzékeny, csöndes leány nem olyan könnyen

legyőzhető, mint hitte. Gilda persze, ha csak tehette, félénken kitért minden bizalmas együttlét elől, de olykor nem kerülhette el, hogy kettesben maradjanak. Olyankor a férfi mindig bevetett néhány epekedő, forró pillantást, egy-egy halkan elsuhogott, hízelgő szót, amely felzaklatta, gyötörte a leányt, mégis mindig úgy alakult, hogy nem kérhette ki magának ridegen.

Mások jelenlétében a gróf nyájasan, tisztelettudóan viselkedett vele, s a testvérek kívánságának megfelelően inkább háza vendégszeretetét élvező úrhölgyként, mintsem felesége fizetett társalkodónőjeként kezelte. Közben Gilda mindinkább betöltötte a gondolatait. Ami könnyed játszadozásnak indult, fokról fokra szenvedélyesen komollyá vált. Érezte, hogy Gilda szereti őt, tudta, hogy a leány szíve az ő legbuzgóbb szószólója, mégis azt kellett látnia, hogy tapodtat sem jut előre nála.

Ha nem ragadja el napról napra jobban a Gilda iránti szerelem, bizonyára felhagyott volna a próbálkozással. De már nem bírt megálljt parancsolni magának. És hirtelen hozzájárult ehhez még valami, ami végképp megfosztotta a nyugalmától és józanságától. Néhány alkalommal éber szemmel megfigyelte sógora és Gilda társalgását. A féltékenység kifinomult ösztönével hamarosan felismerte, hogy Werner szereti a leányt. Ekkor olyan félelem fogta el, amelyhez hasonlót soha életében nem érzett, amely egészen eszét vette, és arra ösztökélte, hogy tovább lessé Wernert és a társalkodónőt. Megkönnyebbülten érzékelte, hogy Gilda mindig nyugodt, kiegyensúlyozott és barátságos marad a fiatalemberrel szemben, ez azonban nem szüntette meg a gróf félelmét, hogy Werner esetleg betegsége ellenére is úgy határozhat, megkéri Gilda kezét.

Egy percig sem kételkedett abban, hogy Gilda elfogadna egy ilyen házassági ajánlatot, akár szereti Wernert, akár nem. Hiszen a saját bőrén tapasztalta, milyen hatalom a pénz, pedig tagadhatatlan rossz tulajdonságai ellenére ő aztán nem az a könnyen megvásárolható fajta. Ha ő – a büszkeségén felülemelkedve – eladta magát a hozományért, akkor ez a szegény kis társalkodónő nyilván nem habozna a kezét nyújtani Werner von Larsennek, ha módja nyílik rá. Haraldot éjjel-nappal kínozta a gondolat, hogy ez megtörténhet.

Egy ízben a gróf a könyvtárból hallotta, hogy Gilda és Werner a zeneszobában muzsikálnak, és nyomban odasietett. Mire azonban belépett, egyedül találta a leányt. Werner épp elhagyta a szobát, hogy bevegye a gyógyszereit. Gilda addig a kották közt lapozgatott, hogy újabb dalokat keressen. Folytatni akarták a muzsikálást, mihelyt Werner visszatér.

Harald megjelenésére olyan mozdulatot tett, mintha el akarna szaladni, aztán eszébe jutott, hogy Werner tényleg bármelyik pillanatban visszajöhet, ezért maradt.

A gróf figyelmét nem kerülte el a menekülésszerű mozdulat; sietve és izgatottan a leányhoz lépett.

– Már megint menekülni akar tőlem, nagyságos kisasszony? – kérdezte szelíden, és izzó pillantást vetett rá, amely ezúttal már nem parancsolt, hanem esdekelt.

Gilda igyekezett tartani magát, és a lehető legnyugodtabb hangot használta.

– Téved, gróf úr. Miért menekülnék?

A férfi még közelebb lépett.

– Hiszen azt teszi. Ahol csak tud, kitér az utamból.

A leány büszkén felszegte a fejét.

– Talán azt hiszi, gróf úr, hogy okom van rá? Amennyiben Larsen úrral akart beszélni, közölhetem, hogy bármelyik pillanatban visszatérhet.

– Ami azt jelenti: távozzék!

Gilda kissé elsápadt, de nyugodt maradt.

– Nincs jogom a saját házában távozásra szólítani fel önt.

– De szívesen megtenné, igaz? – kérdezte Harald bőszült fájdalommal.

– Engedje meg, hogy adós maradjak a válasszal – felelte ridegen a leány.

Ez a hang a férfi arcába kergette a vért. Görcsösen összeszorította a kezét.

– Gilda! – kérlelte olyan lágy, könyörgő kifejezéssel, hogy a leány megremegett, de nyomban mereven kihúzta magát.

– A nevem Verden kisasszony, gróf úr!

Harald egy ideig némán küzdött heves érzelmeivel, amelyek olyan erővel vonzották a leányhoz, mint még soha egyetlen nőhöz sem. Gilda mellett a zongorára támaszkodott, és úgy nézett rá, hogy a leány szeme könnybe lábadt. Az akaratos, hódító magatartással szemben erős maradt, most azonban volt valami a férfi viselkedésében, ami elárulta, hogy szenved miatta. Ez lefegyvérezte. Alig tudta megőrizni önérzetes tartását. És ekkor a gróf halkan megszólalt:

– ”Én nem szerethetlek,
S gyűlölni nem tudlak,
El nem engedhetlek,
De meg sem tarthatlak.
Mit tegyek, ó, mondd? Szétfeszít e kín!”

Még sohasem intézett hozzá ilyen bensőséges szavakat. Gilda megremegett. Egészen elsápadt.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és Werner von Larsen lépett be. Gilda elébe sietett, mintha védelmet keresne nála.

Harald összeszorította a fogát, amikor látta, hogy a másik férfi szeme boldogan felcsillan. Gilda valami magyarázkodásfélét hadart, hogy megindokolja viselkedését:

– Épp önért indultam, Larsen úr. A gróf úr önnel óhajt beszélni.

Harald fegyelmezte magát. Odalépett a sógorához.

– A könyvtárból jövök, Werner. Verden kisasszonnyal a családi krónikát akartátok átnézni. Elővettem, mert egyébként a személyzet miatt elzárva tartom.

– Köszönöm, Harald! – felelte gyanútlanul Werner. – Behatóan tanulmányozzuk majd, ugyebár, Gilda kisasszony?

A gróf arca megvonaglott. Fájt neki, hogy Werner a keresztnevén szólíthatja a társalkodónőt, aki tőle olyan ridegen megtagadta ezt a jogot.

Gilda bólintott.

– Ugye, megkérhetlek, Werner, hogy ameddig a krónikával foglalkozol, olvasás után mindig zárd be a szekrénybe, és a kulcsot tartsd magadnál? Nem szeretném, hogy a cselédség kíváncsian böngészgesse. Az elődeim között jó néhány vad, féktelen egyéniség akadt, a könyv különféle bűntettekről is beszámol. A magam rosszaságát könnyen mentegethetném azzal, hogy a terhes örökségre hivatkozom. Egyik ősöm például a vetélytársát az ablakon át a parti sziklák között tajtékzó hullámverésbe dobta. Ezért állítólag a sírban sem lelt nyugalmat, és viharos éjszakákon azóta is jajveszékelve kóborol a szirt tetején. Remélem, Verden kisasszony nem fél, ha efféle kis történeteket hall. Mormoljon el egy miatyánkot az én vad ősapám lelki üdvéért! Aki nagyon szeret, annak sokat meg lehet bocsátani, nem igaz? Vagy kegyed nem hajlik erre az elnéző felfogásra?

Gilda nagyon is jól értette, mire céloz burkoltan a gróf. Kerülte a tekintetét, nyugalmat erőltetett magára, és remegő ajakkal válaszolta:

– Sajnos, nagyon könnyű bűnbe esni. Isten mentsen tőle mindenkit! Én nem tudnék bűntudattal élni.

Werner mosolyogva nézett rá. Nem vette észre, hogy Harald elvörösödik.

– Ne vágjon ilyen rémült arcot, Gilda kisasszony! Ha minden ember olyan tiszta és ártatlan volna, mint maga, biztosan nem kísértene több nyugtalan lélek. A sógorom csak ijesztgetni akarta magát.

Harald szívesen felelt volna erre, de elszorult a torka, amikor látta, milyen pillantást vet Gildára Werner. Szerencsére ebben a pillanatban belépett Olly, aki eddig – mint mostanában oly gyakran – tétlenül ábrándozgatott a szobájában.

– Á, szóval mind itt vagytok? Mondd csak, Werner, nincs kedved egy kis vitorlázáshoz? Csodálatosan meleg az idő, még a szél is kellemesen langyos.

Wernernek azonban nem volt kedve. A vízen könnyen meghűlt, és az utóbbi időben nem is érezte jól magát.

– Inkább lemondok róla, Olly. De miattam ne tartóztassátok magatokat! Én majd a családi krónika olvasgatásával ütöm agyon az időt.

– Szívesen csatlakozom önhöz, Larsen úr – mondta gyorsan

Gilda. Harald sötét pillantással nyugtázta szavait, tekintetében szinte izzott a fájdalom. Tudta, hogy a leány szándékosan kerülni akarja a társaságát.

– Nem, Gilda kisasszony, ezt nem fogadhatom el. Tudom, mennyire szeret vitorlázni – tiltakozott Werner.

– De ma jobban csábít a krónika – felelte Gilda kényszeredett mosollyal.

Olly úgy vélte, Gilda azért marad, hogy a fivérét ne hagyják egyedül, és ezért hálás volt neki.

Mostani feldúlt lelkiállapotában nem sokat tudott foglalkozni a bátyjával. Nyugtalanul ténfergett ide-oda a kastélyban. Legjobban a tengeren érezte magát, amikor feltámadt a szél.

A háborgó tengerben rokonra talált. Noha nem vágyott kettesben maradni a férjével, a víz csábította.

Harald természetesen nem tehetett mást, mint hogy teljesítse a kívánságát, így a grófi pár néhány perc múlva viharkabátba és bőrkalapba öltözve elhagyta a kastélyt, hogy a vitorlás fedélzetére szálljon.

Miután felvonták a vitorlát, és kifutottak a tengerre, Harald gróf nyugtalan gondolatai közepette egyszer csak megszólalt:

– Nem is tudom, Olly, helyes-e, ha megemlítek neked valamit, amit észrevenni véltem. De mivel nagyon közelről érint téged, mégis szeretném felhívni rá a figyelmedet.

Az asszony kérdőn nézett rá.

– Mit akarsz mondani, Harald?

A férfi hátratolta bőrkalapját. Napbarnított arcával remekül festett a vízhatlan vitorlásöltözékben. Tekintete azonban nyugtalanul kémlelte a Hochberg-kastélyt, mintha át akarna hatolni a falakon.

– Nem vetted észre, hogy a fivéred feltűnő érdeklődést mutat Verdéin kisasszony iránt? Nem tudom, helyénvaló-e ilyen sokszor a társaságában hagyni az ifjú hölgyet. Nem tartom kizártnak, hogy egy szép napon megfeledkezik a betegségéről, és megkéri Verden kisasszony kezét, aki természetesen kapva kap majd az alkalmon.

– Nem mondasz újdonságot, Harald – mosolygott Olly. – Tudom, hogy a bátyám szereti Gilda von Verdent.

A gróf felkapta a fejét.

– Ezt ilyen nyugodtan mondod? Cseppet sem aggaszt a dolog?

– Nem, egy cseppet sem. Nagyon tévedsz, ha azt hiszed, Gilda két kézzel kapna az ajánlaton, ha a bátyám feleségül kérné.

Harald még jobban elcsodálkozott.

– Már hogyne ragadná meg az alkalmat? Ha egy szegény társalkodónő egy milliomos hitvese lehet, egy másodpercig sem habozik, még ha beteg is az illető férfiú.

Olly a fejét rázta.

– Ismétlem, teljesen hamisan ítéled meg Gildát. Be is bizonyítom, de arra kérlek, maradjon köztünk, amit mondok. A bátyám már Wiesbadenben, amikor Gilda a nevelőanyja halála után hirtelen ott állt szegényen és elhagyatottan, felajánlotta neki a házasságot, hogy megóvja a létbizonytalanságtól. Nem maga miatt cselekedett így. Csakis Gilda jövőjét akarta biztosítani, és ezt meg is mondta neki. Ő azonban azzal az indokkal utasította el, hogy nem adhat neki szerelmet, márpedig egyedül ez késztethetné arra, hogy a kezét egy férfinak nyújtsa. Annak dacára cselekedett így, hogy akkor sokkalta rosszabb helyzetben volt, mint most. Egyébként is bámulatra méltó jellem. Példának okáért könnyen a nevelőanyja általános örököse lehetett volna, ha nem túl büszke és tapintatos ahhoz, hogy végrendelkezésre buzdítsa az asszonyt. Nem értettem ezt, mint ahogy azt sem bírtam felfogni, hogy kikosarazta Wernert. Magam biztattam a bátyámat, hogy kérje meg a kezét, mert ő gondolni sem mert arra, hogy Gilda a betegsége ellenére megszeretheti őt. A kudarc után azzal próbáltam megnyugtatni és levenni a válláról Gilda jövőjének a gondját, hogy felajánlottam a társalkodónői állást. Gilda azonban ezt is csak akkor fogadta el, miután biztosítottam, hogy nagyobb szükségünk van rá, mint neki miránk, és tudtam Werner nősülési szándékáról. Azt hiszem, képtelen bármit is elfogadni, ha semmit sem adhat cserébe. Ezért alakult úgy, hogy ilyen kivételezett pozícióba került nálunk. Mindkettőnk számára inkább barátnő, mintsem alkalmazott. A magam részéről még jobban hangsúlyoznám a baráti viszonyt, és tovább könnyíteném a helyzetét, de nem akarom, hogy azt képzelje, bármit is ajándékba kap. Egyszerűen ragaszkodik ahhoz, hogy becsületes munkával keresse meg a kenyerét. Bátor, önérzetes teremtés, és szívből megszerettem nemes jellemvonásai miatt. Határtalanul megbízom benne, ahogy a bátyám is, akinek ő jelenti az éltető napfényt nyomorúságos mindennapjaiban. Olyan ember, akinek feltétlen nagyrabecsüléssel kell adózni.

Olly mindezt szívbéli melegséggel mondta el.

Harald egészen elsápadt. Fájdalmasan ráncolta a homlokát. Teljesen fejbe kólintotta, amit hallott.

Ez a gyönge, félénk leány bátran vállalta a létért folyó küzdelmet, nehogy áruba kelljen bocsátania magát. A szíve milliókért sem volt eladó. Inkább szegény maradt, elfogadta az alávetett helyzetet, semhogy szerelem nélkül menjen férjhez.

Olly látta, hogy valami nagyon felzaklatta a férjét. Hirtelen azt hitte, érti az okát.

– Mi a baj, Harald? Megbántottalak a szavaimmal? – kérdezte egyenesen.

– Szégyellem magam – fakadt ki a férfi –, szégyellem e leány miatt, akit teljesen félreismertem.

Az asszony szeme fájdalmas pillantással a távolba révedt. Tudta, hogy Harald azért restelkedik, mert eladta magát.

Őt is elöntötte a szégyen. Talán ő nem adta el magát – rangért, névért és más külsőségekért?

A grófnak még csak mentségére szolgált, hogy szorult anyagi helyzete és az anyja buzgó rábeszélése hajtotta bele a megalkuvásba. De ő mivel védekezzék a lelkiismerete előtt? Mi kergette ebbe a házasságba? Semmi más, mint a meggondolatlanság és felszínesség. Ezért kell most vezekelnie – keservesen és fájdalmasan.

– Még igazságot szolgáltathatsz neki – mondta erőtlenül.

A férfi csak bólintott. Hirtelen felneszelt. Beszélgetés közben nem ügyelt az időjárásra, pedig fenyegetően beborult az ég. Most egy váratlan szélroham belekapott a vitorlába. Harald erős kézzel elrántotta a kormányt. Ereje megfeszítésével irányt változtatott.

– Már megfordulsz, Harald? – lepődött meg Olly.

– Igen, feltámadt a szél, nyakunkon a vihar.

A gróf arcán megfeszültek az izmok. Összeszorította a fogát, és erős karjával megfékezte a vitorlát. Legfőbb ideje volt, hogy átfordítsa. Az egyre vadabb széllökések már-már orkánszerűvé

fokozódtak. Haraldnak minden erejét össze kellett szednie. Miután a hajó megfelelő irányba állt, kilőtt nyílként iramodott neki a partnak. A szilaj hullámok úgy dobálták, mint egy dióhéjat, de mivel jól megépítették, állta a megpróbáltatásokat.

Olly látta, hogy egész más irányba tartanak, mint ahol a kastély áll.

– Ennyire eltávolodunk Hochbergtől? – kiáltott oda a férjének, de félelem nélkül figyelte a mozdulatait.

Harald bólintott, és igyekezett túlharsogni a szél süvítését és a hullámok moraját.

– Igen, mert ha a kastély felé manővérezünk, a vihar belehajt a hullámverésbe, és szétzúzzuk magunkat a sziklákon.

– Milyen jó, hogy Werner meg Gilda nincsenek itt. Werner biztosan megfázna, Gilda meg halálra rémülne.

A férfi arca felderült. Tudta, hogy Gilda fél, ha csak egy kicsit is nyugtalan a tenger. Néhányszor már vitorláztak együtt. Olly bezzeg nem remegett.

Gilda most biztosan az ablakban áll, és tekintetével aggódva keresi a hajót. Mély meghatottság kerítette hatalmába egy pillanatra Haraldot, de legyűrte ezt az érzést.

– Igen, Wernernek valóban nem tett volna jót ez az út – felelte végül.

Féltékenysége szertefoszlott. Hiszen Gilda elutasította Wernert. Többé nem rabolhatta el a nyugalmát, hogy a sógora viszonzatlanul és reménytelenül szereti a leányt.

Harald gróf megváltozott emberként tért vissza ebből a vitorlázásból. Lenyűgözte Gilda von Verden emberi nagysága, amelyet most a maga teljességében felismert. Mélységesen megdöbbentette, hogy léteznek nők, akik többre tartják magukat annál, semhogy akár milliókért felkínálják a függetlenségüket.

Ehhez a mély megdöbbenéshez meghatott, boldogító érzés társult, mert teljes bizonyossággal tudta, hogy Gilda szereti őt, csak a büszkesége tartja távol tőle, és nap nap után ezzel a szerelemmel viaskodik.

Hát ő?

Ő csak megnehezítette Gilda számára ezt a harcot, megfélemlítette és nyugtalanította, zaklatta és kínozta. Tisztátalan, alantas gondolatokkal tolakodott a közelébe, szenvedélyének engedve megalázott egy védtelen árvát, a saját házában fenyegette a biztonságát, ahol inkább oltalmat kellett volna adnia neki. Olly szavai azonban megtisztították, megnemesítették ezt a szenvedélyt. Érezte, hogy valami eddig nem ismert érzés ébredt benne. Föltette magában, hogy megnyugtatja Gildát, és a bocsánatáért fog könyörögni. Soha többé nem kell riadtan menekülnie előle. Megérlelődött benne a felismerés, hogy a leány egészen más, jobb, nemesebb érzésekre méltó, mint amilyeneket eleddig táplált iránta.

Mindezek a megfontolások persze nem csillapították a szenvedélyét. A sekélyes gerjedelem elmélyült, igaz szerelemmé nemesedett, amely képes arra, hogy saját vágyait a szeretett lény boldogságáért és nyugalmáért feláldozza.

Egy csöndes és komoly Harald gróf lépett partra a hajóról. Werner és Gilda aggódva várták a fiatal párt. Jó ideje az ablakból figyelték a parthoz közeledő vitorlást, s most örültek, hogy utasai sértetlenül tértek vissza.

XX.

Eltelt néhány nap anélkül, hogy Harald gróf az eddigi módon merte volna szerelmével üldözni Gildát. Igaz, hogy bizalmas együttlétre nem adódott újabb alkalom.

Werner ezekben a napokban a gyönyörű, meleg idő ellenére sem érezte jól magát. Életerejének felvillanása, amelyet Gilda iránti szerelme idézett elő, csalókának bizonyult. Most, hogy az azzal együtt járó felajzottság csöndes megbékéléssé szelídült, észrevette, hogy ereje rohamosan fogy. Fájdalmak nem kínozták, csak bágyadt volt és elesett.

Mégsem panaszkodott, mert nem akarta nyugtalanítani Ollyt, ha nem okvetlenül szükséges.

Valberg doktor július elsején elküldte a testvéreknek szokásos üzleti beszámolóját. A Wernernek címzett kísérőlevélben azt jelentette, valamennyi üzemrészleg teljes kapacitással dolgozik, hogy minél nagyobb készleteket halmozzanak fel. Ebben a levélben egyebek között az alábbiak álltak:

„Ön és a méltóságos grófné bizonyára ismét mosolyognak óvintézkedéseimen, Larsen úr. De csak annyit mondhatok, hogy komolyabbnak és fenyegetőbbnek látom a politikai helyzetet, mint az utóbbi években bármikor, noha súrlódásokban eddig sem volt hiány. A szarajevói trónörökös-gyilkosság több mint veszélyes nézeteltérésekre adhat alapot Szerbia és Ausztria között. S talán Önök is felmérhetik, Ausztria szövetségeseként milyen könnyen belebonyolódhatunk ebbe a viszálykodásba, kivált, hogy sokan csak az alkalomra várnak, hogy Németországra rontsanak. Bár csalódnék, most mégis úgy vélem, mindennél fontosabb a készenlét! Ezért igyekszem maradéktalanul kihasználni a gyártókapacitásokat. Ha fölöslegesen aggódtam, akkor sincs baj! A túltermelés miatt bizonyosan nem fogunk tönkremenni, az hadd legyen az én gondom.”

Werner Ollynak is megmutatta a levelet, ahogy a Valbergtől kapott összes jelentést. A fiatalasszony mindig különös, szorongó érzéssel fogadta ezeket az írásokat, mert minden esetben tartalmaztak egy-egy neki szóló, tiszteletteljes üdvözletet. Ó, milyen fájdalmasan égő szemmel tekintett ezekre a szavakra! A szíve a torkában dobogott, mind erősebben feszítette a vágy, hogy megszabaduljon, és visszatérhessen Hüttenfeldébe.

Sajnos még mindig nem talált kiutat, amely visszaadta volna a szabadságát, mert nem akart erőszakkal szakítani Haralddal.

Miután elolvasta az igazgató levelét, így szólt Wernerhez:

– Tényleg nem értem, hogy tarthatja lehetségesnek háború kitörését egy ilyen világosan gondolkodó, megfontolt ember, mint Valberg. Számomra esztelenségnek tűnik ez a feltételezés.

Épp kettesben üldögéltek Olly szalonjában. Gilda az özvegy grófnéhoz ment felolvasni. Werner fáradtan vállat vont.

– Én sem hiszek benne, Olly. Mindenesetre Valberg rendelkezéseit nyugodtan jóváhagyhatjuk.

– Az biztos, Werner. Én teljes bizalommal vagyok iránta.

– Én is, Olly. De szeretnék beszélni veled valami másról is, ami a szívemet nyomja, és amit már rég fel akartam vetni neked.

Olly szeretettel nézett bátyja mostanra egészen lesoványodott arcára.

– Beszélj, Werner!

– Mit szólnál ahhoz, ha a vagyonom egy részét, mondjuk, egymillió márkát, nem rád hagynám?

Olly hirtelen előrehajolt, és kedvesen elmosolyodott.

– Hát nem tudod előre a választ, Werner? Nem ér váratlanul a kérdésed. Olvasok a gondolataidban, és látom, hogy már Gilda jövőjéért aggódsz.

A férfi megragadta a kezét.

– Drága Olly! Te érted a lelkem minden rezdülését. Hát igen, eltaláltad, szeretnék a végrendeletemben megemlékezni Gildáról. Nem engedte meg nekem, hogy a feleségemként

biztosítsam a helyzetét. Én azonban szakadatlanul azon tanakodtam, miként gondoskodhatnék róla hathatósan az akarata ellenére is. Jó, tudom, te sohasem fordítasz hátat neki, ha én egyszer lehunyom a szememet, egyszer mégis úgy alakulhatnak a körülményeid, hogy nem állhatsz mellette. Én viszont azt szeretném, ha mindenképpen teljesen függetlennek és gondtalannak tudhatnám őt. Adományt nem fogadna el tőlem, de ha meghalok, és a végrendeletemben ráhagyok egy összeget, azt már nem utasíthatja vissza. És csak ha anyagilag teljesen független, akkor lehetsz igazi barátnője, akkor nem kell többé alárendeltnek éreznie magát. Ki tudja, hátha ezzel a pénzzel az élete boldogságát alapozom meg. Hiszen készséggel odaadnám mindenemet, akár ezt a nyomorult életemet is, ha ezzel boldoggá tehetem. Mert most nem az, Olly. Valami elhallgatott kín rágja a lelkét, én tudom, érzem. Szívesen segítenék, amennyire hatalmamban áll. Ugye, nem haragszol rám, ha az örökségedet valamelyest megrövidítem Gilda javára?

Olly megsimogatta a bátyja kezét.

– Te, mire rá nem vesz téged az a jó szíved, édes Werner! Persze hogy nem haragszom, a házasságodat is helyeseltem volna, és akkor semmit sem örököltem volna tőled. Mikor akarod elkészíteni a végrendeletedet?

– Azonnal, Olly. Csak előbb veled akartam beszélni. Már írtam is a közjegyzőnek, és kértem, hogy keressen fel. Holnap jön. Nem szeretném vesztegetni az időt. Hogy Valberget idézzem: „Mindennél fontosabb a készenlét!”

– Helyes, Werner. Isten tartson meg nekem még sokáig! Azt hiszem, soha nem szorultam annyira rád és a szeretetedre, mint most.

Werner átfogta a húga vállát.

– Drága húgocskám, a betegek néha látnoki erővel bírnak. Érzem, hogy nagyon megváltoztál a férjhezmeneteled óta, vagy talán még valamivel előbb. Már nem vagy az én józanságával és egoizmusával kérkedő, erős és céltudatos húgom. Habár a kapcsolatod Haralddal egészen jónak látszik, olyan ember benyomását teszed rám, aki irányt vesztett, és tévúton botorkál.

A fiatalasszony lehorgasztotta a fejét, és zihálva sóhajtott. Egy ideig viaskodott magában, hogy beavassa-e a fivérét. Azután azt gondolta, fölöslegesen terhelné vele, hisz úgysem segíthetne. Ezért némi habozás után így válaszolt:

– Hiába mondanám azt, hogy tévedsz. Túlságosan finom érzésű vagy, semhogy becsaphatnálak. Nos, igen, Werner, más ember lettem, egy lelki élmény letaszított arról az útról, amelyet eddig tévedhetetlenül követtem. De erről nem beszélhetek, előbb lassanként magamra kell találnom. Ha majd ismét tisztán látok, mindent megtudsz. És kérlek, ne aggódj miattam! Majd túlteszem magam rajta.

Werner megsimogatta húga haját, és fáradt szeméből határtalan testvéri szeretet sugárzott.

– Kedves Ollym, a harc megérleli az embert. Még azt sem tudom, sajnáljam-e, hogy nem kímélt meg téged ettől az élet. Talán csak ez a küszködés mutatta meg neked az élet igazi értékét, amelyet eddig nem is igazán fogtál fel. Mert mindig tudtam, hogy bármit is beszélsz, a felszínesség nem elégít ki téged.

Olly a férfi kezére hajtotta a fejét.

– Mindig jobban ismertél, mint én saját magamat.

Azután felegyenesedett.

– Ne is gondoljunk erre többet, ne engedjük, hogy elkedvetlenítsen bennünket! Nézd, hogy ragyog a nap! Gyere ki a szabadba, Werner, a teraszra!

Együtt sétáltak ki a kastély teraszára, ahol csíkos vászontetőt feszítettek ki a tűző nap ellen.

Olly egy szélvédett zugba vezette Wernert, és párnákkal, takarókkal kényelmes helyet készített neki egy karosszékben.

A férfi békés arccal nézett körül.

– Boldog vagyok, Olly, hogy mindent megbeszéltem veled, és most már minden anyagi gondtól biztonságban tudhatom Gildát.

Gilda nem sejtette, milyen módon foglalkoznak a testvérek éppen a sorsával, amikor Sabine grófné lakosztályában ült, és felolvasott az asszonynak.

A felolvasás közepén az özvegyet hirtelen elhívta a szobalánya.

A grófné arra kérte Gildát, ne menjen el, rövidesen visszajön. A lány meghajolt, s most a füles fotelban hátradőlve várakozott. A fotel magas támlája körülölelte, ahogy ábrándos arccal nézett maga elé.

Amikor egy idő múlva ismét nyílt az ajtó, ülve maradt, fel sem pillantott – azt hitte, a grófné tért vissza, és mindjárt helyet foglal vele szemben.

De nem az idős hölgy lépett be, hanem Harald gróf, aki valamit meg akart beszélni az édesanyjával.

Amikor észrevette Gildát, szótlanul megállt az ajtónál. Tekintetét a kedves látványra függesztette, de szemében a szokottól eltérő kifejezés ült, valami megrendülésféle.

Végre Gilda odafordította a fejét. Harald láttán riadtan felugrott. Az ölében tartott könyv a földre esett. Megint olyan rémülten nézett körül, mint aki a menekülést fontolgatja, s mivel nem talált kiutat, az ablakig hátrált. Viselkedése ma keserű szemrehányásként hatott a fiatalemberre. Megszégyenítette, hogy egy védtelen nő, akinek biztonságban kellene éreznie magát a házában, menekülni akar előle.

Elvörösödött. Nem mozdult az ajtótól, ezért a leánynak közvetlenül mellette kellett volna elhaladnia, ha el akarja hagyni a szobát.

Egy darabig némán méregették egymást, mindketten görcsösen igyekeztek tartani magukat. Végül fájdalmas iróniával Harald gróf törte meg a csöndet:

– Azt hiszem, képes lenne kivetni magát az ablakon, ha közeledni merészelnék. De többé nem kell elfutnia előlem, nagyságos kisasszony. A becsületszavamat adom, hogy soha többé nem kell kitérnie az utamból. Soha egy szóval sem fogom bántani vagy megsérteni. Szégyellem magam, hogy lovagiatlanul bántam egy védtelen nővel. Meg sem kísérelem mentegetni magam. Mindenképpen méltatlanul jártam el, amikor zabolátlan érzéseimmel zaklattam és üldöztem. Bocsásson meg, és próbálja elfelejteni! Könnyelmű voltam, és semmi mással nem törődtem, csak a saját vágyaimmal.

Gilda hitetlenkedve meredt rá.

– Gróf úr… én…

Harald felemelte a kezét.

– Kérem, nagyságos kisasszony, hadd mondjak még néhány dolgot! Ki tudja, mikor kínálkozik még egy ilyen kedvező alkalom. Eddig csak olyan nőket ismertem, akiket nem tartottam valami sokra, és ostoba módon kegyedet is ugyanazzal a mércével mértem. Úgy bántam tehát a kisasszonnyal, ahogy korábban más nőknél megszoktam. Ha forró vérem nem hajtott volna újra meg újra kegyedhez, bizonyára tartózkodóbban viselkedtem volna. Eddig nem volt erőm, hogy uralkodjak magamon.. Eztán másként lesz, nagyságos kisasszony. Ne kérdezze, mi késztetett erre a hirtelen változásra. Csak annyit mondhatok, beláttam a hibámat, és többé nem adok okot arra, hogy félnie vagy menekülnie kelljen tőlem. Most már tudom, magasan azok fölött a nők fölött áll, akiket eddig ismertem, és köszönöm, hogy megtanított hinnem a női tisztaságban és nagyságban. Ez a hit ad nekem erőt, hogy féket vessek mohó vágyaimra. Szavamat adom, hogy mostantól olyan biztonságban lesz a házamban, amilyet kezdettől fogva élveznie kellett volna. Bocsásson meg, könyörögve kérem, bocsásson meg, és próbálja elfelejteni, hogy megbántottam!

Gilda egy szék támlájába kapaszkodott. Halovány arca remegett a felindultságtól, riadt, szorongó tekintete megrendítette a férfit, aki látta, mennyire viaskodik magával, látta, milyen mély benyomást tettek rá a szavai, és hogy végre felderülnek a vonásai.

A leány nem tudta, mi történik vele. Máskor, ha a gróf tolakodó módon közelített hozzá, képes volt hűvösen és önérzetesen visszautasítani. A férfi őszintének tűnő, töredelmes vallomása hallatán azonban egyszeriben elillant a haragja, amellyel mostanáig saját szerelme ellen védekezett. Boldogan érezte, hogy a gróf szavai bűnbánó szívéből szólnak, és valóban egészen másképp tekint rá, mint eddig.

Üggyel-bajjal tudta csak tartani magát, nehezen talált szavakat.

– Megbocsátok, gróf úr, és igyekszem elfelejteni – nyögte ki.

Ekkor a férfi odasietett hozzá, a leány reszkető jobbját az ajkához emelte, és fájdalmasan nézett rá.

– Köszönöm!

Azután gyorsan eleresztette a kezét, meghajolt, és sietve távozott, mintha önmaga elől menekülne.

Gilda mély fájdalommal nézte a gróf megrendült arcát, s most bénultan állt, kezét kalapáló szívére szorította, és lehunyta a szemét.

Hirtelen forró könnycseppek gördültek le az orcáján. Az idegfeszültség patakzó könnyekben oldódott fel – hiába is védekezett volna ellene –, és megkönnyebbülést hozott. Közben aggódva fülelt, nem jön-e még az özvegy grófné.

Visszarogyott a fotelba, és kapkodva letörölgette könnyeit. Felemelte a könyvet a földről, és maga elé tette. Végre sikerült úrrá lennie felindultságán, és legalább a külsejét rendbe hoznia, mire a grófné ismét belépett.

– Elnézést, Verden kisasszony, hogy ilyen sokáig megvárakoztattam. A szobalányom drága csipkéket akart mutatni, amelyekre egy régi láda fenekén akadt. Most szellőztetik és takarítják a lakatlan szobákat, és közben az én kíváncsi szobalányom rábukkant ezekre a kincsekre, amelyeket a cselédek értéktelen kacatként a szemétre akartak vetni. Ezek a régi kézimunkák igen jó állapotban maradtak meg, és nagy értéket képviselnek. Csodálatos a mintájuk. Rendbe hozatom őket, azután Olly grófnénak ajándékozom. Majd maga is meglátja, milyen szépek.

Gilda néhány odaillő szót válaszolt, majd megkérdezte, folytassák-e a felolvasást. A grófné az órára pillantott.

– Most már nem érdemes hozzáfogni. Nem szeretném tovább igénybe venni az idejét. Biztosan várják odaát, a menyeméknél.

A leány azonnal felemelkedett. Egy kisasztalra tette a könyvet, meghajolt és távozott.

Örült, hogy elengedték, és a szobájába sietett, hogy lehűtse a szemét, eltüntesse a könnyek nyomait. Ha az idős hölgy figyelmét elkerülte is, Olly meg Werner von Larsen biztosan meglátták volna rajta, hogy történt valami.

Hideg vízzel leöblítette a szemét, majd kölnivel megnedvesített zsebkendőt helyezett rá. Ez egészen felüdítette, és nyoma sem maradt a sírásnak.

Mielőtt ismét elhagyta a szobáját, hogy felkeresse Ollyékat, még egy kicsit álldogált az ablaknál, és nézte a vadul tajtékzó tengert, amelyen le-föl táncoltak a fehér hullámtarajok. Odalenn mennydörgő robajjal csapódott a sziklákhoz a víz. Gilda az első időkben néha úgy vélte, a hullámok ostromának meg kéne rendítenie a szirtet, ami alapjaiban reszkettetné meg a kastélyt. Felfoghatatlannak tűnt számára, hogy a Hochbergek ősi fészke évszázadok óta szilárdan és megingathatatlanul áll a helyén, dacol a viharokkal éppúgy, mint a hullámok ostromával.

Mostanra már kedvesnek és meghittnek érezte ezt a morajt. Már az álmát sem zavarta, mint az első éjszakákon.

Ahogy most ott állt, és kipillantott a háborgó tengerre, lelki szemei előtt ismét megjelent ennek a kastélynak a gazdája, hol elvörösödve, hol sápadtan vonagló arccal, mint az imént. Minden egyes szavát az emlékezetébe idézte. Összekulcsolta a kezét, és a keblére szorította.

„Hiszen tudtam én, hogy nem gonosz. A lelke mélyén jó és nemes, másképp nem szerette volna meg a szívem. Csak a forró vére a hibás, hogy nem tudott uralkodni magán. És a nők elkényeztették, rászoktatták a könnyelműségre. Istenem, segíts, hogy felülkerekedjék benne a jó! Segíts neki és nekem!”

Így fohászkodott.

XXI.

Olly szorongó aggodalommal figyelte, milyen rohamosan apad Werner ereje. A többiek is észrevették ezt. Egymással versengve igyekeztek szórakoztatni, jobb kedvre deríteni a fiatalembert, még az özvegy grófné is megtette a magáét, hogy elterelje a gondolatait a betegségéről.

Az volt a legkülönösebb, hogy maga Werner már nem is érzékelte állapotának gyors romlását. Igaz, bágyadt volt, de nem voltak fájdalmai, és sokkal jobban érezte magát, mint az utóbbi időben bármikor. A szaggató köhögés most egyáltalán nem kínozta, éjszakánként mélyen aludt, amitől persze egyáltalán nem kapott erőre. Mivel korábban gyakran szenvedett álmatlanságban, úgy örült, mint egy gyermek, hogy most többnyire végigaludta az éjszakákat.

– Komolyan azt hiszem, Olly, hogy megint jobban vagyok. Az utóbbi napokban olyan könnyűnek és szabadnak érzem magam, mint már évek óta nem. Be kell vallanom neked, hogy a megelőző hetekben egyáltalán nem éreztem jól magam. Ezért is végrendelkeztem. De miután ezt elintéztem, úgy tűnik, jobbra fordul az állapotom. Ha most egy kicsit megerősödöm, akkor talán még húzom egy darabig. Jót tesz ez a tiszta levegő, könnyebben is lélegzem, mint azelőtt – magyarázta a húgának sugárzó, elégedett arccal.

Az orvos, aki rendszeresen látogatta Wernert, nem titkolta Olly előtt, hogy a kór az utolsó szakaszba lépett, a fájdalommentes, békés végkifejletébe, amely átmeneti jobbulást és csalóka jó közérzetet hoz a betegnek.

Olly régóta felkészült fivére elvesztésére, mégis megrázta, hogy most oly közel a vég.

A testvéri szeretet erőt adott neki, hogy palástolni tudja szorongását és aggodalmát.

Mindannyian tudták, hogy a Hochberg-kastélyban hamarosan kialszik egy fiatal élet. A gondolatát is lestek Wernernek. Olly és Gilda alig mozdultak el mellőle, Harald gróf pedig, akinek erőteljes lényétől a betegség és a gyengeség igen távol állott, Werner jelenlétében tőle telhetőleg kerülte a rá oly jellemző heves, hirtelen megnyilvánulásokat. A lassan elsorvadó fiatalember látványát mégsem tudta elviselni. Menekült a közeléből.

– Ne haragudj rám, Olly, de a fivéred mellett úgy érzem, mintha abroncsot szorítanának a mellkasomra. Segíteni szeretnék, de nem tudok. Ha tovább maradnék mellette, nem tudnék uralkodni magamon – mondta a feleségének.

Az nagyon is megértette.

– Semmire se kényszerítsd magad, Harald! Werner is tudja, hogy a birtok irányítása erősen igénybe vesz. Mi ketten Gildával úgyis állandóan körülötte vagyunk.

Harald kezet csókolt az asszonynak.

– Nagyon szenvedsz a bátyád miatt?

Olly szemét elfutotta a könny.

– Ne beszéljünk erről! Így is nehezen tartom magam.

– Ha valamiben segíthetek, vagy csökkenthetem a terheidet, rendelkezz velem!

– Köszönöm.

Feltűnt neki, hogy a férje az utóbbi időben erősen megváltozott. Megjelent valami az arckifejezésében, a tekintetében, amit azelőtt nem vett észre. De nem töprengett ezen különösebben, eléggé lefoglalták a saját ügyei. Mégis hálás volt Haraldnak, amiért olyan gyöngéden és körültekintően viselkedett vele, habár ezzel éppenséggel megnehezítette, hogy elszakadjon tőle.

Most magába fojtotta azt, ami eddig elszakadásra ösztökélte. A bátyja küszöbönálló távozásának tudata háttérbe szorította saját vágyait.

Werner von Larsen most, hogy Gilda jövőjét biztosította, maradéktalanul boldog volt. Még csak nem is sejtette, mennyire közel a vég. Utolsó napjai megkímélték a halálfélelemtől. Valóban békével távozott.

Július harmadikán meghalt.

Gilda és Olly mindvégig mellette maradtak, és fogták a kezét, míg ki nem lehelte a lelkét. Nem ágyban halt meg, hanem egy kényelmes karosszékben odakinn, a teraszon, arccal a tengernek, amely mormolásával elaltatta.

Olly összetörten zokogott. Gilda is fájdalmas könnyeket hullatott, tudta, hogy olyan ember halt meg, aki hűségesen és önzetlenül szerette őt, a csillagokat is lehozta volna az égről, hogy boldoggá tegye. Sohasem feledhette a jóságát.

A két nő a közös fájdalomban még közelebb került egymáshoz.

Harald gróf minden terhet levett a felesége válláról, ami ilyen gyászesetekben elintézendő. Werner kívánságára földi maradványait elhamvasztották, hogy Hüttenfeldében, a Larsen család kriptájában helyezzék örök nyugalomra.

Harald sietve és körültekintően gondoskodott mindenről. Július hetedikén már el is temették Werner von Larsent.

A szertartás alkalmával Olly viszontlátta Georg Valberget. Csak egyszer néztek mélyen és fájdalmasan egymás szemébe, tekintetük mohó vággyal kereste a másik arcát. Azután kerülték az újabb találkozást.

Olly szívében egyelőre minden mást elnyomott a bátyja elvesztése fölötti fájdalom, mégis érezte, hogy a lelke feloldhatatlanul mindörökre Georg Valberghez kötődik.

Az igazgató az elmúlt időben igyekezett megfeszített munkába fojtani Olly utáni vágyát és elveszítése miatti fájdalmát. A vasműben lázas tevékenység folyt. Valberg éles szemmel sok mindent előre látott, emellett szüksége volt a munkára, hogy elterelje a figyelmét a tényekről, amelyeket megváltoztathatatlannak hitt. Honnan sejtette volna, hogy Olly javában igyekszik megszabadulni a magára vett köteléktől?

Olly rögtön a temetés után ismét elutazott a férjével és Gildával. Óvakodott búcsút venni Valbergtől, mert nem bízott a saját erejében. Legszívesebben Hüttenfeldében maradt volna, de nem tudta, mivel indokolja.

Felbontották Werner von Larsen végrendeletét, és Gilda értetlen megdöbbenéssel hallotta, hogy Werner egy egész vagyont hagyott rá. Értetlensége inkább rémülethez, mintsem kitörő örömhöz hasonlított. Keservesen sírt, el sem akarta fogadni az örökséget. Erre Olly olyan erélyesen, már-már haragosan beszélt vele, hogy Gilda egészen megszeppent.

– Épp elég ostobaságot művelt már önérzeteskedésből, Gilda, hogy végre egyszer józanul gondolkozzék. Nem engedem, hogy visszautasítsa ezt az örökséget. A bátyám a maga iránti igaz szerelmével rászolgált, hogy nyugodtan hagyja pihenni a sírjában. A tudat, hogy magáról gondoskodott, megkönnyítette a halálát, és nem tartom magát olyan hálátlannak, hogy elvakult büszkeségből eldobja azt, amit Werner holtában kínál. Egyszerűen nem tűröm, hogy a bátyám szándékát meghiúsítsa, és utolsó kívánságát lábbal tiporja.

Így érvelt minden energiáját latba vetve.

– Dehogy, kedves Olly, semmiképpen nem akarom lábbal tiporni az utolsó kívánságát – felelte egészen megilletődve Gilda. – Nagyon hálás vagyok azért, hogy gondolt rám, de rettenetesen sok az, amit rám hagyott. Ezzel megrövidíteném magát. Ezt nem szeretném.

Olly gyöngéden megrázta a vállát.

– Pedig kénytelen lesz, én pedig egész jól kibírom ezt a veszteséget, ezt maga is nagyon jól tudja. Az egészet előre tudtam, Werner megbeszélte velem. És ha még egy szót szól, akkor komolyan megharagszom, és szűkkeblű, földhözragadt teremtésnek fogom tartani.

Erre Gilda elsírta magát, Olly alig győzte vigasztalni. Végül tényleg nem mert tiltakozni, és elfogadta az örökséget.

Harald gróf szerfölött meglepődött, hogy a sógora ilyen nagyvonalúan végrendelkezett Gilda javára, de sokkal jobban örült, mint amennyire mutatta. Hiszen legszívesebben a tenyerén hordozta volna a lányt, hogy egy durva kavics se érintse a talpát. Irigyelte Wernert, amiért ily módon bizonyíthatta Gilda iránti szerelmét. Ő maga következetesen tartózkodó, udvarias hangon beszélt a lánnyal, és bármennyire nehezére esett a jelenlétében megőriznie a nyugalmát, mégis sikerült. Néha persze azt hitte, nem bírja tovább, hogy minden kívánságáról lemondva éljen a közelében.

Sabine grófnét egészen elképesztette Werner von Larsen végakarata. Nem tudta megállni, hogy Olly előtt kifejezésre juttassa megütközését, amiért a fivére ilyen jelentős összeget hagyott a társalkodónőjére.

Végül Olly megmagyarázta neki, hogy Gilda elutasította Wernert, amikor a férfi feleségül kérte, és ha nem így tett volna, akkor az özvegyeként most nyilván az általános örököse lenne:

Ettől aztán még jobban megrökönyödött az idős hölgy. Naponta százszor is elmondta, milyen „sajátszerű”, hogy a szegény társalkodónő nem adta a kezét a többszörös milliomosnak. Lassanként beletörődött, hogy Werner ilyen bőkezűen megemlékezett Gildáról. Úgy gondolta, végeredményben hálásak lehetnek ennek a leánynak, hogy nem lett Larsenné, hiszen akkor Olly semmit se örökölt volna a bátyjától.

Eltelt néhány hosszú, szomorú nap, amely csak szaporította a Hochberg-kastély lakóinak kínjait. Harald szívében mind mélyebb gyökeret vert a Gilda iránti szerelem. Egész lényét áthatotta. Bármennyire fegyelmezte magát, tekintete és hanghordozása mégis elárulta a leánynak, mi dúl benne.

Gildát ez éppoly boldoggá tette, mint amilyen kétségbeesetté. Tudta és érezte, hogy a férfi jobban és mélyebben szereti, mint azelőtt. Ebben a szerelemben mégis tisztességtelenséget, bűnt látott. Még az a tudat sem nyugtatta meg, hogy Harald gróf és Olly kapcsolata rendkívül hideg. Úgy gondolta, kötelessége elmenekülni a férfi közeléből, el kell hagynia Hochberget. Csak azt nem tudta, hogy tehetné meg ezt szépszerével. Korábban Wernerre való tekintettel kellett maradnia, most pedig, mivel ekkora vagyont hagyott rá, és Olly minden eddiginél nyájasabban bánt vele, még nehezebbnek tűnt, hogy elszakadjon, kivált, hogy a szíve ezer szállal kötődött ide.

Így hát nap nap után vívódott, hogy menjen vagy maradjon.

Olly még levertebb és nyugtalanabb lett, amióta Hüttenfeldéből visszatért. Valberg viszontlátása után kettőzött erővel lángolt fel benne a szabadságvágy. Leolvasta a férfi arcáról,

hogy éppúgy szenved, mint ő, s hogy gondolatai éjjel-nappal körülötte járnak. Érezte ezt. Amikor éjjel az ágyban feküdt, Valberg hangja szólította a hullámok moraján át. Lelki szemei előtt látta sápadt, komor arcát, epekedő tekintetét.

– Sohasem késő – suttogta ilyenkor a sötétbe. – Szabaddá akarom tenni magam neked.

A bátyja miatti gyászt elhalványította a sóvárgás gyötrelme, és egyre azon tépelődött, miként válhatna el Haraldtól.

Így telt el csaknem három hét Werner halála után.

Olly épp látogatást tett az anyósánál, a nyugati szárnyban, és most lement, hogy megkeresse Gildát, aki a könyvtárban időzött – a gróf engedélyével a családi krónikát tanulmányozta. Ez éppúgy érdekelte, mint minden más, ami Harald gróffal függött össze. Amikor a család történetéből újra meg újra látta, milyen heves vérű, fékezhetetlen nemzetség volt a Hochberg grófoké, egyre inkább megértette Harald gróf jellemét. Örült, hogy ebből az olvasmányból mind több mentséget talált a férfi számára. Iránta való szerelme is napról napra erősödött és mélyült. Látta, milyen vitézül küzd, hogy az érzelmein úrrá legyen. A gróf egész viselkedése – mostani visszafogottsága ellenére – ki nem mondott, titkos folyamodás volt az ő szerelméért.

Érezte, hogy semmi sem használ, ha ellenáll ennek a szerelemnek. Ráparancsolhatott, hogy némán és lemondóan izzék benne, de nem irthatta ki a szívéből, ha mégoly bűnös volt is.

Naponta hajtogatta magában, hogy el kell mennie, nem maradhat itt, de éppolyan gyakran ismerte be sóhajtva, hogy nem mehet el, mert akkor Olly hálátlannak tartaná.

Tapasztalatlanságában mit sem tudott arról, milyen elkeseredett küzdelmet kell vívnia saját forró vérével Harald grófnak. A szenvedély, a Gilda utáni vágy szüntelenül kergette, vad vágtákba, veszélyes vitorlás kirándulásokba hajszolta. Egyre azt kívánta, bár ne vette volna el Ollyt, akkor szabad lenne, és pályázhatna Gilda kezére.

Lélekben már odáig jutott, hogy vonzóbbnak látta a szegény, munkás életet Gilda oldalán, mint a gazdagságot, amelyben Olly részesítette. Úgy vélte, kimondhatatlanul boldoggá tenné, ha lefejthetné magáról a köteléket, amely – ha mégoly lazán is – Ollyhoz köti.

Jöjjön, aminek jönnie kell, csak Gilda az övé lehessen. Úgy érezte, nincs a földön számára ennél nagyobb boldogság. Haragudott az anyjára, aki rábeszélte az Ollyval kötendő házasságra. Gildával a legmostohább körülmények között is boldogan vállalta volna a harcot, hiszen Gilda oly szerény és igénytelen volt. A legragyogóbb színekkel festette le a boldog házasságot – vele.

A sok tépelődés végén mindig azon morfondírozott, miképpen szabadulhatna Ollytól, és megállapította, hogy erre nincs mód. Az asszony már annyi pénzt fektetett a hitbizományba, amit sohasem tudna visszafizetni neki. Különben már elébe állt volna, hogy azt mondja: „Tegyük jóvá a tévedést, amelyet elkövettünk! Nem szeretjük egymást, egyikünk sem találja meg a boldogságát ebben a házasságban.”

De így nem tehette. Eladta magát, és nem tudta visszatéríteni a vételárat. Időnként felébredt benne a halvány remény, hogy Olly maga is válni akar. Mivel, azonban teltek-múltak a napok, és semmi sem változott a viszonyukban, újra eltemette ezt a reményt.

Gilda iránti szerelme pedig mindinkább mélyült és erősödött, egyre hevesebben izzott benne a vágy a birtoklására. Mind elkeseredettebben tombolt a lelkében a harc. Olykor úgy érezte, nem bírja tovább, hogy higgadtan és visszafogottan viselkedjék Gildával, de semmi áron nem akarta felzaklatni és megijeszteni. Érezte, hogy nem sokáig lesz ereje küzdeni. Elviselhetetlennek tűnt, hogy továbbra is egy fedél alatt éljenek. Most szilárdan elhatározta, hogy még ma beszél erről a leánnyal.

A személyzettől megtudta, hogy a felesége az anyjához ment, Verden kisasszony pedig a könyvtárban tartózkodik.

Az alkalom kedvezőnek tetszett. A könyvtárba sietett. Gildát egy hangulatos, a könyvtártól különálló olvasókuckóban találta. Ezt a kis helyiséget kényelmes klubfotelokkal és kisasztalokkal rendezték be.

Az egyik ilyen mély, elegáns fotelban ült a leány. Előtte, az asztalon a család vaskos krónikája. Könyökére támaszkodva buzgón olvasott, meg sem hallotta, amikor a gróf belépett, mert az ajtónyílást csak kárpit zárta el, a lépések zaját pedig felfogta a vastag szőnyeg.

Amikor Harald gróf félrevonta az ajtókárpitot, hogy belépjen, nem vette észre, hogy a következő pillanatban Olly jelenik meg a tágas könyvtárteremben. Az asszony csak annyit látott, hogy a férje eltűnik a szomszédos kis helyiségben, és feltételezte, hogy Gilda is ott tartózkodik. Úgy gondolta, mindketten olvasni szándékoznak. Ő is le akart venni egy könyvet, hogy aztán csatlakozzék hozzájuk. Nyugodtan és gyanútlanul állt meg az egyik magas könyvespolc előtt, és a címeket nézegette az egymás mellett sorakozó könyvek gerincén.

Sem Harald, sem Gilda nem sejtette Olly jelenlétét. Azt hitték, magukban vannak.

Szavaik kihallatszottak az asszonyhoz, aki egyszer csak felfigyelt, és mozdulatlanul állva hallgatta végig a férje és Gilda közötti párbeszédet.

Miután Harald gróf belépett, barátságosan üdvözölte Gildát. A leány felemelte a fejét, és tisztán csillogó szürke szemével félénken, gyámoltalanul nézett rá.

– Bocsásson meg, nagyságos kisasszony, ha megzavartam az olvasásban – kezdte a férfi, és a kisszoba átellenes oldalán a kandallópárkánynak támaszkodott. – Arra kérem, szenteljen nekem néhány percet!

Gilda tovább ült a fotelban, összekulcsolta a kezét – már nem érzett késztetést, hogy elmeneküljön, de nyugodt sem tudott maradni a gróffal négyszemközt.

Harald igyekezett egészen higgadtan fogalmazni, de a leány látta, hogy sápadt, és vonásai remegnek az elfojtott izgalomtól.

– Talán durva tapintatlanságnak, udvariatlanságnak véli, amit mondani készülök – sóhajtott mélyet a férfi –, de tudom, hogy végül nem fogja félreérteni'. Kérem, hallgasson végig nyugodtan, csak még ez egyszer! Ahhoz, hogy megértessem magam, olyan dolgokat kell érintenem, amelyeket bizonyára nem szívesen hall, és amelyeket voltaképpen kimondanom sem szabad. De még egyszer utoljára ki kell öntenem a szívemet. Ne féljen, maradjon nyugodtan ülve! Egy lépéssel sem megyek közelebb, és nyugodtan fogok viselkedni. Hogy közben mit érzek? Ó, Gilda, Gilda, hiszen tudja, hogy szeretem, izzó szenvedéllyel, amely egész lényemet megváltoztatta! Félénk pillantásai megszelídítik vadságomat, mégis tudom, hogy viszontszeret. Igen, Gilda, akkor is tudom, ha féltve őrzi a titkát, ha hidegen és büszkén folyton visszautasít is. Tudom, hogy a hibáim ellenére is szeret, és ez a bizonyosság egyszerre legnagyobb boldogságom és legmélyebb fájdalmam. Alighanem már azon a napon eldöntetett a sorsunk, amikor Berlinben először találkoztunk. Azóta sem tudtam elfelejteni magát, és hogy maga sem felejtett el, azt már Wiesbadenben, második futó találkozásunk alkalmával észrevettem. Ám akkoriban távol álltam attól, hogy elhiggyem: az, amit maga iránt érzek, hamarosan minden mást legyűr bennem, és egészen megváltoztat. Akkor még nem engedtem, hogy elhatalmasodjék rajtam ez az érzés, és eljegyeztem magam Ollyval. Amikor aztán Hüttenfeldében megláttam, kicsoda a menyasszonyom társalkodónője, akkor… kérem, bocsásson meg, de semmit sem akarok szépítgetni… akkor gondoltam először arra, hogy egy kis flört vigaszt nyújthatna kijózanító párkapcsolatomban. Olly nem szeret engem. Mindketten sajnálatos tévedésből kötöttük ezt a házasságot, és attól félek, ő éppolyan nehezen viseli e láncokat, mint én. Hamarosan be kellett látnom, hogy maga nem könnyű kis kalandokra termett, hogy egészen más, mint azok a nők, akiket eddig ismertem. Ez Ollyra természetesen nem vonatkozik. Ő egészen kivételes egyéniség a szememben. Nagyrabecsülést érzek iránta, sőt, szívbéli barátságot, de nem szerelmet. Maga

azonban először kivívta a szerelmemet, azután határtalan nagyrabecsülésemet. Megtanultam értékelni tisztaságát és lelki nagyságát. Éppen Olly tanított arra, hogy valós fényben lássam magát, ő segített megértenem és csodálnom. Ez elmélyítette és megnemesítette a szerelmemet. A maga hatására más emberré lettem! Nem akarok arról beszélni, mit nem adnék azért, hogy újra szabad lehessek, és új életet kezdhessek magával az oldalamon, Gilda!

Annyira megrohanták az érzések, hogy elhallgatott. Összeszorította a fogát, görcsösen szorongatta egy szék támláját, mintha abba kellene kapaszkodnia. Gilda szemében eleven tűz lobogott, és ez a tekintet szinte arra ösztökélte, hogy a leány lába elé vesse magát.

De nem mozdult a helyéről, s egy idő múlva fojtott, érdes hangon folytatta:

— De elég ebből! Mindezt csak azért akartam egyszer elmondani magának, hogy megvilágítsam a helyzetünket, hogy megérthessen engem, ha most egy különös kívánságomnak adok hangot. Nem tudok tovább így élni maga mellett, Gilda, egyszerűen nem tudok! Ha elmenekülhetnék, megtenném. De az én helyem itt van Hochbergben. Ha viszont a közelemben marad, akkor, Isten a tanúm, nem tudom, meddig bírok uralkodni magamon. Ha még mindig a szegény társalkodónő lenne, aki másokra szorul, akkor nem hozakodtam volna elő a kívánságommal, mert nem szolgáltathatom ki a teljes létbizonytalanságnak. De most már Werner szerető gondoskodása jóvoltából gazdag örökösnő, aki ott él, ahol neki tetszik. Azt is tudom, maga is fontolóra vette már, hogy elmegy, csupán az Olly iránti hála tartja itt. De meg kell szabadulnia ettől a vélt kötelezettségtől, el kell hagynia a Hochberg-kastélyt, mert nem szeretném, hogy megvetésre méltó, szánalmas alaknak lásson. Meneküljön tőlem, Gilda! Távozzék Hochbergből, amilyen gyorsan csak tud. Valami ürügyet biztosan talál Olly számára. Tekintse szerelmem legnagyobb bizonyítékának, hogy én szeretném megóvni saját magamtól. Meg kell értenie, micsoda erőfeszítésembe kerül ez a kérés.

Kifulladva elhallgatott, és erőtlenül a mellette álló karosszékbe roskadt. Izzó tekintete úgy szegeződött a leányra, mintha még egyszer mélyen a lelkébe akarná vésni a látványát.

Gilda reszketve ült a fotelban, és tétova mozdulattal vont félre egy homlokába hullott aranybarna tincset. Sokáig hasztalanul küszködött, hogy akár egy hangot is kipréseljen magából, de végre sikerült néhány szót elrebegnie.

– Igaza van. Teljesítem a kívánságát. A lehető leggyorsabban elhagyom Hochberget.

A férfi a homlokát törölgette.

– És nem haragszik rám? – kérdezte kiszáradt torokkal.

Gilda a fejét rázta.

– Nem, hogy is haragudhatnék? Megértem önt, és megbocsájtok. Tulajdonképpen magam is régóta érzem, hogy el kell mennem. Csak a meggyőző magyarázat hiányzott, amelyet Ollynak adhatok. Most majd találok ilyet. Inkább Olly tartson hálátlannak, mint hogy az ön kínjait tovább nyújtsam.

Erre a gróf felugrott, nyögve a leány elé rogyott, és vonagló arcát az ölébe temette.

– Gilda! Gilda! – szakadt fel kebléből a kiáltás.

A leány szeme megtelt könnyel, az ajka remegett. Szelíden és félszegen megsimogatta a férfi haját.

– Álljon fel, Hochberg gróf… és kérem, hagyjon most magamra!

Harald az ajkával illette a kezét, azután olyan pillantással nézett fel rá, amely szívének minden kínját elárulta, és megrendítette a leányt.

– Mondja egyszer, csak egyetlenegyszer, hogy szeret! – könyörgött neki.

Gilda ajkát reszkető sóhaj hagyta el.

– Hiszen tudja. Igen, szeretem, noha tudom, hogy bűn. Már akkor megszerettem, amikor először találkoztunk. Werner von Larsent is azért utasítottam el, mert ezzel a szerelemmel a

szívemben nem lehettem másé. Isten bocsássa meg nekem, hogy kimondom, Harald gróf! De ezt az utolsó kérését nem tagadhatom meg. És most kérem, hagyjon magamra! Ez után a vallomás után minél hamarabb el kell válnunk. Isten irgalmazzon nekünk!

Olly lélegzetvisszafojtva hallgatta őket. A felindultságtól erőtlenül hanyatlott a könyvespolcnak. Minden szót megértett, és tekintetébe boldog ragyogás költözött. Egyszerre feltárult előtte a szabadulás aranykapuja. Éppúgy minden ízében remegett, ahogy azok ketten odabent, akik ugyanattól a fájdalomtól szenvedtek, mint ő.

Amikor hallotta, hogy a férje felemelkedik, nesztelenül kisietett a könyvtárból.

A következő pillanatban Harald gróf lépett a terembe. Nem látta Ollyt. Az asszony addigra eltűnt.

XXII.

Olly a szobájába futott. Most mindenképpen egyedül akart lenni. Szörnyű vihar tombolt a lelkében. Ujjongani és zokogni szeretett volna egyszerre, de egyiket sem tette. Néma csöndben az ablakhoz ült, kezét összekulcsolta, mint aki hálaimára készül, és csillogó szemmel nézte a tengert.

Az imént odalent legszívesebben a két másik elé lépett volna, hogy rájuk kiáltson: „Minek gyötritek magatokat? Hiszen bolondság az egész. Ha van bátorságunk határozott kézzel megragadni a boldogságunkat, máris a miénk.” Mégis inkább elszaladt, mielőtt felfedezik, hogy Haraldnak és Gildának ne kelljen szégyenkezniük előtte. Győzködte magát, hogy jobb is, ha előbb szépen végiggondolja a dolgokat, azután eldönti, miképpen oldja fel a kötést anélkül, hogy bárkinek fájdalmat okozna. Eddig is napról napra mondogatta magának, hogy ez a házasság tévedés, amelyet mindenáron jóvá kell tennie. Eddig azonban rettentő nehéznek látta a felbontását, mert méltánytalanságnak érezte Haralddal szemben. Mert bár távol állt tőle, hogy ellenkezés nélkül feláldozza magát, annyira gátlástalan sem volt, hogy csak a saját érdekeire gondoljon. Tudta, hogy meg kell károsítania Haraldot, ha elválik tőle, és hasztalan keresett kiutat, hogy enélkül szabadulhasson. Nyilvánvalóan nem intézhette el az ügyet egyszerűen annyival, hogy vonzó összegű kártérítést kínál. Ezért mindeddig eredménytelenül törte a fejét, milyen megoldást találjon a kínos kérdésre. Most egyszerre könnyűnek tűnt a dolog, hiszen tudta, Harald éppolyan boldogtalan hűvös fejjel kötött házasságukban, ebben a látszatházasságban, mint ő; valaki más után epekedik, miként ő Georg Valberg után. Nem kell tehát megsebeznie Haraldot, ha frigyük felbontását javasolja. Épp ellenkezőleg, mindkettejük boldogságát alapozza meg vele, s hozzá még Gildáét is! Szegény Gilda! Milyen kínokat kellett neki is kiállnia!

Olly annyira elérzékenyült a boldogságtól, amiért visszanyerheti a szabadságát, hogy könnyek szöktek a szemébe.

A bátyjára gondolt. Ó, milyen jól ismerte Gildát, érezte, hogy valami titkos bánat emészti. Ha most boldogsághoz segíti a leányt, ezzel az elhunyt utolsó hő kívánságát is teljesíti. És ezt nem akarta elmulasztani. Hirtelen úgy érezte, hogy a kihallgatott titok révén óriási hatalom van a kezében. Ő mozgathatta a szálakat, hogy mindent a szerencsés befejezés irányába tereljen. Egészen jámbor és bizakodó hangulata támadt, mint messze tűnt gyermekkora óta még soha.

Hosszú idő múltán felállt, az íróasztalához lépett, és annak egyik fiókjából elszáradt orgonaágat húzott elő. Az ajkához emelte, és beszívta az illatát, amelyet inkább már csak az emlékeiből hívott elő.

Annak idején, Hüttenfeldében egyszer azt mondta Valberg, hogy az orgonavirágzás mindig álmodozó hangulatba ringatja.

Mennyire megragadta őt, hogy ez az erős, céltudatos férfi ilyen lágy, ábrándos szavakat használt. Miért is nem ismerte fel már azon az estén, mit jelent neki Valberg! Ó, milyen vakon elrohan nemegyszer az ember a boldogsága mellett. Forró lázként öntötte el a vágy Valberg után. Az íróasztal előtti karosszékbe süppedt, és tenyerébe temette az-arcát.

Így ült sokáig, azon töprengett, mit szólna és mit tenne Valberg, ha azt mondhatná neki: „Megszabadultam a köteléktől, amelyet esztelenül magamra vettem."

Megborzongott. Igen, jól tudta, hogy Valberg szereti őt, és az egész világgal szembeszállva is megszerezné, ha ő engedélyt adna rá. És most már nem is kellene nehéz csatákat vívnia érte. Hála istennek, lehetővé vált a helyzet békés megoldása. Csak nyugodtan végig kell gondolni, miként kivitelezhető.

Újra megcsókolta az orgonaágat.

Mire ismét virágzik az orgona, addigra szabad lesz – Georg Valberg számára.

Szívélyes, baráti érzéssel gondolt Haraldra, amiért betegesen zaklatott hangulatában oly gyengéden és lovagiasan kímélte. Habár ez nem jelentett különösebb áldozatot a részéről, hiszen ő sem szereti, más férj a helyében esetleg mégis gorombán követelte volna a jogait. Akkor most talán nem lehetne ilyen egyszerűen és könnyen véget vetni a kapcsolatuknak. De így azzal a boldogító tudattal állhat Valberg elé, hogy nem adta oda magát más férfinak.

Örökre meg akarta őrizni Harald iránti szívélyes, testvéri érzéseit. Mondjon a világ, amit akar; kapcsolatukból meg kell menteniük maguknak egy egész életre szóló, bizalmas, igaz barátságot. Hiszen nyugodtan nézhetnek egymás szemébe, csak a tévedésüket kell bevallaniuk és jóvátenniük.

Most örült csak igazán annak, hogy Werner egy kisebb vagyont hagyott Gildára. így válásuk után a leány férjhez mehet Haraldhoz, aki szegény nőt a helyzete miatt nem vehetne feleségül.

De ez most mind mellékes. A pénz többé semmiképpen nem lehet akadály. Négy ember boldogsága a tét, és ez mindent megér.

Így ült Olly gondolataiba merülve, amikor kopogtak az ajtaján. Felrezzent, sietve az íróasztalba csúsztatta az orgonaágat, és kiszólt, hogy szabad.

Gilda jelent meg a küszöbön, az arca sápadt volt, a szeme még kicsit vörös.

Az előbbi beszélgetés után Gilda is a szobájába sietett, és sokáig fájdalmasan zokogott. Összeszorította a szívét a tudat, hogy el kell mennie, és nem láthatja többé Harald grófot Egyetlen édes vigaszként az a bizonyosság kísérhette el, hogy viszontszeretik, olyan forrón, tiszta szívből és egyedüliként, ahogy azt soha még csak remélni sem merte. Ez minden baja közepette is némi boldogságot adott, még ha fájdalmasat is.

Nagy nehezen összeszedte magát. Végtére is nem rostokolhat a szobájába zárkózva, meg kell keresnie Ollyt, aki már biztosan nincs Sabine grófnénál, és nem veheti észre rajta, hogy sírt.

Nehéz szívvel szánta el magát, hogy közölje Ollyval elhatározását, miszerint elmegy. Biztosra vette, hogy hálátlannak tartja majd, és haragudni fog rá. De ebbe bele kellett törődnie. Most még nem akarta elmondani a dolgot, előbb végérvényesen el kellett döntenie, de holnap, igen, holnap erről is beszélni fog Ollyval. Addig kigondolja, mivel indokolja a távozását.

Így lépett most Olly szobájába. Az asszony felállt a karosszékből.

– Bocsásson meg, Olly, csak azt szeretném megkérdezni, nincs-e szüksége rám – kezdte Gilda bátortalanul.

Olly megfogta a kezét, és maga mellé ültette a díványra.

– Épp jókor jön, Gilda. Az imént szöget ütött a fejembe, milyen értelmetlenség, hogy még mindig olyan mereven és távolságtartóan magázódunk. Szívesen kötnék igazi barátságot magával. Wernernek is ez volt a kívánsága. Nem tegeződhetnénk?

Gilda elvörösödött. Olly jósága a jelenlegi helyzetben kétszeresen nyomasztotta. Lesütötte a szemét, zavartan tördelte a kezét.

– Maga annyira jó hozzám, Olly, erre egyáltalán nem szolgáltam rá.

Az asszony mosolyogva nézett rá.

– Nem, kicsi Gilda? Nem szolgáltál rá? Ezt hadd döntsem el én. Akkor hát szervusz, jó?

Gilda sóhajtott. Olly még inkább megnehezítette, hogy távozására ürügyet találjon.

– Lehetséges ez, Olly… a mi viszonyunkban?

– Miféle viszonyra gondolsz?

– Hochberg grófné és a társalkodónője viszonyára.

– Ó, te kis csacsi! – nevetett Olly. – Hát tényleg még mindig a társalkodónőmnek tekinted magadat? Az már a múlté. Annak a viszonynak közöttünk vége. Csak nem fogok még fizetést is adni egy gazdag örökösnőnek? – tréfálkozott.

Gilda görcsösen szorongatta a két kezét.

– Drága, jó Olly, bár sohase kéne megbánnod, hogy ilyen végtelenül jóságos vagy hozzám! – mondta halkan, és bánatosan meredt maga elé.

Olly sejtette, mi megy végbe benne. Tudta, kétségbeesetten keres valami ürügyet, amivel távozását megmagyarázhatná. Elhatározta, hogy lehetőleg megkönnyíti a helyzetét, de óvatosan akart eljárni.

Ezután látszólag fesztelenül tereferélt különféle ártalmatlan dolgokról Gildával. Az éles szemű megfigyelő észrevette volna, mennyire megváltozott egyik napról a másikra. Gilda azonban nem volt éles szemű megfigyelő, mert szüntelenül azon tanakodott, miféle ürügyet találhatna a menekülésre.

Így üldögéltek kettesben, amíg sötétedni nem kezdett. A nap vörösen izzó korongja lassan a tengerbe ereszkedett. Félig már eltűnt a habok közt, s úgy tűnt, azért tajtékzik oly vadul a tenger, mert a tűzgolyó felforralja, miközben rőt fényzománccal vonja be az eget és a hullámokat. Olly felállt.

– Ideje átöltöznünk a vacsorához, Gilda. Elbeszélgettük az időt.

Gilda is felemelkedett, és elbúcsúzott Ollytól, aki meghatottan mosolyogva nézett utána.

„Szegényke! – gondolta. – Mennyire nyomasztja, hogy nem lehet őszinte hozzám. Csak úgy remeg a szíve. Nem hagyhatom, hogy sokáig tépelődjön. Holnapra kigondolom, mit teszek.”

Az asztalnál ezúttal a két grófnéra maradt a társalgás. Harald és Gilda nagyokat hallgattak, s kerülték egymás tekintetét.

Amikor a férfi észrevette, hogy Olly bizalmasan tegezi Gildát, felkapta a fejét, és kérdőn nézett a leányra. Ekkor hirtelen elpirult az édes, halovány arc, és Gilda szégyenkezve sütötte le a szemét.

Vacsora után Harald azonnal felállt, és arra hivatkozva kért engedélyt a hölgyektől, hogy visszavonulhasson, hogy még meg kell írnia néhány sürgős üzleti levelet.

Az özvegy grófné megkérte Gildát, zenéljen egy kicsit. A leány szolgálatkészen felemelkedett.

– Azt nem hiszem, méltóságos asszony, hogy énekelni tudnék. Kissé berekedtem – magyarázta, mert úgy érezte, elszorult a torka.

– Akkor beérjük egy kis zongoramuzsikával, igaz, Olly?

A fiatalasszony egyetértett, és átvonultak a zeneterembe. Az ablakok mindenütt tárva-nyitva álltak. Ezen a különösen meleg estén még a víz közelében is fülledtnek érzett a levegő. Gilda először egy Chopin-noktürnt játszott, azután Beethoven Holdfény-szonátáját.

Vajon sejtette, hogy Harald gróf a szobájában, közvetlenül a zeneterem fölött, a nyitott ablak párkányára támaszkodik, és úgy issza magába a szonáta lágyan hullámzó dallamát, mint egy szerelmes búcsú szavait?

Gilda egész lelke ott rezgett ezekben a hangokban, s a férfi lehunyt szemmel hallgatta, nehogy egyetlen hangot is elmulasszon. A tenger morajlása kísérte a zongoraszót.

Ha valaki egy évvel ezelőtt azt mondja neki, hogy itt áll majd, és ábrándozva figyeli ezt a borongós dallamot, amelyet két karcsú, habfehér női kéz csal ki a billentyűkből; ha valaki azt mondja, közben majd elemészti a vágy e szeretett nő után, alighanem kinevette volna az illetőt. Most mégsem nevetett. A lelke zokogott ezért a leányért, ám a vakmerő Harald Hochberg nem nyújtotta érte a kezét, hogy magához ragadja, miként más esetekben tette, nem, hagyta elmenni, mert meg akarta védelmezni saját zabolátlan vágyaitól.

Gilda szinte álomban lebegve ült a zongoránál, mintha egészen kiszakadt volna a környezetéből, a keze önálló életre kelt, úgy siklott a billentyűkön, hogy a leány egy darabig azt sem tudta, mit játszik. Azután egyszer csak szelíd, egyszerű dallam bontakozott ki az akkordokból – a „Tharaui Annuska”. Észre sem vette, hogy fájdalmasan reszkető hangon énekelni kezdett:

– ”Ha mégis elszakadnék tőled egyszer én,
Meglellek újra bárhol a föld kerekén.”

Itt hirtelen megakadt. Rekedt, zokogásszerű hang tört fel a torkából, és a keze lecsúszott a billentyűkről.

Feleszmélve nézett körül, és igyekezett megőrizni a lélekjelenlétét.

– Ne, tényleg ne énekeljen ma, Verden kisasszony! – tanácsolta Sabine grófné. – Egészen sajátszerű, mennyire berekedt. A holnapi felolvasás alól is felmentem.

Gilda gyorsan összeszedte magát.

– Sajnos csakugyan nem megy – nyögte. Felemelkedett, és összerakta a kottákat.

Olly közben az ablakhoz lépett. Szemében könnyek csillogtak. Nem akarta mutatni, mennyire megindította Gilda fájdalmas, félig öntudatlan éneke. Egy emelettel följebb Harald gróf állt az ablakban, a tenyerébe temette az arcát, és összeszorította a fogát.

– ”Ha követhetnélek, édes szerelmem – suttogta –, nem zárna el tőlem tömlöc, se ezer idegen. De el kell, hogy engedjelek…”

XXIII.

Másnap reggel Olly a szokottnál hamarabb állt föl az asztaltól.

– Kérlek, gyere föl velem, Gilda, szeretnék valamit megbeszélni veled.

A leány készségesen követte. Már ő is elhatározta, hogy beszél Ollyval, és közli vele, elhagyja Hochberget.

Olly sejtette ezt, és meg akarta előzni. Meg akarta kímélni Gildát attól, hogy valamiféle ürügyet keressen. Átfogta a leány vállát, és felvezette a toronyszobájába. Ott egy boltíves ablakfülkében leült vele. Ezt a kör alakú helyiséget színpompás mór stílusban, sátorra emlékeztetően rendezték be. A telt színekben tobzódó környezetben különösen komoran hatott a két karcsú, fekete ruhás nő.

Egy ideig csak üldögéltek, és a tengert figyelték, azután Olly megfogta Gilda kezét.

– Nagy kéréssel fordulok hozzád, Gilda. Werner halála óta felébredt bennem a honvágy Hüttenfelde után, és most annyira megerősödött, hogy engednem kell neki. Már a napokban szeretnék néhány hétre Hüttenfeldébe menni. Mint tudod, az ottani háztartásunkat többé-kevésbé felszámoltuk. A Larsen-villa személyzetének egy része velünk együtt Hochbergbe települt. Azt hiszem, az egész házban mindent elpakoltak és bezártak. Megtennéd nekem azt az óriási szívességet, hogy most rögtön Hüttenfeldébe utazol, és ott-tartózkodásra alkalmas állapotokat teremtesz? Néhány napon belül utánad megyek, és remélem, megtalálom azt a régi otthonos közeget, amely után vágyom. Werner inasa elkísér téged, és segít neked mindent elrendezni. Mindig hűségesen szolgálta Wernert, szeretném őt is magam körül látni Hüttenfeldében. Én majd a komornámmal utazom. A gróf nem jön, itt a betakarítás, ilyenkor nem hagyhatja magára a gazdaságot, én viszont szeretnék néhány hétre megint kimozdulni. Szóval, számíthatok rád?

Gilda fellélegzett, mint aki kínzó tehertől szabadult meg. Hála istennek, anélkül mehet el Hochbergből, hogy meg kellene rá kérnie Ollyt! Mivel Harald gróf nem utazhat velük a hüttenfeldei birtokra, így ő nyugodtan Olly mellett maradhat, amíg az vissza nem tér a kastélyba. Azalatt biztosan könnyebben adódik megfelelő indok arra, hogy soha többé ne jöjjön vissza ide.

Kimondhatatlanul örült, hogy – mint hitte – a véletlen ennyire a kezére játszott.

– Szívesen megteszem, amit kérsz, Olly. Máris elkészülök, és talán már ma útnak is indulhatok.

– No, majd meglátjuk – mosolygott Olly. – Legfeljebb holnap utazol. Ha pedig találkozol Valberggel, légy szíves, add át az üdvözletemet, és mondd meg neki, hogy hazamegyek, jó?

– Örömmel, Olly.

Az asszony szemében különös fény gyúlt.

– Bizonyára örülni fog, hogy ismét élvezheti a társaságunkat. Mit gondolsz, Gilda, örülni fog?

– Biztosan, Olly, amikor Werner temetésén láttam, nagyon magányosnak és szomorúnak tűnt.

Olly felpattant, és fel-alá járkált a szobában. Egész lényén örömteli nyugtalanság lett úrrá. Mindenféle apró megbízásokkal látta el Gildát, amivel érthetővé szándékozott tenni, hogy a leánynak előre kell utaznia. Valójában nem lett volna szükség erre, Olly csak ürügyül használta fel mindezt, hogy máris eltávolítsa Gildát. Mihelyt a leány kiteszi a lábát a kastélyból, nyíltan és őszintén kívánt tárgyalni Haralddal. Meg akarta mondani neki, hogy hallotta, mit beszéltek Gildával, és mindent rendbe hozhatnak, ha visszaadják egymás szabadságát.

Ezek után Gilda visszament a lakosztályába, hogy haladéktalanul becsomagoljon. Sietett a munkával, mert nemcsak azt készítette össze, ami egy többhetes hüttenfeldei tartózkodáshoz szükséges, hanem minden egyéb holmiját is, hogy később utána küldhessék. Bár egy szolgáló segített neki, délig eltartott a rakodás.

Az ebédnél Olly mintegy mellékesen megjegyezte, hogy néhány hétre Hüttenfeldébe óhajt menni, és Gildát már másnap reggel odaküldi, hogy mindent előkészítsen az érkezésére.

Harald gróf komor tekintetet vetett a leányra, aki azonban lesütötte a szemét, nem mert ránézni.

– Meglepően gyorsan határoztad el ezt az utat, Olly – vélte az özvegy grófné.

A fiatalasszony kicsit elpirult.

– Már Werner halála után tervbe vettem, mama. Mivel most Hüttenfelde kizárólagos tulajdonosa lettem, el kell intéznem ott egyet-mást.

Sabine grófné megelégedett ezzel a válasszal. Még csak „sajátszerűnek” sem találta, hogy Olly máris el akarja hagyni új otthonát.

A gróf most a feleségéhez fordult.

– Kívánod, hogy elkísérjelek, Olly? – kérdezte bizonytalanul.

Olly a fejét rázta.

– Nem, nem, Harald. Tudom, hogy most a gazdasággal kell törődnöd.

A férfi megkönnyebbülten lélegzett fel.

– Csakugyan épp elég a dolgom, de szabaddá tettem volna magamat, ha szükséges. Hüttenfeldében viszont üzleti kérdésekben nyugodtan támaszkodhatsz Valberg doktorra.

– Hogyne, persze – vágta rá Olly, s Haraldnak talán feltűnt volna, hogy az igazgató említésére hirtelen elpirul, ha nem foglalta volna le a gondolatait a küszöbönálló elválás Gildától.

A továbbiakban nem is érintették az ügyet. Hochberggel és a közvetlen környékkel kapcsolatos dolgokról váltottak szót. Épp a desszertnél tartottak, amikor sürgöny érkezett Ollynak – Hüttenfeldéből. Ez nem számított szokatlannak, hiszen időnként jöttek üzleti tartalmú táviratok.

Az asszony most is az izgalom legcsekélyebb jele nélkül vette át az inastól a küldeményt. Amint azonban átfutotta a rövid értesítést, holtsápadt lett; Ajkáról jajgatásszerű hang röppent fel. Rémülten kiegyenesedett ültében, azután erőtlenül összeroskadt.

A többiek ijedten pillantottak rá. Hárman egyszerre kérdezték:

– Mi bajod, Olly?

– Rossz hírt kaptál?

– Mi történt?

Olly vonásai leírhatatlan fájdalmat tükröztek. Nem tudott beszélni, csak a táviratot tolta reszkető kézzel a férje elé.

– Megengeded? – kérdezte Harald.

Az asszony bólintott, és üres tekintettel meredt maga elé. A gróf ezt olvasta:

„Ma reggel kazánrobbanás miatt tűz ütött ki, Verden igazgató három munkás mentése közben szerencsétlenül járt, lakásán ápolják. Részleteket később. Mertens”

Az aláíró cégvezetői rangban a hüttenfeldei kereskedelmi részleget irányította.

Harald megrökönyödve nézett a feleségére.

– Ez csakugyan nagyon rossz hír, Olly, de azért nem kell ennyire kétségbeesned – próbálta vigasztalni.

Az asszony magához tért kábultságából, de mintha nem is hallotta volna férje szavait.

– Azonnal Hüttenfeldébe kell mennem! Mikor indul vonat? – kérdezte izgatottan.

– Estig nem, a déli már elment.

Olly felugrott.

– Akkor autóval megyek. Kérlek, intézkedj, hogy a sofőr álljon elő! Gilda, te velem jössz. Légy szíves, siess! Negyed óra alatt készülj el – hadarta egy szuszra, majd ész nélkül kirohant a szobából.

A többiek megrökönyödve néztek utána.

– Azért ez mégiscsak sajátszerű! Hát annyira rossz hír ez? – kérdezte Sabine grófné megütődve.

Harald gróf Gilda felé fordult. Csak most gondolta végig, hogy a leány egy negyedóra múlva elhagyja a házat, és soha többé nem tér vissza. A fájdalom összeszorította a mellét. Gilda is rettentően elsápadt:

– Hogy érted ezt, mama? – kérdezte színtelen hangon a gróf.

– Édes istenem, hát mindnyájatoknak eszét vette az ijedelem? Ez igazán sajátszerű. Úgy értem, tényleg olyan nagy csapás ez, hogy Ollynak hanyatt-homlok kell elrohannia?

Harald vállat vont.

– Nem tudom, mitől fél. Mindenesetre nyilván személyesen akar meggyőződni arról, mekkora károkat okozott a szerencsétlenség. Annyi bizonyos, hogy emberéletek forogtak vagy talán forognak veszélyben. Valberg doktort természetesen igen nehéz pótolni. Feltehetőleg ez nyugtalanítja annyira Ollyt.

– Kocsival meddig tart az út Hüttenfeldébe?

– Épp négy óra. Este hatra odaérhetnek.

Gilda már állt.

– Sietek, nehogy megvárakoztassam Ollyt. Engedelmével búcsúzom, méltóságos asszony.

A grófné csókra nyújtotta a jobbját.

– Jó utat, Verden kisasszony, és a viszontlátásra!

Gilda az ajkához emelte az asszony kezét, de holmi viszontlátásról nem szólt.

– Ég önnel, méltóságos asszony! – Majd sápadt arccal a grófhoz fordult. – Öntől is szeretnék elköszönni – mondta remegő ajakkal.

A kezét nyújtotta. Ahogy a férfi megfogta, érezte, hogy jéghideg és reszket. Görcsösen megragadta, és rátapasztotta az ajkát.

– Isten áldja, Verden kisasszony! – búcsúzott fátyolos hangon.

– Önt is – felelte Gilda, azután gyors léptekkel távozott.

Az özvegy grófné a fejét csóválta.

– Mind olyan sajátszerűen viselkedtek, mintha benneteket is szerencsétlenség ért volna – jegyezte meg szinte méltatlankodva.

A fia üres tekintettel, fakó arccal nézett rá.

– Bocsáss meg, mama, intézkednem kell az autó miatt – magyarázta, és ugyancsak sietve elhagyta a szobát.

Sabine grófné kelletlenül tolta el magától a tányérját.

– Érthetetlen ez az egész. Igazán sajátszerű – motyogta csak úgy magának. Felemelte a táviratot, és minden szót megrágva, lassan átolvasta, mintha annak alapján akarná értelmezni a többiek különös viselkedését.

Olly űzött vadként futott a lakosztályába. Megrángatta a csengőt, hogy beszólítsa a komornáját.

Amikor az döbbenten megjelent, az izgalomtól elfúló hangon elhadarta neki a parancsait. A legszükségesebb holmikat sebtében egy kézitáskába dobálta. Még ruhát sem váltott. Hozatta a kabátját, és magára kapott egy fátylas bőrkalapot.

– Az esti vonattal hozza utánam a holmimat, amire a hüttenfeldei tartózkodásomhoz szükségem lesz! A fivérem inasa elkísér bennünket Verden kisasszonnyal. Gyorsan vigye le a kézitáskát a kocsihoz!

Ezzel – még mindig holtsápadtan – kirobogott. Szinte repült le a lépcsőn. Egyetlen gondolat foglalkoztatta: Georg Valberget baleset érte, talán veszélyben az élete is. Oda kell sietnie hozzá, látnia kell őt! Nem halhat meg, amíg meg nem mondta neki, mennyire szereti, és hogy egy másik férfi feleségeként is hű maradt szerelméhez.

Az előcsarnokban Harald és az édesanyja várta. Olly nyomában Gilda sietett le a lépcsőn. Ő is csak köpenyt vett az ebédnél viselt ruhájára.

A gróf szeme Gildára tapadt. Látta, mint remeg a leány sápadt arca, mintha a könnyeivel küszködne.

Karját nyújtotta a nejének, és kivezette a várakozó automobilhoz.

– Ne kísérjelek el mégis, Olly? – kérdezte udvariasan.

Szinte azt remélte, az asszony él az ajánlattal, mert minden józan észnek ellentmondva belekapaszkodott az utolsó lehetőségbe, hogy későbbre halassza a végleges elválást Gildától. Olly azonban a fejét rázta.

– Ne, kérlek, hadd menjek egyedül! Jobb így – hebegte.

Harald előbb a feleségét segítette be a kocsiba, majd Gildát.

A kezük még egyszer utoljára fájdalmas szorítással összeért. Az asszony nem is figyelt rájuk. Tekintete előremeredt, mintha a kocsi előtt akarna repülni.

Werner inasa beült előre, a gépkocsivezető mellé, hogy elkísérje a hölgyeket. Sabine grófné már az előcsarnokban elköszönt az utazóktól, most a kapubejáratban állt, üdvözlésül biccentett, és búcsút intett.

Olly sápadt, merev arccal fordult felé, mint egy lélektelen fabáb.

Közben Gilda és Harald gróf tekintete szívszorongva összefonódott, mintha nem is akarnák többé elengedni egymást. Azután a kocsi elhajtott.

Olly nem is gondolt arra, hogy valószínűleg örökre hagyta el a férje házát. Egyedül Valberg járt az eszében.

Gilda azonban még egyszer visszafordította a fejét, és a gróf szemébe nézett, míg az el nem tűnt előle.

Utolsó pillantást vetett a tengerparti büszke kastélyra, amely a délutáni napfényben magasodott előtte. Hallotta a sziklákhoz csapódó hullámok moraját. Összepréselte az ajkát, nehogy feljajduljon kínjában, s reszkető sóhajjal az üléstámlára hanyatlott.

Olly mindebből semmit sem vett észre. Összeszorított foggal a sarokba húzódott, és merev arccal bámult maga elé.

Gilda némán és elesetten ült mellette, arcát könnyek szántották.

Ez kizökkentette önző fájdalmából Ollyt. Görcsösen megszorította Gilda kezét, érezte, mennyire rokonok most lélekben, hiszen mindkettőjük bensejét ugyanaz a fájdalom marcangolja, még ha más-más arcot öltött is.

A leány minden erejét összeszedte, hogy határozottnak tűnjön a hangja:

– Súlyos a gondod, Olly, de talán sokkal jobb helyzet vár Hüttenfeldében, mint hinnéd.

Az asszony a fejét rázta.

– Kérlek, hagyjuk ezt, Gilda, inkább hallgassunk! Nem tudok beszélni – bukott ki belőle.

Erre Gilda elhallgatott.

Átadták magukat fájdalmuknak, s némán ültek egymás mellett.

Az autó Olly kívánságára a lehető legnagyobb sebességgel száguldott a jól karbantartott úton, mintha az asszony nyugtalan vágya hajtaná.

Ollynak mégis úgy tűnt, csigalassúsággal vánszorog.

XXIV.

Georg Valberg valóban kockára tette az életét e nap reggelén, hogy megmentsen három munkást, három családapát.

Az egész egy önmagában véve nem különösebben veszélyes robbanással kezdődött, amely elvágta a három ember előtt a kivezető utat. A többiek ki tudtak menekülni az égő épületből, de ezek hárman egy bezárt ajtó mögött rekedtek.

Valberg, aki azonnal a baleset helyszínére sietett, megtudta, hogy három dolgozó még az üzemben maradt. Gondolkodás nélkül magához vette a kérdéses ajtó kulcsát, benedvesített zsákokat borított a fejére meg a vállára, és behatolt az égő házba.

Megtalálta és kinyitotta a bezárt ajtót. Az egyik munkás tüstént kitámolygott, ő még a saját lábán ki tudott jutni a szabadba. A másik kettő azonban a füsttől eszméletét vesztve hevert a földön. Az első közvetlenül az ajtó mellett. Valberg herkulesi erővel könnyedén felkapta, kicipelte az épületből, és átadta a kint várakozóknak.

Néhány mély lélegzetet vett, frissen bevizezett zsákokat borított magára, és ismét benyomult a lángokban álló épületbe. Vissza akarták tartani, mert szinte lehetetlennek tűnt, hogy a veszélyes utat még egyszer megtegye. De ő nyugodtan és határozottan hátraparancsolt mindenkit, és újból nekivágott.

Az emberek lélegzetvisszafojtva bámulták a lángtengert.

Valberg azonban ismét sikerrel járt. Amikor tántorogva, félig eszméletlenül, karjában a harmadik munkással előbukkant a recsegő-ropogó épületből, a munkások üdvrivalgásban törtek ki. Ám abban a pillanatban, amint átlépte a küszöböt, és segítő kezek nyúltak felé, hogy nehéz terhét átvegyék, egy súlyos, izzó vasdarab zuhant rá. Könnyedén súrolta a fejét, majd a bal karjának vágódott, s onnan a földre esett. A vizes zsákok megvédték a testét az égéstől, de az ütés erejétől megingott, és még mindig a karjában tartva a szerencsétlenül járt munkást, összerogyott.

Gyorsan elvitték őket a tűz közeléből, de Valberg is elveszítette az eszméletét, és bal karja ernyedten, erőtlenül lógott.

Szerencsére a vasmű orvosa és ápolói már a helyszínen voltak. Az elsőként kimentett munkás, aki még a saját erejéből jutott ki, hamar talpra állt. Az oxigénpalack hatására a két másik is gyorsan magához tért. Mindhárman sértetlenek maradtak.

A legrosszabbul bátor megmentőjük járt.

A közelben lévő lakására vitték, levetkőztették, és ágyba fektették, de az eszméletét még nem nyerte vissza. Bal karjának sérülése szerencsére nem volt annyira súlyos, mint a gyáriak első ijedségükben hitték. Az eszméletvesztést valószínűleg inkább a füstmérgezés okozta. Az igazgató karja eltört ugyan, de csak egy sima, zárt törés keletkezett az alkarján, azonkívül egy elég mély vágott seb a felkarján.

Mertens nyomban a baleset után táviratozott, különben bizonyára hozzáfűzte volna a szöveghez, hogy Valberg doktor sebesülése nem életveszélyes. Azt természetesen nem tudhatta, milyen hatást vált ki a sürgöny Hochberg grófnéból.

Mire Valberg kiheverte a belélegzett füst következményeit, és ismét eszméletre tért, az orvos már ellátta a csonttörését, és bekötözte a sebét. Dél körül már teljesen kitisztult az elméje.

Első kérdésével a három munkás felől érdeklődött, és komoly tekintete felderült, amikor megtudta, hogy azok már többé-kevésbé jól vannak.

Saját sérüléseivel alig törődött.

– Hála istennek, csak a bal karomat érte kár, doktor úr – jelentette ki, és az orvos heves tiltakozása dacára ragaszkodott hozzá, hogy felkeljen. – Minek nyomjam az ágyat, doktor úr? Teljesen jól érzem magamat, a fejem meg odakint, a friss levegőn hamarabb rendbe jön, mint itt, a szobában. A karom is jobban gyógyul, ha mozgok,

Az üzemorvos kénytelen volt ráhagyni.

– Az ön bivalyerős szervezetével végül is megengedhető – mondta, hogy megmentse a tekintélyét.

Így Valberg sürgetésére ráadták a ruháját, s miután az orvos még egyszer ellenőrizte a kötését, kimehetett a házból.

Bal kabátujja üresen lifegett a sínbe tett kar fölött. Amikor az igazgató kilépett a szabadba, az épület előtt csoportosuló munkások éljenzése fogadta.

Az emberek nagyon kedvelték Valberget, mert bár néha szigorúbban bánt velük, mint az öreg Hanisch, tudták, hogy jót akar. Páratlan szorgalma, munkabírása és rátermettsége kivívta alárendeltjei tiszteletét, akik látták, hogy saját magától még többet követel, mint tőlük. Azután lassan az is elterjedt róla, hogy hüttenfeldei munkás fia, az ő soraikból emelkedett ki. Az öregebbek még ismerték az apját, a fiatalabbak közül sokan együtt játszottak vele kisfiúkorukban. Ezért erősen kötődtek hozzá, érezték, hogy szívén viseli a sorsukat, és bizalommal fordultak hozzá tanácsért, segítségért.

Mai hőstettétől tovább nőtt a szemükben, hiszen saját élete veszélyeztetésével a biztos haláltól mentette meg három társukat. Ezt nem felejtették el neki, és ujjongva ünnepelték, amikor kissé sápadtan és felkötött karral közéjük lépett. Mindannyian odatódultak, és csillogó tekintettel figyelték.

A három megmentett sorban odalépett, megszorították épen maradt jobbját, és könnyek szöktek a szemükbe, ahogy bekötözött bal karjára néztek. Fátyolos, megindult hangon mondtak köszönetet.

– Ne csináljanak felhajtást, emberek! – hárította el Valberg a hálálkodásukat. – Azt tettem, ami a kötelességem. Nem hagyhattam a lángok között veszni magukat, ha módomban állt megakadályozni.

– De az igazgató úr élete drágább, mint a miénk – vélte az egyik megmentett.

Erre Valberg az asszonyokra és kicsinyeikre mutatott, akik szintén odasereglettek, hogy kifejezzék köszönetüket. Szigorú arcát nyájas mosoly derítette fel.

– Maguknak feleségük, családjuk van, én meg csak magamban élek. Döntsék el maguk, kinek az élete ér többet. Örülök, hogy mindannyian egészségesen megúsztuk.

– De a karja, igazgató úr!

– Ugyan, csak a bal, és az is hamar meggyógyul. Hála istennek, nem kell távol maradnom a gyártól. Az most nagyon rosszkor jött volna. Tudják, emberek, hogy most mindnyájunknak teljes gőzzel kell dolgoznunk, ki tudja, mennyi időnk van még a békés munkára. Ne is ácsorogjunk tovább, emberek! Eredjenek a dolgukra, isten áldásával!

Szavai, mint mindig, azonnal hatottak. A munkások tisztelettel elköszöntek, és siettek vissza a gépek mellé. Most Mertens lépett oda.

– Azt hiszem, igazgató úr, ma reggel első ijedségemben butaságot csináltam.

Valberg kérdőn nézett rá.

– Na, bökje már ki, Mertens! Mit művelt? ,

– Sürgönyöztem a tulajdonosunknak, Hochberg grófnénak. Ugyanis sokkal súlyosabbnak tartottuk igazgató úr sérülését, mint amilyen valójában, és úgy gondoltam, a méltóságos asszonyt okvetlenül értesíteni kell.

Valberg hunyorított, az arca még egy árnyalattal sápadtabb lett.

– Mit sürgönyzött, Mertens?

A cégvezető szóról szóra elismételte a távirat szövegét. Valberg összeszorította az ajkát. Mennyire megrázhatta ez a hír a nőt, akit szeret, és aki – ezt jól tudta – ugyanúgy viszontszereti őt, pedig egy másik férfi hitvese!

– Legalább fogalmazhatott volna körültekintőbben, Mertens. A grófné ennek alapján sokkal sötétebb képet fog alkotni a balesetről, mint szükséges lett volna. Máris küldök egy másik táviratot, hogy ne aggódjék.

Az igazgatósági épület földszintjén berendezett dolgozószobájába ment, és táviratot szerkesztett Olly grófnénak.

„Első értesítés erősen eltúlzott. Tűzkár nem jelentős, biztosító fizet. Munkások jól vannak. Sérülésem könnyű, egyszerű kartörés. Levél megy. Valberg”

Ezt a táviratot azonnal fel is adatta.

Nem sejtette, hogy Ollyt ez már nem éri a Hochberg-kastélyban, csak arra szolgál, hogy Harald grófot és az édesanyját megnyugtassa.

Elintézett néhány sürgős feladatot, azután megtekintette a kiégett üzemépületet. A füstszagtól azonban émelyegni kezdett, és érezte, hogy a baleset még az ő kötélidegeit is megviselte.

Ezért csak a legfontosabb tennivalókat rendezte el, majd visszasétált a lakásába. Ott fáradtan egy kényelmes, mély fotelba ereszkedett, és lehunyta a szemét. Csak egy kicsit akart pihenni, hogy aztán folytassa a munkát, jóllehet közel volt már az este.

Nem tudta, meddig ülhetett ott. Bizonyára el is szundított, erőt vett rajta a fáradtság. Arra riadt fel, hogy nyílik az ajtó. Odapillantott, és meghökkenve rezzent össze. Megdörgölte a szemét, azt hitte, álmodik. A küszöbön Olly Hochberg grófné állt. Kabátja kigombolva, a fátylas kalapot a kezében lógatta. Amikor a házba lépett, azonmód letépte magáról. Az igazgatósági épület előtt kiugrott az autóból, a sofőrt a villához küldte, majd nyugtalanságtól és kétségbeeséstől hajtva besietett.

Ott állt tehát a férfi szobájának küszöbén, és tágra nyílt szemmel nézte őt. Szánnivalóan sápadt és elesett látványt nyújtott, mégis olyan szép volt, mint még soha. Néhány rakoncátlan hajtincs a homlokára bodorodott, kislányosan fiatalnak tetszett, gyámoltalan, csüggedt tekintete meghatotta Valberget. Bizonyára nem arra a képre számított, amely itt fogadta. Lelki szemei előtt egy halálra sebzett, megnyomorodott ember lebegett, most pedig itt ült a férfi, kissé sápadtan ugyan, felkötött karral, mégis egyenesen, és hál' istennek – jaj, hála istennek! – egészen másként, mint amitől félt.

Az idegei hirtelen felmondták a szolgálatot. Erőtlenül az ajtófélfának dőlt. A kalap meg a fátyol kicsúszott a kezéből. Szólni nem tudott, csak nézte a férfit, és pillantása elárulta, mennyi szenvedést élt át.

¯Olly! – tört fel Valberg ajkáról, mint egy jajkiáltás. Ebben a pillanatban nem gondolt mindarra, ami elválasztotta kettejüket. Csak azt tudta, érezte boldogító bizonyossággal, hogy az asszony azért jött el hozzá, mert értesült a balesetéről.

A grófné elpirult. Csillogó szemmel elindult a férfi felé, de megroggyant a térde. Valberg már ott is termett mellette, ép karjával elkapta, és óvatosan egy fotelba segítette.

– Hát eljött… énhozzám? – hebegte, mintha nem tudná felfogni.

– Igen, Valberg, eljöttem, mert megtudtam, hogy baleset érte. Ahogy voltam, menten fölkerekedtem, mihelyt kézhez vettem Mertens táviratát. Nem tehettem mást… Nem bírtam távol maradni, további hírekre várni. Útközben kimondhatatlanul szenvedtem. Haldokolni láttam magát… borzasztó volt! De hála istennek, itt vagyok, és végtelenül boldog vagyok, hogy él, hogy itt áll előttem…

Elcsuklott a hangja az izgalomtól. Két kezével reszketve átkulcsolta a férfi egészséges jobbját.

Valberg látta, mennyire feldúlt, hogy egészen elveszítette az önuralmát. Bár őt is elragadták az érzelmek, tudta, hogy segítenie kell az asszonyon, meg kell védenie őt saját magától. Ez erőt öntött belé. Mérhetetlen boldogsággal töltötte el, hogy Olly miatta jött ide, hogy ennyire szereti. De nem akarta, hogy a férjes asszony beszámíthatatlan idegállapotában olyasmire ragadtassa magát, amit később megbánna.

– Kérem, szedje össze magát! Mertens eltúlzott híradása megrémítette. Mertens ügyetlenül járt el. Kérem, grófné, nyugodjék meg!

Olly vadul megrázta a fejét. A foga vacogott, mintha dideregne. Görcsösen kapaszkodott a férfiba.

– Nem, ne nevezzen így… most ne! Ez az egész házasság merő hazugság és csalás. Maga tudja, hogy meggondolatlanul mentem bele, magamat sem ismertem, nem tudtam, mit cselekszem. Most, ezen az órán ne álljon közénk semmi álság! Igen, Valberg, azért jöttem ide, mert annyira féltettem magát, hogy majd eszemet vette az aggodalom. De néhány nap múlva egyébként is Hüttenfeldébe jöttem volna, hogy örökre itt maradjak.

A férfi megremegett, és ajkáról önkéntelenül tört fel ismét a kiáltás:

– Olly!

Az asszony szemében ragyogó fény gyúlt.

– Nem térek vissza a Hochberg-kastélyba, Valberg. Régóta világosan látom, hogy ezt a kötést fel kell bontani. Nem nevezem házasságnak, mert nem nevezhetem annak. Nem lettem Hochberg gróf hitvese, csak a nevét viselem. Amikor az esküvőm napján a maga szemébe néztem, már tudtam, amit addig csak öntudatlanul éreztem, és azt is tudtam, hogy soha, de soha nem lehetek más asszonya. Már késő volt ahhoz, hogy azonnal ismét szabaddá tegyem magam. Hochberg gróf jóságosan és megértően bánt velem, nem kényszerített olyan kapcsolatra, amely elviselhetetlen lett volna számomra, mivel, hála istennek, éppoly kevéssé szeretett engem, mint én őt. Idegenek maradtunk, illetve nem is idegenek. Nem egymással, hanem egymás mellett éltünk, mint két küzdőtárs. Harald a barátom, a fivérem lett. És a kezdet kezdetén szilárdan elhatároztam, hogy jóváteszem ezt a végzetes tévedést. Tudtam, hogy nem szabad kétségbeesnem, el kell oldanom a kötelékeimet, csak azt nem tudtam, hogyan, mert nem akartam megkárosítani Haraldot, nem akartam megszegni azt, amit ígértem neki, hiszen azért vett feleségül. És megbántani sem akartam, mert nem azt érdemelte tőlem. Mindig nyíltan és becsületesen viselkedett. Ezért aztán sokáig hasztalan tépelődtem, nem találtam kiutat. Tegnap azonban egészen hirtelen ráleltem, a megoldásra. Majd később elmesélem, hogyan. Már csak Haralddal akartam beszélni, hogy mindent elmondjak neki, és megkérjem, eresszen el. Tudom, hogy nem tagadja meg a kérésemet. Ám ekkor kaptam a táviratot, és nem várhattam tovább. Azon nyomban ide kellett jönnöm, magához, Valberg. Talán nem tartja nőhöz méltónak, hogy így beszélek?

Az utolsó kérdésből megható szorongás csendült ki.

Valberg az ajkához emelte az asszony kezét, majd égő szeméhez érintette.

- Csodálatos, hogy ezt mondja, Olly. Boldoggá, büszkévé tesz, és megaláz egyszerre.

Olly reszketve felsóhajtott. Egymás szemébe néztek, sokáig nem tudtak elszakadni egymás tekintetétől, és amit az ajkuk nem mondhatott ki, azt minden szónál ékesebben kifejezte a szemük.

Végül Valberg felrázta magát ebből az édes révületből, és elhúzódott az asszonytól.

– Nem maradhat tovább a lakásomban, Olly. Még ha én jótállok is magamért, Hochberg grófnénak ügyelnie kell a férje nevére, azért felelősséggel tartozik, Engedje meg, hogy átkísérjem a Larsen-villába.

Olly felemelkedett, mint egy szófogadó kisgyermek.

– Igen, Valberg, máris megyek, el sem kell kísérnie. Hiszen megsérült. Mi van a karjával?

A férfi nevetett.

– Semmiség, csak egy karcolás meg egy sima kis törés – mondta könnyedén, és néhány szóval elmesélte a balesetet.

Az asszony gyengéden megsimogatta a kötést.

– Hála istennek, hogy nem történt nagyobb baja. Nem is gondolt rám közben?

Valberg mélyet sóhajtott.

– Amikor kihoztam az embereket, még nem volt vesztenivalóm.

Olly mosolygott, a férfi még nem is látta így mosolyogni.

– Tudom, hogy újra megtenné, ha valaki veszélybe kerülne. Ismerem magát. Akkor hát indulok… Maradjon, kímélnie kell magát!

A férfi erejének tudatában vidáman megfeszítette ép karját.

– Soha nem voltam ilyen erős és egészséges, mint most. Ittam az élet vizéből. Jöjjön, elkísérem! Nem bírom tovább a négy fal között.

Olly tagjain boldog borzongás futott végig, amikor Valbergbe karolt.

– Tiszta fejre van szükségem – tette hozzá a férfi, és gyorsan kivezette a házból.

Olly tudta, mire céloz, és a szeme felcsillant, így ballagtak át a villához. Nem beszéltek sokat, csupán néhányszor néztek mélyen egymás szemébe. Amikor áthaladtak a kertkapun, és az orgonabokrokhoz értek, a férfi lelassította lépteit, és megállt.

Erőt vett izgalmán, és halkan megkérdezte:

– Tudja-e, Olly, hogy az imént tökéletesen kiszolgáltatta magát nekem? Most már nem is engedem el, akár az egész világ ellenében is az enyém lesz!

Az asszony éppúgy elsápadt az izgatottságtól, mint ő.

– Tudom, Valberg, és feltétel nélkül a maga kezébe helyezem a sorsomat. Emlékszik, mit kiáltott magának innen jó néhány évvel ezelőtt az a kislány? ;,Hallod-e, gyere és szabadíts meg!” Maga saját magamtól szabadított meg engem, Valberg. A kötelékek, amelyek még Harald Hochberghez kapcsolnak, többé nem szorítanak. Harc nélkül is leoldom azokat. És ha majd igazán, teljesen szabad leszek, akkor…

Elhallgatott, szemébe könnyek gyűltek.

– Ha majd szabad lesz, Olly, akkor a szegény munkásfiú nőül veszi a hercegnőt, amire már akkor vágyakozott, amikor még szájtáti sihederként úgy kukucskált be ebbe a kertbe, mint valami meseországba.

Könnyű léptekkel mentek tovább a villa felé. Látták, hogy az épület összes ablaka szélesre tárva áll. A személyzet Gilda vezényletével lázasan készülődött ifjú úrnője fogadására.

Gilda lépett ki a házból, és Valberghez sietett.

– Hála istennek, hogy egyben látom, még ha felkötött karral is! A jó Isten tehát megóvta a nagyobb veszedelemtől, igazgató úr. – Üdvözlésül kezet nyújtott a férfinak.

Valberg meghajolt, és csillogó szemmel köszöntötte.

– Igen, nagyságos kisasszony, a jó Isten bizonyára még annyi szépet tervez velem, hogy egyelőre semmiképpen nem szólíthatott magához – felelte olyan mámoros arckifejezéssel, hogy Gilda egészen meghökkent.

Most vette csak észre, hogy Olly sem látszik olyan boldogtalannak és kétségbeesettnek, mint idefelé jövet a kocsiban, hanem nagyon is jókedvű.

– Ugye, meggyőződtél róla, hogy nem olyan nagy a szerencsétlenség, mint hitted? – kérdezte.

Olly átölelte.

– Igen, Gilda, meggyőződtem róla. És mondok neked valamit. Amikor nagyon boldogtalan vagy, és úgy érzed, soha többé nem süt rád a nap, éppen, amikor a legsötétebb kétségbeesés fog el, akkor hirtelen olyan fénnyel ragyog fel, hogy megvakulsz belé.

Gilda megrökönyödve nézte.

– Olyan felajzott vagy, Olly.

Az asszony szemében könnyek csillogtak.

– Ne törődj vele, Gilda, és ne törd a fejed az én különös viselkedésemen! Úgysem találod ki, mi zökkentett ki ennyire az egyensúlyomból. De hamarosan mindent megtudsz, és akkor talán te is olyan bolondos leszel, mint én most. Nos, igazgató úr, elküldöm magát. Egyelőre csak a házam küszöbéig engedhetem. Azt hiszem, vendégfogadásra még nem rendezkedtünk be. De ha nem

veti meg a vacsoránkat, feltéve, hogy elég jól érzi magát, akkor ígérhetek magának némi otthonos kényelmet. Addigra remélhetőleg sikerül egy kis rendet teremtenünk. Majd felvágjuk magának a húst, hogy ne kelljen a sérült karját használnia. Nem igaz, Gilda?

– De, Olly. Különben már nincs szükség nagy készülődésre. Az egész ház tökéletes rendben van, az éléskamra feltöltve. Ami azonkívül kell, azt megtaláljuk a veteményeskertben és a baromfiudvarban. Pazar vacsorát adhatunk.

Valberg meghajolt, és kezet csókolt a hölgyeknek.

– Hajszálpontosan fogok érkezni, tisztelt hölgyeim – mondta vidáman, majd távozott.

Olly a bejáratnál állva követte a tekintetével. Az orgonabokroknál Valberg megállt, és visszanézett. Ekkor az asszony a szívére szorította a kezét, és mély, ziháló lélegzetet vett.

Miután az igazgató továbbment, csillogó szemmel megfordult, és belépett a házba.

Gilda előresietett, hogy még elintézzen egyet-mást.

Valberg átjött vacsorára, s étkezés után még egy órácskát beszélgetett a hölgyekkel a verandán. Csupa személytelen témáról cseréltek eszmét. A háború kérdése is szóba került, és Olly még mindig határozottan vitatta a nyílt fegyveres összecsapás lehetőségét. Gilda lopva sóhajtott. Hinnie kellett Valbergnek, aki világosan és meggyőzően magyarázta, hogy a háború elkerülhetetlen Németország számára. Szorongva gondolt Haraldra, aki háború esetén azonnal fegyvert fogna, és nem is hagyná tartóztatni magát.

Olly derűs hangulatát azonban semmi sem zavarhatta meg, és jókedve a többiekre is átragadt.

Röviddel tíz előtt Valberg elbúcsúzott. Gilda úgy találta, hogy Olly feltűnően meghitten és szívélyesen kíván neki jó éjszakát.

Nem tudta mire vélni barátnője és az igazgató viselkedését.

Miután kettesben maradtak, Olly így szólt hozzá:

– Látom rajtad, Gilda, hogy ezer nyugtalan gondolatot ébresztettem benned különös magatartásommal. Nem akarom, hogy feleslegesen tépelődj, és azt szeretném, ha ma este ugyanolyan vidáman és könnyű szívvel térnél nyugovóra, mint én. De ehhez egy hosszú históriát kell elmesélnem neked. Nem vagy túl fáradt, hogy végighallgasd?

– Egyáltalán nem vagyok fáradt, Olly.

Erre magával vitte a kisszalonjába. Leültek egymás mellé a díványra, és az asszony belefogott a gyónásba.

Feltárta Gilda előtt minden titkát, amit eddig még senki másnak nem tett meg. Beszámolt lelki átalakulásáról, nyíltan bevallotta, hogy s mint áll Haralddal, és mit érez Valberg iránt. Fenntartás nélkül elmondott mindent.

Végül azt is közölte Gildával, hogy tudja, mi történt közte és Harald között, mert a könyvtárban mindent hallott, és most már mindent jóra fordíthatnak.

A leány először feszült érdeklődéssel, majd restelkedve, riadt nyugtalansággal, végül mély megrendüléssel hallgatta.

Amikor Olly kibeszélte magát, a két nő büszkén emelt fővel, egyenesen egymás szemébe nézett. Aztán hirtelen meghitten összeölelkeztek, és patakzó könnyeik elvegyültek egymással.

Sokáig üldögéltek még együtt ezen az estén, és amikor végre elváltak, hogy álomra hajtsák a fejüket, még egyszer szívélyesen megölelték egymást.

Gilda még jó ideig állt szobája nyitott ablakában. Úgy tűnt, mintha a tenger mormolását hallaná. Gondolatai vágyakozva szálltak Harald grófhoz, a Hochberg-kastélyba.

Bárcsak máris tudathatta volna vele, amit Ollytól hallott!

Összekulcsolta a kezét, és hálatelt szívvel emlékezett meg Werner von Larsenről. Mert ha valóban várt még rá teljes, tiszta boldogság, azt Wernernek és gondoskodó szeretetének köszönhette.

Most először örült igazán szívből a fiatalembertől örökölt gazdagságának.

Lelkéből buzgó hálaima szállt az ég felé.

XXV.

Az automobil, amely Ollyt és Gildát Hüttenfeldébe szállította, csak a másnap délutáni órákban érkezett vissza a Hochberg-kastélyba.

A sofőr azonnal jelentkezett Hochberg grófnál.

A gróf a dolgozószobájában fogadta. A hölgyek elutazása után megrögzött elszántsággal a munkájába temetkezett, csakis azért, hogy megfeledkezzék Gildával kapcsolatos nyugtalan, fájdalmas gondolatairól.

Eközben még mindig nem ébredt igazán tudatára, milyen különös volt Olly rettenetes zaklatottsága. Általában véve alig jutott eszébe a felesége. Gondolatai önkínzó makacssággal újra meg újra a szeretett leányhoz tértek vissza, akit ő maga tanácsolt el a házából, hogy saját heves vágyaitól megvédje.

Gyötörte a tudat, hogy Gilda ismét támasz nélkül, egyedül áll az életben. Most, hogy már elment, szerette volna visszahozni. Most bármi elviselhetőbbnek tűnt, mint ez az elválás. Fél éjszaka nyugtalanul járkált a lakosztályában. A reggeli szürkületben hajóra szállt, és kifutott a háborgó tengerre.

Órákat töltött a vízen, dühödten hadakozott az elemekkel. Amikor végre hazatért, holtfáradtan a díványra rogyott, és néhány órányi nyugalmat talált.

Az ebédnél szórakozottan ült édesanyjával szemben. Izzó tekintete Gilda hűlt helyét fürkészte. Lelki szemei előtt az édes, halovány arcot látta, ahogy legutóbb, szája szögletében azzal a fájdalmas vonással. Nem tudott szabadulni a képtől.

Sabine grófné sóhajtva állapította meg, mennyire csöndes és elhagyatott a Hochberg-kastély az ifjú hölgyek nélkül.

- Hozzászoktam a társaságukhoz. Kivált Verden kisasszony hiányzik nagyon. Örülni fogok, ha majd visszajön, és megint felolvas nekem, kicsit zongorázik vagy énekel. Olyan bájosan tud csevegni. Igazán kellemes lakótárs.

Harald szeretett volna felordítani.

Soha többé nem jön vissza! – hasított belé a tudat.

Így peregtek tovább az órák, most pedig jelentkezett a sofőr.

A gróf rögtön hívatta, hiszen az ő személye volt az utolsó kapocs közte és Gilda között. Talán hall még valamit tőle a leányról.

A fekete bőrruhás férfi belépett, és kezében tartott sapkájából levelet vett elő.

– A méltóságos asszony megbízásából ezt a levelet kell azonnal átadnom a méltóságos úrnak.

Harald átvette a borítékot.

– A hölgyek rendben megérkeztek Hüttenfeldébe?

– Igenis, méltóságos úr. Pontban hat órakor értünk oda. Már korábban visszajöttem volna, de meg kellett várnom ezt a levelet.

A gróf intett, hogy elmehet. Homlokát ráncolva nézte a küldeményt. Feltételezte, hogy Olly részletes beszámolót küld a balesetről. Mivel azonban Valberg sürgönyéből már tudta, hogy nincs

veszélyben, nem nagyon érdekelte az efféle tájékoztatás. Remélte viszont, hogy valamit megtud Gildáról, és kibontotta a borítékot.

Meghökkenve látta, hogy az több sűrűn teleírt lapot tartalmaz. Széthajtogatta a levelet, és ezt olvasta:

„Kedves Harald!

Először is tudatom veled, hogy a hüttenfeldei baleset nem annyira súlyos, mint hittem. Hála istennek, emberéletben nem esett kár, jóllehet ez csak egy hajszálon múlott, és Valbergnek kartöréssel és egy csúnya vágott sebbel kellett fizetnie három ember megmentéséért. Ami a továbbiakat illeti, a türelmedet kell kérnem. Nem lesz érdektelen számodra, amit olvashatsz. Azt, amit ebben a levélben írok neked, személyesen akartam megtárgyalni veled, mihelyt Gilda elutazott Hochbergből. A Hüttenfeldéből érkezett rossz hír azonban, amelynek nyomán ész nélkül elrohantam, meghiúsította a személyes megbeszélést. De talán jobb is, ha így mondom el, ami a szívemet nyomja. Engedd meg, hogy kissé messziről kezdjem. Amikor házassági ajánlatodat elfogadtam, hidegszívű, szenvtelen teremtésnek tartottam magamat, és azt hittem, hajlamaimnak tökéletesen megfelel, ha egy rokonszenves férfival érdekházasságot kötök. Werner figyelmeztetett ugyan, hogy rosszul ismerem saját magamat, és igaza volt, de azt csak akkor láttam be, amikor már késő volt. Davosból még mindig az a hűvösen józan Olly tért vissza Hüttenfeldébe, aki rideg megfontolások alapján nyújtotta neked a kezét. Hüttenfeldében azonban utolért a végzetem, amely feldúlta lelki nyugalmamat. Találkoztam egy férfival, aki addig szunnyadó lelkemet felébresztette. Máris elárulhatom, hogy ez a férfi Georg Valberg volt. Így már azt is tudod, miért kavart fel olyan mélységesen, amikor kézhez vettem a táviratot.

Ennél jobban nem szeretnék elébe vágni a dolgoknak, hogy végre mindent tisztázhassunk. Mindent nyíltan feltárok előtted, mintha csak a gyóntatóatyám lennél. Annak bizonyítékát láthatod ebben, hogy őszinte barátsággal viszonyulok hozzád, s feltétlenül bízom a Te barátságodban is. Miután megismertem Valberget, nyugtalanná váltam, elbizonytalanodtam, szeszélyes hangulatváltozások lettek úrrá rajtam. Közben még nem tudtam, mi dúlta fel ennyire a nyugalmamat. Csak azt éreztem, hogy alapvetően megváltoztam. Már akkoriban sejtettem, mi idézte elő ezt a változást, de ösztönösen védekeztem e gyötrő és nyugtalanító befolyás ellen. Hasztalan. Így érkezett el az esküvőnk, anélkül, hogy tisztáztam volna magammal az érzéseimet. Csak miután az oltárnál kimondtam a mindent eldöntő igent, akkor gyúlt hirtelen vakító világosság a lelkemben. Felismertem, hogy Valberget szeretem. Emlékezhetsz akkori kis eszméletvesztésemre, amely a templomban történt. Abban a pillanatban eszméltem rá, mi lakozik bennem. Későn.

Nem akarom részletezni, miféle kínok között tettem meg veled az utat Hochbergbe. Talán életem legszörnyűbb órái voltak azok, amelyekhez hasonlókat csak tegnap idefelé jövet éltem át. Akkor már tudtam, hogy ez után a belső átalakulás után nem lehetek a hitvesed. Engedd meg, hogy e helyt mondjak tiszta szívből köszönetet, amiért gyengéden és lovagiasan átsegítettél ezen a kínos szituáción. Ezt sohasem felejtem el neked. Házasságunk első napjától töprengtem azon, miképpen oldhatnám ismét el a köteléket, amelyet felszínes, ostoba gondolkodásmódommal magamra bogoztam. Tanakodtam, tépelődtem, mégsem találtam kiutat szorult helyzetemből. Ráadásul senkivel sem oszthattam meg a gondjaimat. Werner kíméletre szorult a betegsége miatt; Édesanyád lélekben idegen volt tőlem, aligha értett volna meg, Gilda pedig túl fiatalnak és tapasztalatlannak tűnt. A sok rágódás egészen elcsigázott.

Bárcsak azt mondhattam volna neked: mindketten tévedtünk, váljunk el, szívesen megosztom veled a vagyonomat, hiszen a megállapodásunkkal jogot szereztél rá – akkor minden oly egyszerű lett volna. De tudom, a büszkeséged tiltakozott volna ilyen megoldás ellen. Nem kételkedtem abban, hogy szabadon engednél, de közben súlyos anyagi helyzetbe hoztalak volna. Ezt nem akartam, nem ezt érdemelted, mert mindig becsületes és jó voltál hozzám. Számomra egészen magától értetődőnek tűnt, hogy bánatpénzt kell fizetnem, ha visszalépek a megállapodásunktól, de a Te emelkedett gondolkodásoddal nem fért volna össze, hogy a jogaidhoz ragaszkodj.

Ezért hát nem találtam járható kiutat, bár napról napra világosabbá vált, hogy kapcsolatunk tarthatatlan. Azután meghalt Werner. A temetésén viszontláttam Valberget, észrevettem, hogy ő is szenved – miattam. Mert azt, hogy szeret, már az esküvőnkön felismertem, noha szerelmünkről soha egy szót sem ejtettünk. Azzal a szilárd elhatározással tértem vissza hozzád Hochbergbe, hogy mindenáron szabaddá teszem magamat. Ekkor Isten végre jelt adott, hogy nem kell kétségbeesnem, találhatok kiutat.

Véletlen volt vagy isteni gondviselés? Hajlok arra, hogy az utóbbi vezethetett az elutazásom előtti napon pontosan abban az órában a könyvtárba, amikor olyan komoly beszélgetést folytattál Gildával. Éppen utánad léptem be, és – előbb akaratlanul, majd szándékosan – fültanúja lettem beszélgetéseteknek. Minden szót hallottam. Nem tudtam, felujjongjak-e, vagy jámboran hálafohászra kulcsoljam a kezemet. Megértettem, hogy Te is, én is, mindketten fölöslegesen kínoztuk magunkat. Te, Gilda, Valberg meg én, valahányan boldogtalanok voltunk egy szövetség miatt, amely könnyedén köttetett, mégis béklyóvá vált. Felismertem, hogy könnyűszerrel újra boldogok lehetünk, ha van bátorságunk erős kézzel kibontani a csomót. Egyszerre úgy éreztem, bennem van erő, s csak azért nem léptem ujjongva elétek, mert féltem, hogy elszégyellitek magatokat. Inkább a szobámba menekültem, mielőtt felfedezhettetek volna. Egyik szemem sírt, a másik nevetett, és azt fontolgattam, hogy fordíthatnék mindent a lehető legokosabban és leggyengédebben jóra.

Először is el kellett távolítanom Gildát, mielőtt azzal a kívánsággal fordul hozzám, hogy elhagyja Hochberget, mert tudtam, mennyire nehezére esik ez. Mint tudod, váratlanul kijelentettem, egy időre Hüttenfeldébe szeretnék menni, és Gildát már másnap előre akartam küldeni. Azt követően szándékoztam mindent nyíltan és higgadtan megbeszélni veled.

Mivel azonban a Valberg miatti aggodalom hirtelen Hüttenfeldébe hajtott, nem jutottam hozzá, hogy az eredeti módon kivitelezzem tervemet. Ezért írok most meg mindent. Nyilván megérted, hogy az előzmények után többé nem térek vissza Hochbergbe. Mindannyiunknak jobb így, egyszersmind ezúton közlöm veled kéréseimet és javaslataimat is. Ugye, kedves Harald, nem könyörgök hiába, ha arra kérlek: tegyük jóvá a lehető leggyorsabban a súlyos tévedést, amelyet elkövettünk, mielőtt az eddigieknél is több fájdalmat okoznánk magunknak?

Nagyon kérlek, azonnal tedd meg a szükséges lépéseket a válás megindításához. Valamiképp biztosan kieszközölhető a dolog. Mindenben rád hagyatkozom. Nemrégiben hallottam valahol, hogy a hűtlen elhagyás válóok. Talán elegendő az, hogy elutaztam Hochbergből, és megtagadom a visszatérést. Végül is teljesen mindegy, miféle okot találnak elég nyomósnak, és melyikünket nyilvánítják jog szerint hibásnak. Mi ketten tudjuk, hogy közöttünk nem teljesedett be a házasság, és az a két ember, akit szeretünk; szintén tudja, miként áll a helyzet. Beszéltem Valberggel, Gildának pedig meggyóntam mindent. Ezt a levelet vele is elolvastatom, mielőtt elküldöm neked. Most itt ül velem szemben, néz rám azzal a nagy, bánatos szemével, amelyben mégis valami félénk reménysugár csillog. Tudja, hogy neked írok, és szeretne hozzáfűzni ezer szerelmes szót. Most még a pénzügyekre is ki kell térnem, bármennyire kínos is ez számodra. Tudod, hogy Gilda elutasította Werner kezét.

Ellenkező esetben most a fivérem általános örököse lenne, így viszont meg kellett elégednie Werner vagyonának egy részével. Werner azonban a lelkemre kötötte, hogy törődjek Gilda boldogságával, és mindaz, amit együtt átéltünk és végigszenvedtünk, úgy köt hozzá, mintha a nővére lennék. Neked nem mertem volna felajánlani, hogy az az összeg, amelyet a birtok fejlesztése céljából a rendelkezésedre bocsátottam, a tulajdonodban maradjon. A férfiak ilyen dolgokban rendkívül érzékenyek, és a mégoly józan javaslatot is sértésnek veszik. Mi, nők ebben a vonatkozásban gyorsabban megértjük egymást, mert szerelmünkhöz képest minden más mellékesnek tűnik. Már beszéltem erről Gildával, megmagyaráztam, hogy mindannyiunkat boldogsághoz segíthetjük, ha azt, amit neked Hochbergre adtam, hajlandó testvéri ajándékként elfogadni tőlem. Némi habozás után bele is egyezett, mert belátta, hogy ezzel oktalan szégyenkezéstől kímélhet meg Téged. Mostantól tehát Gilda ennek az összegnek a tulajdonosa, Te pedig az ő adósának tekintheted magad.

Hál' istennek Gilda rendelkezik a Wernertől örökölt pénzzel is, és remélem, ezért édesanyád számára is elfogadható lesz mint meny, mihelyt kimondták a válásunkat. Végül pedig, kedves Harald, arra kérlek, a jövőben is maradj jó barátom, miként én is megőrzöm baráti érzéseimet irántad.

A világot egy ideig bizonyára foglalkoztatja majd az esetünk, és sokan különösnek találják, ha válásunk után is barátilag érintkezünk egymással. Én azonban nem törődöm ezzel. Balgaságnak tartom, hogy két ember, aki kölcsönösen elismer és helyrehoz egy efféle hibát, utána ellenségesen vagy idegenként álljon szemben egymással. Mi e tévedés idején sem kényszerültünk megtagadni egymástól nagyrabecsülésünket, hála istennek most sem kell ilyet tennünk. Baráti kezet nyújthatunk egymásnak, és nem kell szégyenkeznünk elhatározásunk miatt.

Gilda velem marad Hüttenfeldében, míg annyira nem tisztázódik minden, hogy magaddal vihesd a Hochberg-kastélyba. Semmi akadálya, hogy meglátogass bennünket, ha még valami megbeszélnivalónk adódik. Gondolom, egyikünk sem olyan földhözragadt és szemellenzős, hogy zavartatná magát. A házasság a mi esetünkben merő formaság csupán. Baráti kapcsolatunk ettől függetlenül megőrizhető. Erre tiszta szívből kérlek is. Ne tegyük nehezebbé a helyzetünket, mint okvetlenül szükséges!

Szeretettel ölellek. Gilda is üdvözletét küldi. Azt hiszem azonban, ő másképp gondolja, mint én. Édesanyád valószínűleg neheztel rám, egyelőre nem is merem az elnézését kérni. Idővel talán megengedi, hogy megtegyem. Örülnénk, ha mielőbb hallatnál magadról, és biztosítanál arról, hogy mindennel egyetértesz.

Ebben a reményben maradok
igaz barátnéd, Olly"

Harald gróf különös érzésekkel olvasta végig ezt a levelet. A megváltás kínjai alól oly hirtelen-váratlan szabadult, hogy elsőre felfogni sem tudta.

Kétszer-háromszor is átolvasta az írást, azután felemelkedett, az ablakhoz lépett, és szélesre tárta. Mellkasa kitágult, ahogy mélyen beszívta a levegőt.

Így állt sokáig gondolataiba merülve, azután kiterjesztette a karját, és felcsillanó tekintete a messzeségbe révedt.

Gilda! Gilda!

Határtalan, mámorító öröm fogta el. Csodálkozott, milyen könnyen megoldódott ez a kilátástalannak tűnő helyzet.

Tűnődve járkált fel-alá a szobájában, végül az íróasztalához ült, hogy válaszoljon Olly levelére. Ezt írta:

„Drága Olly!

Hálásan és meghatottan csókolom becses kezedet. Kedves, megértő leveleddel súlyos terhet vettél le a lelkemről. Régóta éreztem, hogy mindkettőnk ellen méltánytalanságot követtem el, amikor anyám kívánságára feleségül kértelek.

Azóta én is más emberré lettem. A Gilda iránti szerelem annyira megváltoztatott, hogy alig ismerek magamra. Ez az átalakulás talán már akkor megkezdődött, amikor megkértem a kezedet. De későn ismertem fel ezt – miként Te is. Mégsem mehettem hozzád, hogy rábeszéljelek, oldjuk fel a kötést, noha éreztem, Te is ugyanúgy szenvedsz, mint én. Most már minden világos és érthető, örülök, hogy tévedésünk után harag nélkül nyújthatunk egymásnak kezet. Annyira hálás vagyok neked e fájdalmas ügy természetesen egyszerű megoldásáért, hogy nem is próbálom kicsinyesen méricskélni, mekkora hálával tartozom neked. Túl naggyal, semhogy valaha is törleszthetném hálaadósságomat. Lemondok tehát minden ellenvetésről, és mindannyiunk boldogságát a Te jóságos, ügyes kezedbe helyezem. Már holnap reggel Berlinbe utazom egy általam jól ismert, rátermett ügyvédhez. Mindent elmondok neki, és meglátom, mit tanácsol, milyen módon érhetjük el leghamarabb a válást. Egyedül ezzel bizonyíthatom számodra odaadó hálámat. Szíves engedelmeddel azután rögtön Hüttenfeldébe megyek, és beszámolok arról, mit végeztem. Hogy mit szól majd ügyünkhöz a világ, azon jobb, ha felülemelkedünk. Herbert bácsi bizonyára azt mondja majd: aki mindent megért, mindent megbocsájt. Ezzel zárom soraimat. Minden jót, Olly, légy szíves, mondd meg Gilda von Verdennek, hogy köszönöm kedves üdvözletét, és – ő tudja, milyen szívvel-lélekkel – viszonzom azt. Minden egyebet majd személyesen, mihelyt Hüttenfeldébe megyek. Kérlek, add át üdvözletemet Valberg doktornak is! Egyúttal jobbulást kívánok neki. Gondolom, a Te jelenléted csodákat művel majd.

Anyámnak még ma elmondok mindent. Vihar lesz, de hagyni kell, hogy az efféle égiháború kitombolja magát. Most már minden vésszel szemben felvértezve érzem magam. Úgy tetszik, mintha messze magam mögött hagytam volna egy dőre, vad életet, és ismét oly hittel tudnék imádkozni, mint egy gyermek. Még egyszer hálásan csókolom a kezed.

Hűséges és odaadó barátod:
Harald Hochberg”

Harald késedelem nélkül Berlinbe utazott, hogy jogi képviselőjével tanácskozzék. Nagy örömére azt hallotta tőle, hogy amennyiben a két fél kölcsönös megegyezéssel kívánja felbontani a házasságot, úgy annak nincsen akadálya.

Ígéretéhez híven azonnal hírt akart vinni Ollynak e tanácskozás eredményéről. Egy pillanatig sem csinált azonban titkot abból, hogy főként a Gilda utáni vágy vonzza Hüttenfeldébe. Habár „komoly” szándékkal most még nem közelíthetett a leányhoz, amíg házasságát hivatalosan fel nem bontják, legalább a szeméről akarta leolvasni, hogy ő is boldog, amiért ilyen szerencsésen megoldódik a helyzetük.

Érkezését táviratban jelezte.

Olly maga várta az állomáson. Kezet szorítottak, azután egyenesen egymás szemébe néztek.

– Egyedül akartalak fogadni, Harald. Mivel egyelőre csak a legközvetlenebbül érintettek tudnak válási szándékunkról, nem kelt feltűnést, hogy magam siettem a fogadásodra, köszönöm, hogy eljöttél! Ugye, nem fogjuk fölöslegesen zavartatni magunkat?

A gróf kezet csókolt a feleségének.

– Nem, Olly, nem fogjuk. Egy tévedést belátni és őszintén elismerni egyáltalán nem restellni való, és mindaddig helyesen cselekszünk, amíg a saját lelkiismeretünkkel el tudunk számolni.

A kocsihoz sétáltak.

Miután beszálltak, Olly feszült várakozással fordult a férjéhez:

– Először is mesélj: mit mondott az ügyvéd?

– Azt, hogy a házasságunk mindn nehézség nélkül felbontható, amennyiben mindketten hajlandóak vagyunk viselni a következményeket.

– Ugye, azok vagyunk?

Harald mosolyogva bólintott.

– Igen, Olly. Azt hiszem, még sohasem voltunk annyira egyek, mint ebben a pillanatban. Megadtam az ügyvédnek a szükséges megbízást.

– Helyes. A többit majd otthon megbeszéljük. Most csak azt szeretném még hallani, mit szólt édesanyád az elhatározásunkhoz.

A férfi arcán árnyék suhant át.

– Hát elég nehezen boldogultam vele. Természetesen nem érti meg a helyzetünket. Tulajdonképpen engem sem értett igazán soha. Rengeteg szemrehányást kellett végighallgatnom, amiért hagytam kicsúszni a kezemből a millióidat. Gilda vagyona most aprópénznek tűnik a szemében, holott mielőtt megkértem a kezedet, még boldog lett volna, ha olyan gazdag örökösnőt vezetek oltár elé, amilyen most Gilda. Azóta beleélte magát a te gazdagságodba. Nem valami szép jelenetet rendezett, de bele kell nyugodnia az elkerülhetetlenbe, és bele is fog. A neheztelése nem tarthat vissza bennünket attól, amit tennünk kell.

Az asszony komolyan nézett rá.

– Nem, Harald, nem tarthat vissza.

A férfi fellélegzett.

– Annyira örülök, hogy így beszélhetek veled. De hadd kérdezzek én is valamit: Valberg tudja, hogy jövök?

– Igen, megmondtam neki, és nem bánja, hogy szemtől szemben tárgyalhat veled ezekről a dolgokról.

– Meglesz, és remélem, azután minden felhőt eloszlathatunk boldogságunk egéről.

Az autó közben megérkezett a Larsen-villához. Harald tekintete előreszállt, de nem látta a kedves alakot, amely után lázasan sóvárgott.

Olly ránézett.

– Nyilván beszélni akarsz Gildával. Beküldőm hozzád a szalonomba. Ő majd szóval tart, amíg átöltözöm.

A férfi hálásan kezet csókolt neki.

Néhány perc múlva egymással szemben álltak a leánnyal. Gilda sápadtan reszketve lépett be. A gróf odasietett hozzá, megragadta a két kezét, és újra meg újra az ajkához emelte.

– Gilda… Gilda!

Több egyelőre nem is tellett tőle. De ez a szó és a tekintete mindent elmondott, ami a leányt boldoggá tette. Ő sem tudott beszélni, csak állt remegve.

Ó, be szívesen a karjába zárta volna Harald, hogy vadul kalapáló szívére szorítsa! De tudta, hogy nem szabad, most még nem.

– Édes, drága, imádott Gilda, most nem mondhatom el magának, mit érzek. Olly jóvoltából mindketten tudjuk, hogy a nem túl távoli jövőben nyitva áll előttünk a közös boldogság. Amikor először megláttam magát, még Berlinben, és a karomba kaptam, vidáman kiáltottam: „Itt repül a boldogság!” Akkor nem tudtam megtartani, Gilda, de most… most már nem eresztem el többé. Ma csak annyit akarok hallani magától, hogy mindent megbocsájtott, és megengedi, hogy a jövőben mindazt jóvátegyem, amit maga ellen vétettem.

A leány csillogó szemmel nézett fel rá.

– Elfeledtem mindent, csak azt az egyet nem, ami boldoggá tesz. Ha majd eljön az idő, amikor minden tévelygésen túl egymásra találhatunk, akkor… jaj, de nem is kell többet mondanom.

Könnyek szöktek a szemébe, a boldogság könnyei. A gróf a szívéhez szorította a kezét, azután az ajkával illette.

- Gilda! Nem érdemlem meg a boldogságot, amellyel meg akar ajándékozni, de majd rászolgálok – ígérte elcsukló hangon.

Telt-múlt az idő, és reményteli várakozás töltötte el a szerelmesek szívét. Aztán elérkezett a boldogság.

Nem máról holnapra, de elég hamar ahhoz, hogy négy szeretetre méltó fiatal, számára beteljesüljön az élet legszebb ígérete.

Körülbelül egy év múlva történt.

Tiszta égbolt feszült a föld fölé, olyan kék, mint még soha tán, és a nap olyan barátságosan sütött, mintha azt üzenné, hogy minden kedves neki a földön, amit sugarai bearanyoznak. Ilyen csodálatos napon csinosította ki magát két menyasszony a szerelmese kedvéért, nyújtotta kezét örök szövetségkötésre két ifjú pár Isten színe előtt, tette le az esküt, hogy egymáshoz akar tartozni jóban-rosszban, míg a halál el nem választja egymástól őket. Két ifjú pár, akik a legteljesebb mértékben megismerték a szerelem mámorító boldogságát, de éppúgy a szerelem fájdalmát is.

Sokáig tévelyegtek, saját szívüket is félreismerve, mígnem végül célhoz értek.

Ahhoz a célhoz, amely felé mindenki törekszik, akinek a keblében érző szív dobog; a kapuhoz, amely oly templomba vezet, amelynek szentélyében ott rejtőzik mindaz, ami jót, szépet és boldogítót az élet kínálhat – vagyis a szerelem.

VÉGE

ISBN 963 824852 1 ö
ISBN 963 296 267 2

Bastei Budapest Kiadói Kft.
1539 Budapest, Pf. 629
Szerkesztőség: 1137 Budapest, Radnóti M. u. 34.
Telefon: 349-2667
Felelős kiadó: Oroszlán László
Felelős szerkesztő: Simonits Erzsébet
Műszaki szerkesztő: Hörömpő Gabriella
Számítógépes tervező: Oroszlán Zsófi

Szedés: Bastei Budapest Kft.
Nyomta az Alföldi Nyomda Rt.
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 7254-4901
Készült Debrecenben, az 1999. évben